

บ่วงที่ ๑

“หมายความว่ายังไงที่ว่าฉันถูกปลดออกจากโปรเจกต์นี้”

วิศวกรกตสวิตซ์ปิดลู่วิ่งไฟฟ้าแล้วหันกลับมามองผู้จัดการส่วนตัว
เซมิง ดวงตาสีเขียวอมทองลุกวาบด้วยแรงอารมณ์ เขาจิ้มปลายนิ้วโป้งลง
บนแผงอกเปลือยเปล่าของตนอย่างทะนงตัว

“อย่ามาล้อเล่นกันหน่อยเลยภาร์ต นั่นคือ วิศวกร ปาเทล พระเอก
เบอร์หนึ่งของอินเดีย ไ้อ้บ้าหน้าไหนจะกล้าปลดฉันออกจากหนึ่งกัน หา!”

“ก็อยากให้เป็นเรื่องล้อเล่นอยู่เหมือนกันนั่นละ แต่ยูนิเวอร์แซล
สตูดิโอเพิ่งยืนยันกลับมาเมื่อเช้าว่าจะเปลี่ยนตัวนักแสดงนำใหม่”

ผู้จัดการส่วนตัวยิ้มเจื่อน ขณะมองร่างสูงใหญ่ผิดธรรมดาของ
คู่สนทนาก้าวลงมาจากเครื่องออกกำลังกาย...ดารานุ่มยกขวดน้ำแร่ขึ้นดื่ม
รวดเดียวหมดขวด ไอร้อนจัดที่แผ่ชานออกมาจากรีอนกายสมบูรณ์แบบ
ราวรูปสลักหินอ่อนบ่งชี้ว่าเขากำลังโกรธจัด

ภาร์ตไม่เถียงว่า วิศวกร ปาเทล คือชายหนุ่มผู้มีรูปโฉมงดงาม
เจิดจ้าประหนึ่งรูปจำลองของมหาเทพอะพอลโลในวิหารเดลฟี แต่บางครั้ง...

แววตาของวิศวานาถยามองค้พระพิโรธลงประทับทรงเช่นนี้ก็ทำให้เขารู้สึกกลัวจนขนหัวลุก...เป็นแววตาที่ดูด้นเหมือนสัตว์นักล่าผู้กำลังมีวเมาอยู่ในวังวนของอารมณ์อันเกรี้ยวกราดและพร้อมจะขย้ำมนุษย์รอบตัวให้จมเขี้ยวทุกเมื่อ!

“เหตุผล?”

เสียงของเขาแหบต่ำทรงเสน่ห์ แต่ฟังดูคุกคามยิ่งกว่าครึ่งไหนๆ ที่ภารตเคยได้ยินมา

“เหตุผลคือ...คุณริชฌนามตี”

ผู้จัดการหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก พยายามไม่สบดวงตาวับวาวของคนที่กำลังขยี้ขวิดน้ำแร่พลาสติกเหนียวหนืดด้วยมือเพียงข้างเดียวตรงๆ

“ริชฌนามตี? นักเขียนนะหรือ” คิ้วเข้มขมวดมุ่นจนแทบพันกัน “เขาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย”

วิศวานาถพอจำได้ว่าเจ้าของนามปากกา ‘ริชฌนามตี’ คือเจ้าของบทประพันธ์นวนิยายเรื่อง *ตำนานเพลงพโยคัม* ที่กำลังจะสร้างเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดซึ่งเขาได้เข้าร่วมคัดตัวนักแสดงหลายต่อหลายรอบกว่าจะได้บทบาทมานอนกอดในที่สุด ลือทั้งในอินเดียและต่างประเทศพากันประโคมข่าวครึกโครมว่าเป็นภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ที่น่าจับตามองที่สุดเรื่องหนึ่ง เพราะสร้างจากนิยายชายตีติดอันดับเบสต์เซลเลอร์ของ *นิวยอร์กไทมส์* และกล้าให้นักแสดงชาวอินเดียรับบทนำประกบกับนางเอกระดับแม่เหล็กของฮอลลีวูด ทำให้ชื่อ วิศวานาถ ปาเทล ที่โด่งดังอยู่แล้วในแถบเอเชียเริ่มเป็นที่รู้จักในโลกตะวันตกมากขึ้น แต่ถ้าข่าวเรื่องเขาถูกถอดออกจากภาพยนตร์แพรร่อกไป รับรองว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมงต้องกลายเป็นข่าวฉาวระดับโลกแน่!

“ก็...เขานี้แหละเป็นคนบอกทางยูนิเวอร์แซลให้เปลี่ยนตัวนักแสดงนำเป็นคนอื่น บอกว่าแกไม่เหมาะกับบทนี้”

“ไม่เหมาะ? พุดบ้าๆ! ใครๆ ก็พูดกันทั้งนั้นว่าฉันเหมือนตัวละครในนิยายอย่างกับแกะ คนอื่นไม่มีวันรับบทนี้ได้นอกจากฉันคนเดียว!”

เสียงตะโกนดังกึกก้องตามระดับความทงนตนอันสูงติดเพดาน...
ภาร์ตเข้าใจดีว่าวิศวกรเสียน้ำและเจ็บใจเพียงใด

ย้อนไปเมื่อสามสี่ปีก่อน วิศวกร ปาเทล ถือเป็นนายแบบแถวหน้าของวงการ ทว่าสำหรับในแวดวงบอลลิวูด เขายังเป็นเพียงนักแสดงสมทบตัวเล็กๆ ในภาพยนตร์ทำเงินสองสามเรื่องเท่านั้น แม้จะรูปร่างผิวดำจากคนทั่วไป มีความสามารถโดดเด่นทั้งร้องทั้งเต้น แต่เส้นทางในวงการมาอย่างไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ วิศวกรต้องพิสูจน์ตนเองอย่างมากว่าจะโด่งดังเป็นพลุแตกในภาพยนตร์สองเรื่องแรกในชีวิต และกลายเป็นหนึ่งในพระเอกเบอร์ต้นๆ ของบอลลิวูดในช่วงข้ามคืนอย่างไม่เคยมีใครทำได้ ฉะนั้นจึงไม่แปลกใจที่เจ้าตัวจะมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงทะลุฟ้าเช่นนี้

“ทางยูนิเวอร์แซลกับผู้กำกับก็พูดแบบนี้เหมือนกัน แต่ทางนักเขียนยื่นคำขาดว่าให้ตัดนายออกจากโปรเจกต์เสีย ไม่อย่างนั้นจะไม่ยอมเจรจาซื้อขายนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ยูนิเวอร์แซลหมายตาไว้เป็นอันขาด แก่ก็รู้ว่าตอนนี้เขาดังแค่ไหน ค่าหนังจ้องตะครุบซื้อนิยายเขาตาเป็นมัน อำนาจต่อรองทางเขาเยอะกว่าเรามาก”

“ฉันก็ดัง!”

เสียงตะโกนของวิศวกรดังกึกก้องเหมือนเสียงคำรามของสัตว์ป่า ภาร์ตนึกดีใจนักที่ดารานุ่มลงทุนสร้างห้องฟิตเนสไว้ในคฤหาสน์หลังงามของตนเอง จึงไม่มีคนภายนอกได้เห็นนิสัยเจ้าอารมณ์ของพ่อเจ้าประคุณให้กลายเป็นขี้ปากพวกขาม่าห์

“นักเขียนมีสิทธิ์อะไรมาวุ่นวายกับการคัดเลือกตัวแสดงวะ!”

วิศวกรพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ปล่อยให้แรงโทสะดันคมเขี้ยวและกรงเล็บงอกยาวออกมาให้มนุษย์อย่างภาร์ตได้เห็นเต็มตาแล้วแผ่นหนังปาราบไปเสียก่อน ตั้งแต่เกิดมา นี่เป็นครั้งแรกที่พญาเสือโคร่งดำแห่งป่าซุนดาร์บานส์เสียน้ำถึงเพียงนี้ รับรองว่าถ้าเจอตัวไอ้นักเขียนเวรนั้น เขาจะหักกระดูกมันทุกท่อนแล้วเทะเนื้อไม่ให้เหลือหลง!

“มันอยู่ในสัญญาียบย่อยตอนที่ทางสตูดิโอซื้อบทประพันธ์จากคุณ
ศิษณามตี คือมันระบุไว้ว่าเจ้าของนิยายมีสิทธิ์ออกความเห็นเรื่องการ
คัดเลือกนักแสดงด้วยว่าเหมาะสมหรือไม่ หากไม่...ก็สิทธิ์คัดค้านได้ ซึ่ง
ทางสตูดิโอจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ได้ แต่งานนี้แกช่วยตรงที่ว่านักเขียนคนนี้
ดังระเบิดระเบือ มีนิยายหลายเรื่องได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมดลิสต์ภาษาทั่ว
โลก มีอำนาจต่อรองมากกว่า ก็เลย...”

“พูดตรงๆ ก็คือ เขาดังกว่าแก่นั่นละวะ เป็นอย่างไรเล่า คงรู้สึก
เสียหน้าละซี”

เสียงทุ้มกัวหัวเราะดังพร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่สวมเพียงกางเกงนอน
ตัวเดียวเปิดประตูกระจกเข้ามาในห้องฟิตเนส โบกหน้าคมคายที่ล้อมกรอบ
ด้วยเรือนผมหยักศกยาวประบ่ามีเค้าโครงละม้ายวิศวานาอยู่ไม่น้อย เพียง
แต่ดูกร้าวระด้างกว่ามาก หากเปรียบวิศวานาเป็นรูปสลักของเทพบุตรกรีก
ในวิหาร งดงามไร้ที่ติ ชายหนุ่มผู้นี้ก็เปรียบได้กับรูปปั้นของเทพันกรบผู้ดูดัน
ที่เฝ้าอารักขาทางเข้าออกเทวาลัย ซึ่งแม้จะตากแดดตากลมจนมีรอยกะเทาะ
ลอกเล็กน้อย แต่ก็ไม่อาจลดทอนความน่าเกรงขามลงได้แม้แต่น้อย

“หุบปากไปเลยพลราม มาอาศัยบ้านคนอื่นกินอยู่หลับนอนยังจะ
มีหน้ามาแหวะฉันอีกเหรอะวะ” วิศวานาหรีตตามองผู้มาใหม่อย่างเอาเรื่อง
“แล้วสะเออะตื่นมาทำอะไรแต่เช้า อย่างบอกนะว่าจะรีบกลับปากลับตอยไปหา
น้องเขยสุดที่รัก”

“อย่าพูดถึงมันให้อารมณืเสียหน่อยเลยนะ” พลรามแยกเขี้ยว แค
นั้นก็ถึงหน้าน้องเขยเชื้อสายกุ่มที่ตนจำใจประกอบพิธีแต่งงานกับมินาให้เมื่อ
สองเดือนก่อน ดวงตาสีอำพันทองคำก็ลุกวาวด้วยความหงุดหงิดเต็มทน ไม่รู้
จะรักหนักกอกอะไรกันนักหนา คลอเคลียกันทั้งวันทั้งคืนไม่เลือกเวลาและ
สถานที่ หวานกันเสียจนเขาทนราคาญไม่ไหวต้องเผ่นออกจากเขตพยัคฆมถ
หนีมาหาวิศวานาไกลถึงมูมไบ “ที่ฉันตื่นเช้าขนาดนี้ก็เพราะเสียงตะโกน
โหวกเหวกของแก่นั่นละ ดั่งลั่นขนาดนั้นใครจะหลับเข้าไปลงวะ”

ที่จริงต้องเรียกว่าสะดุ้งตื่นเพราะเสียงคำรามของพญาเสือกเสียวมากกว่า...มนุษย์ธรรมดาทั่วไปอาจจับแรงสั่นสะเทือนมหาศาลที่แผ่อยู่ในกระแสเสียงเกรี้ยวกราดนั้นไม่ได้ แต่สำหรับผู้สืบเชื้อสายจาก ดักคิน รายทุกคน เสียงคำรามคือหนึ่งในสิ่งที่บ่งชี้ถึงลำดับความเข้มข้นของสายเลือดได้เป็นอย่างดี ยิ่งทรงอำนาจจนโสดประสาทสั่นสะเทือนเช่นเสียงของวิศวานถเช่นนี้ด้วยแล้ว ยิ่งบอกให้รู้อย่างชัดเจนว่าเจ้าของเสียงมีเชื้อสายใกล้เคียงกับต้นตระกูลผู้ปกครองปาซุนดาร์บานส์อย่างที่สุด

“ตั้งขนาดนั้นเขี้ยวเหรอครบ คุณพลราม”

ภารัตทำหน้าห้องนอนของพลรามอยู่อีกด้านหนึ่งในคฤหาสน์หลังมहिมาของพระเอกตั้งซึ่งห่างจากห้องพิตเนสค่อนข้างมาก แถมห้องนี้ยังถูกระงกหนารอบด้าน ต่อให้ตะโกนเสียงดังเพียงไหน พลรามก็ไม่น่าจะได้ยินได้

บางทีเขาก็รู้สึกว่าคุณพิสกน่องผู้หนึ่งของวิศวานถชอบพูดอะไรแปลกๆ ที่ฟังเข้าใจยากอยู่เหมือนกัน สำเนียงหรือก็แปร่งหูอย่างที่ไม่เคยได้ยินจากที่ไหนมาก่อน...

“ไม่ต้องไปสนใจนักหรอก ไอ้พลรามมันชอบพูดเกินจริง” วิศวานถรีบตัดบทก่อนที่ภารัตจะสงสัยมากไปกว่านั้น “ตอนนี้เรื่องที่ควรสนใจจริงๆ คือเรื่องของฉันต่างหาก”

“ก็สนใจอยู่ตลอดนั่นละ แต่ในเมื่อทางโน้นตัดสินใจไปแล้วจะทำอะไรได้เล่า คงต้องรอให้ผู้ใหญ่ทางต้นสังกัดเราลองเจรจาดูอีกทีที่กระมัง” ภารัตถอนใจ “ว่ากันว่าเถอะ แก่ไปมีเรื่องอะไรกับคุณธัชชณมตีหรือเปล่าวะ จู๋ๆ เขาถึงได้ขอปลดแกลงกลางอากาศแบบนี้”

“จะไปมีเรื่องกันได้ยังไงเล่า แม่แต่หน้าตายังไม่เคยเห็นเลย ตอนออกดชันก็เจอแต่ผู้กำกับ โพรดิเวเซอร์กับทีมโปรดักชันแค่นั้น รู้แต่ที่มงานอัดคลิปตอนฉันอ่านสคริปต์ส่งไปให้อัณักเขียนเรื่องมากนั่นดูด้วย ก็เห็นว่าผ่านฉลุย ผ่านมาตั้งหลายเดือนทำไมเพิ่งจะมาเขี่ยน้ใส่ฉันเอาตอนนี้วะ ฉัน

ว่าต้องมีเหตุผลอื่นมากกว่าเรื่องที่ว่าฉันไม่เหมาะกับบท” วิศวนาถทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาที่มุ่มห่องด้วยสีหน้าบึ้งตึง “ไม่ได้! ฉันไม่ยอมให้ใครมาหยามศักดิ์ศรีกันง่ายๆ แบบนี้แน่ ฉันต้องไปคุยกับไอ้คุณนักเขียนให้รู้เรื่อง... ภารัต แก์โทร. นัดดิษณามตีอะไรนี้ให้ฉันที นัดให้ได้ภายในวันสองวันนี้เลยนะ ต่อให้อยู่ต่างประเทศฉันก็จะบินไปพบ”

“ถ้าง่ายอย่างนั้นต้นสังกัดเราคงนัดคุยกับเขาไปแล้ว ทุกวันนี้ยังพยายามความหาตัวเขากันอยู่เลย” ภารัตถอนใจแล้วเดินไปนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับดารานุ่ม “ไม่มีใครรู้หรือว่าคุณดิษณามตีอยู่ที่ไหน คือ...เขาค่อนข้างประหลาดอยู่สักหน่อย”

“ประหลาด? หมายความว่ายังไง”

วิศวนาถหันไปสบตากับพลรามที่มีสีหน้ากึ่งประหลาดใจกึ่งขบขัน จะมีสิ่งมีชีวิตใดในโลกนี้เหมาะกับคำว่าประหลาดมากกว่า ‘พวกเขา’ อีกหรือ “ก็...จะพูดยังไงดีละ จะเรียกว่าทั้งประหลาดทั้งลึกลับก็คงไม่ผิดนักหรอก” ผู้จัดการหนุ่มเสยเรือนผมตัดสั้นของตนเองอย่างยุ่งยากใจ “ถึงจะดังระดับโลกขนาดนี้ แต่คุณดิษณามตีไม่เคยปรากฏตัวในสื่อไหนๆ ทั้งสิ้น ไม่ออกงาน ไม่มีภาพถ่ายประชาสัมพันธ์ รายละเอียดส่วนตัวเกือบทุกอย่างถูกเก็บเป็นความลับหมด ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แก่ก็รู้ว่านักเขียนใช้นามแฝงปกปิดตัวตนกันทั้งนั้น บางคนนามปากกาผู้ชายแต่ดันเป็นผู้หญิงก็มี กรณีนี้ใช้ชื่อผู้หญิง แต่ตัวจริงอาจเป็นผู้ชายก็ได้”

“พูดเป็นเล่น อย่างน้อยตอนที่ติดต่อชื่อขายิลิซิทธีนิยายกับทางยูนิเวอร์แซลก็น่าจะโผล่หัวไปเห็นสัญญาไม่ใช่หรือไง อีกอย่างรายละเอียดส่วนตัวก็น่าจะมีอยู่ในเอกสารที่แนบกับสัญญานี้”

“เรื่องพวกนั้นคุณดิษณามตีตั้งตัวแทนจากบริษัทกฎหมายยักษ์ใหญ่ของอังกฤษให้คอยดำเนินการให้ ทั้งสัญญาและพวกธุรกรรมการเงินต่างๆ ก็ทำผ่านตัวแทนอย่างเดียว มีการระบุในสัญญาเลยละว่าห้ามเปิดเผย

รายละเอียดใดๆ ทั้งสิ้น ไม่อย่างนั้นถูกฟ้องอ่วมแน่ เรียกว่าเข้าถึงตัวยากมากเชียวละ”

ภารัตมองเลี้ยวหน้าหนึ่งซึ่งของพระเอกคนดังอย่างหวาดๆ...สองสามปีที่ทำงานกันมาทำให้เขารู้ตัวยิ่งหนึ่งเช่นนี้ยิ่งน่ากลัวนักละ เหมือนระเบิดปรมาณูลูกใหญ่รวันระเบิดทำลายล้างสิ่งรอบข้างให้ราพณาสูรในพริบตา คิดแล้วอดเสียวสันหลังแทนคุณนักเขียนไม่ได้จริงๆ พบว่า

“แกเจอต่อเข้าจิงๆ แล้วสินะวิศวานถ ดูท่าคู่อริคนใหม่ของแกจะลึกลับซับซ้อนยิ่งกว่าเส้นทางพยัคฆมถเสียอีก” พลรามพูดลั้วหัวเราะ พलगยกดัมภ์เบลเล่นด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนเป็นเพียงวัตถุไร้น้ำหนัก

“ก็ไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอะไรนักหนาหรอกน่า อย่างน้อยตอนนี้ฉันก็รู้ว่าเจ้าของนามปากกาชิษณมถคนนี้ต้องเป็นผู้หญิงแน่ๆ” วิศวานถเบะปากแล้วกอดอก

“รู้ได้ยังไง กลิ่นมันฟุ้งตรงไหนวะ อย่าบอกนะว่าเดี๋ยวนี้แก่นังทางในไ้ได้ด้วย คุณลุงประกาศูรู้เข้าคงดีใจแทบน้ำตาไหล รีบเรียกแกกลับไป ‘ดูแล’ บ้านแทบไม่ทัน”

“หุบปากไปเลยไอ้เสือบ้านนอก” วิศวานถเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ลิ่งสุดท้ายในโลกที่เขาจะทำก็คือกลับไป ‘ปกครอง’ พยัคฆปุระตามความต้องการของประกาศ! “พวกที่เขียนนิยายรักเพื่อเจ้อสำนวนหวานเลี่ยนเจียนตาย แถมยังคิดอะไรหุยมหิมมุ่นวาย สร้างความยุ่งยากให้คนอื่นแบบนี้ได้ก็มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นละ แล้วก็ดูท่าจะเป็นยายแก่ที่หนักเสียด้วย”

“แกก็พุดไปเรื่อยเปื่อย”

ภารัตส่ายหน้าอย่างระอาใจ เขารู้ว่าวิศวานถตั้งความหวังกับโพรเจกต์นี้มาก ถึงขนาดให้เขาไปซื้อนิยายเรื่องตำนานเพลงพยัคฆ์ของชิษณมถีมาทำการบ้านประกอบการอ่านบทเลขทีเดียว ทั้งที่เกลียดแสนเกลียดการอ่านนิยายรักชนิดเข้ากระดูกดำแท้ๆ การถูกหักหน้าก่อนหน้าจะเปิดกล่องในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าเช่นนี้จึงทำร้ายความตั้งใจของดาราตั้งอย่างรุนแรง

“เมื่อครูได้ยินคุณบอกว่ารายละเอียด ‘เกือบ’ ทุกอย่างของนักเขียนคนนี้เป็นความลับ แสดงว่ามีรายละเอียดที่ไม่เป็นความลับด้วยใช่ไหม”

พลรามพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยโดยไม่หันไปมองหน้าผู้จัดการส่วนตัวของดารานุ่ม พลายยกดัมพ์เบลไปเรื่อยๆ เหมือนไม่ใส่ใจสิ่งที่ถามไปเท่าใดนัก

“ก็ใช่ครับ...” ภารัตพยักหน้ารับ เขาเคยคิดว่าวิศวกรรมทู่ไวมามากแล้ว แต่ดูเหมือนพลรามจะไวกว่าเสียอีก “ถึงคุณธิษณามติจะแต่งงานเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมดจนคนนึกว่าน่าจะเป็นฝรั่งมั่งคั่ง แต่ทางเอเจนซีที่ดูแลงานให้คุณธิษณามติก็เคยแย้มๆ มาเหมือนกันว่าเขาน่าจะเป็นลูกครึ่งอินเดียที่เติบโตที่ต่างประเทศ และมีความเป็นไปได้ว่าตอนนี้เขาจะเก็บข้อมูลเขียนงานเล่มต่อไปอยู่ในอินเดียนี้เอง ถ้าง้างปากเอเจนซีได้ก็น่าจะรู้ว่าพักอยู่ที่ไหน”

“จะเป็นครึ่งผีครึ่งคนฉันก็ไม่สน ต้องจ่ายค่าจ้างปากเท่าไรฉันไม่เกี่ยงตามหาตัวมาให้ได้ก็แล้วกัน” วิศวกรเค้นเสียงลอดไปฟัน ดวงตาลุกวาวไปด้วยแรงอารมณ์อันเดือดดาลยากจะดับ

พลรามทั้งขำทั้งสมน้ำหน้าญาติตัวแสบ เคยแต่ทำให้คนอื่นเสียหน้าพอถึงคราวตนเองโดนเข้าบ้าง... เต็มเป็นเจ้าเข้าเชียว

“มันไม่ใช่เรื่องง่าย คงต้องใช้เวลาลูกักหน้อย ฉะนั้นอย่าเพิ่งใจร้อน ลือจะประโคมข่าวบ้างก็ปล่อยให้ไป ช่วงนี้เก็บเนื้อเก็บตัวเงียบๆ ลักพักอย่าเพิ่งไปเจอนักข่าว เดี่ยวเจอคำถามไม่เข้าหู แกของขึ้นต่อนักข่าวขึ้นมาจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ ช่วงนี้ฉันจะยกเลิกตารางงานยับยั้งที่ไม่เกี่ยวกับการถ่ายทำหนังไปก่อน แกจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับนักข่าว”

“ฐีน่าภารัต” ดารานุ่มตัวดีตามองหน้าผู้จัดการส่วนตัวอย่างหงุดหงิดเต็มแก่ “แต่ไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่ยอมพลาดเสียงระดมทุนของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหญิงอาทิศย์หน้าเด็ดขาด”

“อะไรกัน เตี่ยวันนี้มารตัวพ่ออย่างแกู้จกรักเด็กผู้หญิงอายุต่ำกว่าสิบแปดปีด้วยเหวอะ หรือว่าเปลี่ยนรสนิยมแล้ว”

พลรามกระเซ้า อีกฝ่ายแยกเขี้ยวใส่ตรงๆ

“ไซ้ที่ไหนเล่าไอ้เวร ฉันทันแคร์รับปากเพื่อนใหม่ไว้แล้ว ไม่อยากผิดคำพูด”

“เพื่อนใหม่? แกหมายถึงหญิงต่างชาติที่เคยเจอตอนขับรถไปรับฉัน แล้ววางรถแตกครึ่งก่อนนะหรือ ชื่ออะไรนะ...อ้อ! อุษณิษาไซ้ใหม่”

หญิงต่างชาติ?

ภารตที่ยืนฟังบสนทนาอยู่เล็กก็อย่างประหลาดใจ พลรามชอบเลือกใช้คำแปลกๆ อยู่เสมอ แต่กลับเข้ากับบุคลิกหลงยุคของเขาอย่างน่าประหลาด

“เออ คนนั้นนั่นละ”

เมื่อพูดถึงสาวน้อยร่างเล็กที่พบกันเมื่อสองปีก่อน วิศวานาถก็ดูอารมณ์ดีขึ้นนิดหน่อย...แม่เด็กประหลาดที่มีคนรักเป็นตุ๊กตาปิศาจ!

“แม่คุณแล้วว่าเคยช่วยเด็กผู้หญิงจากแก๊งค้ายาเอาไว้ที่โกลกกาตา หรือยังงั้นละ ก็เลยตั้งใจว่าจะช่วยเด็กๆ ไม่ให้ต้องเจอเหตุการณ์แบบเดียวกันอีกมั้ง เห็นเขี้ยวลากดินแบบนี้ แต่ปรับการเงินจัดงานเลี้ยงระดมทุนเพื่อช่วยเหลือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหญิงหลักล้านดอลลาร์เชียวนะ ใจป้า น่าดู”

ที่ใจป้าว่าคงเป็นไอ้ตุ๊กตาผีกษณะที่ถึงขนาดลงทุนหอบทรัพย์สมบัติมาให้แม่เด็กเสบนั่นบริจาคไม่อัน อวดรวยเอาใจหญิงจนน่าหมั่นไส้!

“แต่มันจะดีหรือ ถ้าเจอกับนักข่าวเข้าจะเป็นเรื่องนะ อีกอย่าง...หลังจากข่าวเรื่องแก๊งปลอดเผยแพร่ออกไป ถ้ามีข่าวเรื่องผู้หญิงอีก...”

“ไม่ต้องห่วงไปหรอกน่าภารต ฉันทันกับเด็กคนนั้นเป็นเพื่อนกัน ไม่มีอะไรมากกว่านั้น อีกอย่างการบริจาคเงินและช่วยงานการกุศลก็ช่วยให้ภาพลักษณ์ของฉันทันดูดีขึ้นด้วยไม่ใช่หรือไง” วิศวานาถอ่านใจผู้จัดการส่วนตัวออกอย่างทะลุปรุโปร่ง “ระหว่างนี้ฉันทันจะเก็บตัวเงียบๆ ส่วนแกก็รีบหาทางลากตัวไอ้หนักเขียนนั่นมาเจอฉันให้ได้ก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ”

มาร์ตมองคนตรงหน้าแล้วระบายลมหายใจยาว เริ่มสังหรณ์ไม่ดี ขึ้นมาตึงตัง เห็นรับปากอย่างนี้ที่ไร... ก่อเรื่องทุกทีสิน่า

พระคิระผู้เป็นเจ้า ขออย่าให้คุณซูเปอร์สตาร์ตัวพ่ออาละวาดจนเป็นข่าวใหญ่เลย กลัวใจไอ้หมอนี่จริงๆ!

“แกออกมาอ่อนข้างนอกแบบนี้ ไม่กลัวไอ้มนุษย์ที่ชื่อมาร์ตโกรธเอาหรือไงวะ”

พลรามเอ่ยถามขณะแทรกตัวผ่านฝูงชนที่กำลังยกย้ายสายสะโพกตามจังหวะดนตรีเสียงดังกระหึ่มในผับชื่อดังกลางนครมูมไบ ไบหูของเขากระดิกไหวตอบรับเสียงดนตรีที่ตั้งเกินระดับโสตประสาทของเสียอย่างเรริงรีน... นานแล้วที่เขาไม่ได้เปิดหูเปิดตาแบบนี้

“ช่างหัวมัน ไอ้ผู้จัดการเวรนั่นแก้ปัญหาอะไรให้ฉันไม่ได้สักอย่าง”

วิศวานาคำรามเสียงต่ำอยู่ในลำคอแล้วเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์บาร์พร้อมชูสองนิ้วให้บาร์เทนเดอร์วัยยี่สิบต้นๆ ที่กู่ลึกลับจ้องเบียร์ยี่ห้อคิงพิเชอร์ให้ทันทีอย่างรู้ใจ แม้ใบหน้าหล่อเหลาจะถูกแว่นตาสีชาอันแข็งปิดบังไว้กว่าครึ่ง แถมยังอยู่ใต้แสงเลเซอร์ที่ยิงพาดผ่านความมืด แต่เขาก็จำได้ในทันทีว่าคนตรงหน้านี้เป็นใคร

“แพ้แล้วพาลนี่หว่า”

พลรามหัวเราะพลาบยีนมือไปรับขวดเบียร์มาจากคนที่ทำหน้าที่เหมือนอยากฆ่าสังหารหมู่มนุษย์รอบข้างเต็มแก... ก็น่าอยู่หรอก แต่ละคนมองดาราหนุ่มด้วยสายตาวอกจ้องอยากเห็น แถมยังซุบซิบกันสนุกปากโดยไม่รู้เลยว่าต่อให้กระซิบไปไกลออกไปอีกสองร้อยเมตร เจ้าตัวก็ได้ยินชัดเต็มสองหูหูเสื่อเชียวละ!

“ไม่ได้แพ้เว้ย! แค่ถอยมาตั้งหลักแล้วรอเวลาแก้แค้น!” วิศวานาชูฟอแปงกับเสียงดนตรีที่ตั้งกระหึ่มไปทั่วทุกทิศทุกทาง

สองสามชั่วโมงหลังจากภารตแจ่งข่าวร้ายให้เขาทราบ ผู้คนทั่วอินเดียก็แทบจะรู้กันหมดว่าเขาถูกปลดออกจากภาพยนตร์ฮอลลีวูดฟอร์มยักษ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว บรรดาหนังสือพิมพ์และนิตยสารออนไลน์พากันพาดหัวข่าวใหญ่โต แม้แต่สื่อโทรทัศน์ยังออกข่าวนี้กันอย่างครึกโครม จนเขาร่ำร่ำอยากจะหาตัวไอ้หนักเขียนเจ้าปัญหาให้เจอเสียคืนนี้แล้วจับหักคอจิ้มแกดั่วให้รู้แล้วรู้รอด!

“จะพูดให้ดูดีอย่างไร ความหมายก็เหมือนกันนั่นแหละ” พลรามกระดกเบียร์ลงคอ สายตามองสอดส่ายไปยังฝูงชนที่พากันเดินร่ำอยู่ใต้แสงเลเซอร์สีฟ้าและชมพูที่สาดไปทั่วคลับ Poison คลับอันดับหนึ่งของมูมไบ ซึ่งว่ากันว่าเป็นแหล่งรวมตัวของเหล่าดาราดาราและนางแบบนายแบบผู้พิสมัยการท่องราตรีอย่างมีระดับ แต่สำหรับสื่อที่เคยแต่ซุ่มอยู่ในเงาไม้ของปาซุนดาร์บานส์อย่างเขาแล้ว ที่แห่งนี้คือแหล่งรวม ‘เหยื่อ’ ชั้นเลิศที่แทบไม่ต้องออกแรงล่าให้เหนื่อย “อย่าทำหน้าบูดนักเลย ไหนๆ ก็ตากหน้าออกมาหาความสำคัญแล้ว ก็เก็บเกี่ยวความสุขให้เต็มที่เถอะน่า”

พูดจบสื่อโคร่งหนุ่มจากพยัคฆปุระก็ชนปากขวดในมือของตนกับขวดเบียร์ที่วิวัฒนาการถืออยู่ ก่อนจะเดินแยกไปยังฟลอร์เต้นรำที่เต็มไปด้วยหญิงสาวสวย พวกหล่อนนั่งน้อยห่มน้อยอวดทรวดทรงระอ้าอรามเสียจนพลรามแทบจะกระโจนเข้าขย้ำเรียงตัว...ไม่รู้ว่าคืนนี้สาวงามเคราะห์ร้ายคนไหนจะถูกไอ้หมอนี่พดจนซ้ำกันหนอ เห็นวางท่าเคร่งขรึมประหนึ่งผู้คุมกฎของพยัคฆปุระแบบนั้นก็เถอะ เมื่อใดหลุดออกมาจากปากทางพยัคฆภตเข้าสู่ปากอนกริต ไอ้สื่อวายร้ายตัวนี้แทบจะปลดปล่อยอารมณ์ดิบของสัตว์ป่าออกมาจนหมด คงเก็บกดเพราะถูกประกาศคอยเฝ้าควบคุมพฤติกรรมแทบจะทุกฝีก้าวกระมังถึงได้ใจแตกขนาดนี้ ราชันดุเหมือนพญาเสือ ดักคินราย ไม่มีผิด

พยัคฆปุระคือคุชชดๆ ใช้ชีวิตอยู่ที่มูมไบสนุกกว่าเป็นไหนๆ...

วิวัฒนาการขวดเบียร์ชั้นจิบ ก่อนจะหันหลังให้ฟลอร์เต้นรำที่แออัด

ไปด้วยหนุ่มสาววัยคะนองแล้วเดินเลี้ยวไปยังโซนวิโอฟีที่อยู่อีกด้าน หากเป็นยามอารมณ์ปกติ เขาคงกระโจนลงไปสนุกสุดเหวี่ยงพร้อมกับพลราม นานแล้ว แต่หลังจากกลายเป็นข่าวดังจนอับอายขายหน้าไปทั่วประเทศ... ไม่นานทั่วโลกแบบนี้ ใครจะมีแก๊ใจคลุกวงในกับสาวๆ แบบไอ้เสือป่าเลือดอัย กันเล่า การที่เขาออกมาตระเวนราตรีก็เพียงเพราะอยากให้คนอื่น ๆ เห็นว่าเขาไม่ได้ย่ำหระกับชาวไร่สาระพวกนั้นเลยสักนิดต่างหาก จะให้ทำตัวเป็นเสือ ขี้แพ้ว หลบเลียแผลใจอยู่ในถ้ำอย่างไอ้ภารัตแนะนำนะหรือ ไม่มีทาง!

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาบุหนังสีดำโดยไม่สนใจบรรดาหญิงสาวสวยในโคลัมที่จ้องมองเขากันตาเป็นมัน เรียวกาบทักกลิ้งได้รูปยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเนือเอ่ยๆ ขณะวางท่อนขยาวพาดไปบนโต๊ะ...จริงอยู่ว่าเขาชอบเป็นจุดสนใจ แต่ถึงขนาดจ้องเอาๆ เหมือนจะกลืนกินกันเข้าไปทั้งตัวแบบนี้ก็ออกจะเกินไปหน่อยกระมัง สัญชาติญาณสัตว์ป่าในตัวทำให้เขาชอบเป็นฝ่ายล่ามากกว่าถูกล่า ฉะนั้นหญิงสาวใจง่ายที่พร้อมกระโดดขึ้นเตียงกับเขาโดยไม่ต้องเอ่ยปากชวนเหล่านี้จึงเป็นเหมือนของเล่นฆ่าเวลา เป็นเพียงชานอ้อยที่เมื่อเคี้ยวจนหมดความหวานแล้วก็พร้อมคายทิ้งโดยไม่คิดเก็บกลับมากินอีกเป็นหนที่สอง แต่ถึงกระนั้นก็ได้หมายความว่าเขารอบผู้หญิงเล่นตัวหรือกระนะ แค่วัวตัวพอให้เขาได้ออกแรงรุกหน่อยก็ดี

น่าเบื่อ...

วิศวานาถถอนใจ ดวงตาสีเขียวอมทองหลังเลนส์แว่นตาสีขามองเมินสาว ๆ นุ่งน้อยห่มน้อยที่พยายามเดินวนเวียนอวดรูปโฉมโฉมพรรณประหนึ่งนกยูงตัวผู้รำแพนหางเรียกคู่ น่าแปลกที่ไม่มีใครตั้งตาดูสายตาของเขาได้เลยไม่ว่าพวกหล่อนแต่ละคนจะพยายามขม้ายชายตาเพียงไหน หรือขยับเรือนกายย้วยวนอารมณ์เพียงใด กลับตูดจิตซัดไม่ต่างจากรสของเบียร์อินเดียดีกรีแรงที่เขาเคยชื่นชอบเป็นหนักหนาเลยสักนิด สวยจัดจ้าน...ทว่าดูเหมือนกันไปหมด ทั้งการแต่งกาย ทรงผม และบลิ๊อกการแต่งหน้าตามแบบสมัยนิยม ไม่มีเอกลักษณ์ให้จดจำสักนิด

ทุกความคิดในสมองสะดุดลงทันทีที่เขากวาดตาไปเห็นร่างที่ยืนหันหลังอยู่ข้างฟลอร์เต้นรำห่างจากโซนที่เขานั่งอยู่ไปราวห้าหกเมตร ร่างในชุดเดรสสีดำยาวระดับเข่านั้นผอมบางมากเสียจนเหมือนทำให้ชุดที่สวมอยู่ดูหลวมไปสักครึ่งไซส์ มองอย่างไรก็ไม่ใช้ผู้หญิงแบบที่คนระดับ วิศวกรรม ปาเทล จะซายตาแล้สกินิด แต่ไม่รู้ทำไมเขาจึงไม่อาจละสายตาจากเรือนผมหยักศกยาวสยายระบับแนวที่ขยับไหวอย่างมีชีวิตชีวายามเจ้าตัวโยกกายไปตามเสียงเพลงได้ ใช้...เธอแค่ขยับโยกตัวเบาๆ ไม่เข้ากับจังหวะเร้าอารมณ์ของดนตรีเอาเสียเลย ท่าทางของเธอเหมือน... ลุกแคะหลงทาง...

อยากเห็นหน้า...

ไวก่ความคิด ร่างสูงใหญ่ผุดลุกขึ้นยืนอวดความสูงเกือบสองเมตรของตน เขาถอดแว่นตากันแดดที่ไม่มีประโยชน์ใดๆ ในยามราตรีนอกจากซ่อนแวตาทรงตึงใจเอาไว้ไม่ให้ใครเห็นแล้วเสียบไว้ที่คอเสื้อ ก่อนจะสาวเท้าตรงไปยังหญิงสาวที่ดูแปลกแยกไม่เข้ากับบรรยากาศรอบตัวคนนั้น สาวน้อยสาวใหญ่สะกิดเรียกกันยามดาราหนุ่มเดินผ่าน ทุกคนพยายามทิ้งสายตาให้เขา แต่เจ้าของร่างสูงส่งในชุดเสื้อยืดคอวีสีดำพ่ายี่ห้ออาร์มานี่ที่อึกซึ้งและกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้มกลับมองผ่านเหมือนหญิงสาวเหล่านั้นเป็นเพียงอากาศธาตุ เป้าหมายของเขามีเพียงเหยื่อตัวน้อยที่ยืนหันหลังอยู่เบื้องหน้าเท่านั้น

“สวัสดีครับ มาคนเดียวหรือ”

วิศวกรจใจแนบกายใหญ่โตของตนไปกับแผ่นหลังบอบบางของหญิงสาวในจังหวะเดียวกับที่เขาถ่มลงกระซิบชิตริมหูของเธอ เป็นวิธีที่เขาใช้สีสาวๆ รักสนุกตามคลับบาร์แล้วได้ผลเสมอ... รายไหนรายนั้น ที่ต้องทำก็มีเพียงนับหนึ่งถึงสามแล้วรอให้แม่คุณหันมาสบตากับเขาเท่านั้น... นั่นอย่างไรเล่า เธอเริ่มขยับตัวแล้ว...

หนึ่ง...สอง...

ให้ตาย... ใบหน้าของหญิงสาวที่หันกลับมาตั้งแต่ยังนับเลขในใจไม่หัน

ครบสามทำให้พญาเสือโคร่งดำรู้สึกเหมือนหัวใจแทบหยุดเต้นไปเสียเฉยๆ เขาทำงานในแวดวงบอลลิวูดย่อมพบเห็นใบหน้าของสาวสะคราญโฉมมานักต่อนัก แต่ไม่มีดวงหน้าใดตราตรึงใจเท่านี้มาก่อน เขาเคยคิดว่ามีนา ญาตีสาวตัวyoungของเขามีดวงตาสีฟ้าที่สวยงามที่สุดที่เคยเห็นมาแล้ว แต่กลับดูจืดจางไปในบัดดลเมื่อเทียบกับดวงตาสีน้ำตาลในเน็ตที่อ่อนที่สุดจนดูคล้ายอำพันทองของคนตรงหน้า เธอแต่งหน้าน้อยมาก ดูเหมือนจะทาลิปสติกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทว่า...สีแดงหม่นที่เคลือบบนเรียวปากอวบอิมกลับขับเน้นให้ส่วนอื่นๆ ของหน้าดูโดดเด่นและมีเสน่ห์อย่างน่าพิศวง เป็นเสน่ห์เฉพาะตัวตามแบบฉบับของคนจากพยัคฆปุระ!

ฮือ...

วิศวภาคำรามเสียงต่ำในลำคอแล้วถอยหลังไปครึ่งก้าว กฎเหล็กประจำใจของเขาก็คือ ไม่ข้องเกี่ยวกับหญิงสาวเผ่าพันธุ์เดียวกันเป็นอันขาดเพื่อป้องกันไม่ให้ประกาศใช้เป็นข้ออ้างในการจับเขาวีรเพื่อรักษาวงศ์วานดึกคิน ราช แล้วบังคับให้เขาสืบทอดบัลลังก์พยัคฆ์!

เดี๋ยวก่อน...

เสือหนุ่มทำจมูกพุดพิด... ผู้หญิงคนนี้มีลักษณะของผู้สืบเชื้อสายจากนครลับแลใจกลางพยัคฆบถอย่างครบถ้วน ทั้งใบหน้าและแววตา รวมไปถึงการขยับเยื้องย่าง ทว่า...กลับไม่มีกลิ่นอายของเลือดติดตัวแม่แต่น้อย มีเพียงกลิ่นหอมหวานที่ชวนให้นึกถึงดอกไม้สีขาวในตระกูลกระบองเพชรที่บานเพียงชั่วคืนเพื่อเรียกหมู่ภุมรีให้บินมาเก็ลือกกล้วยเกสรก่อนจะเหี่ยวเฉาไปยามอรุณรุ่งมาถึง

นิศาคันธี...Queen of the night...

หญิงสาวมองหน้าเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เรียวปากอิมเต็มดูจกลิปกุหลาบกำมะหยี่จะค่อยๆ คลี่ออกเป็นรอยยิ้มหวานฉ่ำ จากนั้นจึงหันหลังกลับเดินเข้าไปในพลอร์เต้นรำโดยไม่สนใจวิศวภาคอีก

“นี่...เดี๋ยว...”

วิศวานากริบคว้าข้อมือของหญิงสาวเอาไว้อย่างลึมตัว เธอหลุบตาลงมองมือหนาที่กำลังถูรอบข้อมือของตนแล้วเอียงคอมองชายหนุ่มด้วยแวตาว่างเปล่า ไม่มีอาการตื่นระบัดขึ้น ไม่แม้แต่จะร้องโวยวายเสียด้วยซ้ำ ที่จริง... เขายังไม่ได้ยินเสียงของเธอสักแอะ

“คำว่า ‘พยัคฆปุระ’ มีความหมายอะไรกับคุณบ้างไหม ชุนดาร์บานส์? พยัคฆบถ? ดักคิน ราย?”

แทนคำตอบ หญิงสาวสวยตรงหน้ากลับเดินเข้าประชิดกายใหญ่โตของชายหนุ่ม แล้วเขย่งตัวขึ้นแนบกลีบปากหนุ่มหยุ่กับริมฝีปากของเขาอย่างแช่มช้าโดยไม่สนใจสายตานับร้อยคู่ของนักท่องเที่ยวราตรีรอบด้าน

“นี่...คุณ...”

หัวใจของวิศวานาถแทบระเบิดเมื่ออีกฝ่ายขบริมฝีปากกลางของเขาเบาๆ อย่างยั่วเย้า ดวงตาสีอำพันทองของหญิงสาวทอประกายแวบวาวราวสีตวันักล่าที่กำลังไล่ต้อนเหยื่อ เสือหนุ่มคำรามเสียงต่ำอยู่ในลำคอ สัญชาติญาณดิบในตัวถูกกระตุ้นให้ตื่นขึ้นโดยฉับพลัน เขาตัวดวงแขนข้างหนึ่งโอบรัดรอบเอวบางไว้แน่น ก่อนจะสอดมืออีกข้างเข้าไปในเรือนผมหยักศกที่ยาวสลวยประดุจม่านราตรี แล้วซ่อนท้ายทอยของเธอให้เหนงยั้งรับจุมพิต รุ่มร้อนและดูดกันอย่างไม่อาจหักห้ามใจได้

วิศวานากรู้ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นี้เสี่ยงต่อสถานะซูเปอร์สตาร์ของตนเพียงใด รู้ดีว่าคนรอบด้านคงยกโทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายภาพกันอย่างเมามัน และหลังจากพันคืนนี้ไปคงกลายเป็นข่าวฉาวโฉ่ที่สุดในรอบปี แต่รสชาติหวานหอมปานน้ำผึ้งป่าและเนื้อตัวนุ่มนวลที่เสียดสีอยู่กับแผงอกกว้างทำให้เขาแทบลึมลิ้นทุกสิ่ง ลึมกระทั่งควบคุมสัตว์ร้ายที่อยู่ในร่างของตนและปล่อยให้แรงปรารถนาอันรุนแรงดันคมเขี้ยวในังอกยาวออกมาซ้าๆ ประหนึ่งจะขย้ำคนในอ้อมแขนและกลืนกินเข้าไปทั้งตัว!

“วิศวานาถ!” พลรามพุ่งเข้ามากระชากไหล่หนาของเสือหนุ่ม ทำให้ปลายเขี้ยวของเขาคจรูดกับริมฝีปากของหญิงสาวจนได้เลือด เขาคลายวงแขน

ที่เกี่ยวกระหวัดรอบเอวของเธอโดยอัตโนมัติ ดวงตาสีเขียวอมทองเด่นระริก ในขณะที่เนื้อตัวลั่นสะท้านไปกับบรรดาเสียงซุ่มซ่ามของโลหิตที่ยังติดปลายลิ้นอยู่ “แกทำบ๊ออะไรของแก รู้ตัวไหมว่าเกือบจะ ‘คืนร่างเดิม’ อยู่แล้ว!”

ประโยคหลังพลรามกตเสียงลงต่ำพอให้ได้ยินกันแค่สองคน เสียงเพลงดังกระหึ่มไม่เป็นอุปสรรคใดๆ ต่อโสตประสาทของเสียในร่างคนอย่างพวกเขาอยู่แล้ว ต่อให้ดังกว่านี้พวกเขาก็แยกแยะเสียงต่างๆ ในสถานเริงรมย์แห่งนี้ได้อย่างสบายๆ

“ฉัน...ฉัน...” เป็นครั้งแรกในชีวิตที่วิศวานาจจนคำพูด เขาหันไปหาหญิงสาวก็พบว่าเธอกำลังเดินถอยหลังแทรกตัวเข้าไปในฝูงชน เธอ...กำลังจะหนี! “เดี๋ยวก่อน!”

เสียงห่มตะโกนเสียงดังจนแทบจะเป็นเสียงชู้คำราม พลรามต้องยกสองมือขึ้นตะปบหูโดยอัตโนมัติ...สำหรับมนุษย์ทั่วไป นั่นเป็นแค่เสียงตะโกนธรรมดา แต่สำหรับเสียทุกตัวในป่าขุนดาร์บานส์ เสียงนี้สะเทือนเลื่อนลั่นเข้าไปถึงหัวใจ เพียงได้ยินก็แทบหอบลงกับพื้น ยอมศิโรราบทำตามทุกคำสั่งแต่โดยดี เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของทายาทผู้สืบสายเลือดบริสุทธิ และเข้มข้นที่สุดจากพญาพาฬ ดักคิน ราย!

“ฉันบอกให้หยุด!”

วิศวานาจแทรกตัวฝ่าฝูงชนตามหญิงสาวไปอย่างไม่ยอมลดละ แต่ดูเหมือนเธอจะคล่องแคล่วมากอย่างเหลือเชื่อ เพียงครู่เดียวก็พุ่งออกจากประตูกลับเต็นท์และหนีหายไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้เขายืนนิ่งเป็นเป้าสายตาของผู้คนหน้าประตูทางเข้าเพียงลำพัง ชายหนุ่มปาดคราบโลหิตที่ติดอยู่ที่มุมปากแล้วสบตเสียงแผ่ว กลิ่นดอกไม้หอมหวานผสมกับกลิ่นคาวเลือดนั้นพาให้หัวใจของเขาเต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้หัวใจของพญาเสียเต้นระรัวแทบไม่เป็นจังหวะ และเธอ...จะต้องรับผิดชอบ!

บ่วงที่ ๒

“วิศวานาถ!”

เสียงตะโกนของภาร์ตติงชายหนุ่มเจ้าของชื้อออกจากภวังค์ เขาผินหน้าไปหาผู้จัดการส่วนตัวแล้วขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“เบาๆ ก็ได้ ทำไมต้องตะโกนเสียงดังขนาดนั้นด้วยเล่า”

“จะไปรู้เรอะ ก็เรียกตั้งนานแล้วไม่ตอบ” ภาร์ตเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเทียบรถไฟร์วีลคันงามเข้าข้างทาง ก่อนจะหยิบกระดาษที่จดที่อยู่ไว้ออกมาดูอีกครั้ง “น่าจะเป็นที่ที่ไม่ผิดแน่ ต่อจากนี้คงต้องเดินเท้าขึ้นไปละนะ”

“ที่นี่คือที่ไหน”

วิศวานาถหันไปมองทางเดินแคบๆ ที่นำไปสู่บ้านหลังน้อยซึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยวบนเนินเขาเตี้ยๆ แวดตาเหมือนยังจมอยู่ในห้วงความคิดของตน

“เฮ้! แกบังคับชู้เซี่ยมให้ฉันหาที่อยู่คุณธิดานามตีมาให้ ฉันก็จัดการให้แล้วนี่ไง นี่แกไม่ได้ฟังที่ฉันพูดตอนออกมาจากบ้านเลยหรือไง”

ภาร์ตถอนใจ... ช่วงสองอาทิตย์ที่ผ่านมา วิศวานาถดูใจลอยชอบกล แถมยังออกตระเวนท่องราตรีกับพลรามไม่เว้นแต่ละคืนก่อนจะกลับที่พัก

ในยามรุ่งสาง ตอนแรกเขาคิดว่าเจ้าตัวคงเสียใจเรื่องที่ถูกถอดจากภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์จึงไม่เอ่ยปากตักเตือน กระทั่งมีภาพถ่ายเบลล่าฯ ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์อ้างว่าเป็นดารานุ่มขณะกำลังกอดจูบกับหญิงนิรนามคนหนึ่ง ผู้จัดการส่วนตัวอย่างเขาก็รู้สึกอึดอัดส่ำที่แก้ตัวกับต้นสังกัดว่าเป็นเพียงการแอบอ้างด้วยเป็นห่วงความรู้สึกของวิศวกร แต่ประเมินจากท่าทางในยามนี้แล้ว ดูท่าไอ้ตัวดีคงเลิกใส่ใจเรื่องภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่ว่าเสียแล้วกระมัง

“ก็ฉันมีเรื่องให้คิดหลายอย่างนี่ไว้ย”

วิศวกรแสรังไวยวายแก๊กอ๊ว พยายามสลัดภาพหญิงสาวชุดดำที่ฝ้าหลอกหลอนทั้งยามหลับและยามตื่นออกไปจากใจ ทุกพื้นที่ในสมองจดจำแต่รสชาติหวานฉ่ำจากกลีบปากบอบบางราวดอกไม้แรกแย้มจนแทบไม่เหลือให้บรรจุกความคิดอื่นได้อีกเลย ดังนั้นสิ่งที่ภาร์ตพุดจึงเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวาไปจนสิ้น เขาไม่สนใจฟังด้วยซ้ำว่าผู้จัดการส่วนตัวพาออกมาข้างนอกทำไม คลับคล้ายคลับคลาว่าสำคัญอยู่เหมือนกันนั่นละ

“น่าน้อยใจฉิบ รู้หรือเปล่าว่ากว่าจะเดินให้เสขาฯ ของผู้บริหารสำนักพิมพ์ยอมบิปรากบอกที่อยู่มาให้ได้นะเลือดตาแทบกระเด็นเลยนะไว้ย”

“น้อยๆ น้อย เลือดตาแทบกระเด็นที่ไหนกัน แกตามจีบยายเสขาฯ น้อยอยู่แล้วนี่ คิดว่าฉันโง่หรือโง่” ดาราหนุ่มมองลอดแว่นตาดำที่สวมอยู่ไปยังบ้านบนเนินเขาอีกครั้งแล้วเบะปาก “สรุปแล้วริชฌามตีที่ว่านี่เป็นนักเขียนไส้แห้งหรือโง่วะ ไหนว่านิยายขายดิบขายดีระดับนานาชาติ ทำไม่ถึงได้อยู่ในบ้านหอมช่อแบบนี้เล่า”

“ไส้แห้งกับผีนะสิ รวยहुดับดับใหม่ะเขี้ยวละ” เมื่อถูกจับได้ ภาร์ตจึงได้แต่หัวเราะแค้นๆ “มารตีบอกฉันที่บ้านหลังนี้ คุณริชฌามตีได้รับมรดกจากญาติที่เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อหกเดือนก่อน ตอนแรกเจ้าตัวก็ว่าจะขายทิ้งอยู่หรอก แต่พอมาเห็นบ้านแล้วเกิดชอบขึ้นมาเพราะอยู่ในย่านชานเมือง ผู้คนไม่พลุกพล่าน เดินทางไปมาสะดวก ก็เลยจะเก็บไว้เป็นบ้านสำหรับเขียนหนังสือนั่นละ”

ชื่อมารตีที่เพิ่งได้ยินทำเอาตารานุ่มทำหน้าแบ้ด้วยความหม่นใส่

“เดินทางสะดวก? ห่างจากมมไปขนาดนี้ ที่กินที่เที่ยวก็ไม่มี รถก็ติด จับหายวายปวง สะดวกตรงไหนวะ” เจ้าของร่างสูงเปิดประตูแล้วก้าวลงจากรถอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก “ฉันว่ารสนิยมของไอ้หนักเขียนคนนี่ต้องมีปัญหาแน่ ถึงได้ชอบบ้านโกโรโกโสพรรณนี่เข้าไปลง”

“แกชอบอยู่วังแล้วคิดว่าคนอื่นต้องชอบด้วยหรือไง อย่าเอาความคิดตัวเองไปตัดสินคนอื่นหน่อยเลยนะ” ภารตเปิดประตูรถแล้วกตริโมตลือกอย่างว่องไว... ถึงจะเป็นย่านชานเมืองที่เงียบสงบ แต่ไม่ได้หมายความว่าปลอดภัยไร้อาชญากรรมร้อยเปอร์เซ็นต์เสียเมื่อไหร่

“ขอโทษที่อยู่เ็นวังมาตั้งแต่เกิด รสนิยมเลยวิไลเกินกว่าสามัญชนอย่างแกจะเข้าใจวะภารต”

วิศวานาถลยหน้าลยตาพูดอย่างน่าหม่นใส่เสียจนภารตร่ำร่ำอยากจะเตะตัดขาตาราหนุ่มขึ้นมาตีตมัด โดยไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เจ้าตัวเอ่ยออกมา นั้นเป็นเรื่องจริงทุกประการ

วิศวานาถคือทายาทสายตรงของพญาเสือ ดักคิน ราย แม้จะถือกำเนิดในวังกลางปากกลางดง แต่ก็นับว่าเขาเป็น ‘เจ้าชาย’ แห่งราชวงศ์ที่สาบสูญ จึงได้รับการประคบประหงมเลี้ยงดูประหนึ่งร่างอวตารของบรรพบุรุษผู้ซึ่งชาวพยัคฆปุระให้ความเคารพนับถือดุจเทพเจ้า ฉะนั้นเขาจึงไม่เคยเกรงใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น

ขนาดเสือดูอย่างประกาศเขายังไม่สน แล้วโยต้องใส่ใจมนุษย์ยิ่งง่าด้วยเล่า!

สองสามนาที่ต่อมาวิศวานาถก็เดินนำหน้าภารตขึ้นมายืนอยู่หน้ารั้วไม้สีขาวยที่ล้อมรอบตัวบ้านเอาไว้ ชายหนุ่มเล็กก็อย่างประหลาดใจเมื่อเห็นที่บ้านตรงหน้าไม่ได้ซ่อมซ่อดังที่มองจากระยะไกล ที่จริงขนาดของบ้านนั้นใหญ่กว่าที่เขาคิดเอาไว้มาก แม้สีขาวยที่ทาบานไม้ชั้นเดียวหลังนี้จะกะเทาะลอกล่อนไปบ้างแล้ว แต่กลับดูเข้ากับบรรยากาศร่มรื่นเต็มไปด้วยต้นไม้

นานาพรรณทั้งไม้ดอกไม้ประดับรอบด้านอย่างน่าอัศจรรย์ ประกอบกับมี
ระเบียบกว้างขวางที่ชวนพิศจำพวกไม้เลื้อยไว้นับสิบกระถางจึงทำให้บ้าน
หลังนี้เหมือนหลุดออกมาจากนิยายจำพวกบ้านน้อยในป่าใหญ่ไม่มีผิด

รสนิยมไม่เลวร้ายเท่าที่คิดแฮะ...

วิศวกรถือวิสาสะผลักประตูรั้วที่ไม่ได้ล็อกเอาไว้แล้วเดินขึ้นบันได
ระเบียบด้านหน้าตรงไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูบ้านซึ่งทาด้วยสีมูลนกการเวก
เขามองท่วงคล่องของเครื่องที่เกาะสลักเป็นลวดลายเครือเถาแบบโบราณอยู่
ครู่หนึ่งด้วยรู้สึกคุ้นต้ายิ่งนัก ลายแบบนี้...เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“เฮ้ย! เรานุกรุกเข้ามาแบบนี้ไม่ได้มั้งวิศวกร” ภารตเหลียวซ้าย
แลขวาอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก

“นุกรุกที่ไหน ก็ที่รั้วไม่มีกริ่ง เราเลยต้องเดินเข้ามาเคาะประตูแบบ
ชีวิไลซ์ต่างหาก”

ชายหนุ่มยกไหล่แล้วเอื้อมมือไปจับห่วงโลหะบนบานประตูกระแทก
กับเนื้อไม้ดังปังติตๆ กันสองสามครั้ง แม่ปากจะพูดว่า ‘ชีวิไลซ์’ แต่กิริยา
ท่าทางของเขากลับ ‘ไร้อารยธรรม’ สุดชั่วจนภารตอดท้วงใจไม่ได้ว่าอีกเดี๋ยว
พ่อคนเจ้าอารมณ์ต้องอาละวาดเป็นแน่

“แกต้องท่องเอาไว้นะว่าเรามาดี เรามาอย่างสันติ ไม่ใช่มาส่งคนอื่นสู่
สุคติ โอเค?”

“เออน่า เห็นฉันเป็นคนยังไงกันวะ ฉันนะ...”

แกร๊ก!

บทสนทนาระหว่างดาราเจ้าบทยากับผู้จัดการส่วนตัวยุติลงทันทีที่
ได้ยินเสียงปลดล็อกกลอนประตู กลิ่นอาฟเตอร์เชฟและโคโลญจน์ๆ ที่
ลอยมาเตะจมูกเรียกรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมขึ้นมาประดับบนใบหน้าดงามปาน
สลักเสลาของวิศวกร...กลิ่นแบบนี้ชัดเลย เจ้าของนามปากกาภิษณามตีต้อง
เป็นผู้ชายแน่ๆ เหี้ยม! จะได้เหวี่ยงหมัดชัดหน้ามันถนัดถนี้หน่อย อารมณ์
กำลังไม่บรรเจิดอยู่พอดี!

“ไฮ”

เสียงทักเป็นภาษาอังกฤษจากคนที่เพิ่งเปิดประตูบ้านออกมาทำเอา วิศวานถะงักไปครู่หนึ่ง ดวงตาสีเขียวอมทองกวาดมองร่างที่มีขนาดสูงใหญ่ พอกๆ กับตนเองอย่างประหลาดใจ ภารัตบอกเขาว่านักเขียนเจ้าของนิยายชุด ตำนานเพลงพัยค์ม์เป็นลูกครึ่งอินเดีย แต่คนตรงหน้านี้ไม่ว่าจะมองอย่างไร ก็เป็นฝรั่งโกราร์้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม แถมยังหล่อเหลาเสียจนดาราตั้งผู้หลงว่า รูปโฉมของตนเลิศล้ำที่สุดในได้ห้ำล้อมดมดมดมไม่ได้ ยิ่งสวมเพียงกางเกง วอร์มลีเทาทัวเดียวอวดเรือนกายหนาหนั้นที่มีหยดน้ำเกาะพรวดด้วยแล้ว ก็ ยิ่งเหมือนหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นชั้นนำอย่างไรอย่างนั้น

“พวกคุณมาหาใครครับ”

ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าได้สัดส่วนปานรูปสลักเดวิดเอ่ยถามด้วยรอย ยิ้มเป็นมิตร เมื่อเรียวกักหนายกแยม ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหมือน คาราเมลก็ทอประกายอย่างมีชีวิตชีวา เส้นผมที่ตัดเป็นทรงอันเดอร์คัทนั้น แม้จะเปียกปอน แต่กลับเข้ากับท่าทางสบายๆ ของเขาอย่างน่าพิศวง เขา ดูดีเสียจนภารัตเกือบขวักขวามบัตรให้ไปอดิชั่นที่บริษัทแล้ว แต่เหลือบไป เห็นสายตาพิฆาตของวิศวานถะงักเสียก่อนจึงต้องหดมือกลับไปวางข้างตัว ตามเดิม

“ผมมาหาคุณธิดาหมติ” วิศวานถะตอบเป็นภาษาอังกฤษด้วยสำเนียง อาร์พี^๑ทันทีที่ได้ยินอีกฝ่ายพูดด้วยสำเนียงอเมริกันจ๋า เขาลงทุนจ้างครูฝึก มาสอนอยู่นานแรมเดือนเพื่อเตรียมตัวนำไปใช้ในภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่เพิ่ง ถูกถอดไปนั้นละ...ต้องข่มเสียให้เซ็ด! “ผม...วิศวานถะ ปาเทล คิดว่าคุณคง รู้จักผมดีอยู่แล้ว”

^๑ Received Pronunciation (RP) เป็นสำเนียงภาษาอังกฤษมาตรฐานที่มีชื่อเรียกอื่นๆ ว่า Queen's (or King's) English, Oxford English, หรือ BBC English ถือเป็นสำเนียง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในหมู่เชื้อพระวงศ์และเหล่าชนชั้นสูงในประเทศอังกฤษ

“ผมรู้ว่าคุณเป็นใคร ที่จริงเราเคยเจอกันมาแล้วสองครั้ง แต่คิดว่า คุณคงจำไม่ได้” ชายหนุ่มสวมเสื้อกล้ามในมือข้างซ้ายทับไปบนเนื้อตัวที่ยัง เปียกชื้นลวกๆ รอยยิ้มหนุ่มนวลยังไม่จางหายไปจากใบหน้าเหมือนไม่ใส่ใจ ทำทางถือดีของอาคันตุกะตรงหน้า “ขอโทษด้วยที่สภาพผมไม่ค่อยเรียบร้อย เท่าไหร่ ผมไม่ชินกับอากาศร้อนที่นี่ เลยต้องอาบน้ำบ่อยหน่อย ผมชื่อ ริด กอร์ดอน ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการครับ”

ริดยืนมือไปเบื้องหน้า แต่วิศวนาถกลับตีหน้าเฉย คางของเขาตั้งฉาก กับพื้นโลกอย่างทรงงอนงอนในขณะที่ดวงตาหลบลมมองมือที่ยังเปียกน้ำของ ชายหนุ่มแวบหนึ่งอย่างไม่คิดรักษามารยาทใดๆ ทั้งสิ้น เริ่มรู้สึกคุ่นหน้า คุ่นตาผู้ชายคนนี่ขึ้นมานิดๆ แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน

“เอ่อ...ผมชื่อภารัต เป็นผู้จัดการส่วนตัวของวิศวนาถ ยินดีที่ได้รู้จัก นะครับ” ภารัตซิงยื่นมือไปเชกแฮนด์กับชายหนุ่มเสียเองเพื่อรักษาหน้าของ อีกฝ่าย

“ไม่ต้องมากพิธีหรอก ผมคิดว่าคุณคงรู้อยู่แล้วว่าวันนี้ผมมาทำไม” วิศวนาถจ้องหน้าชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนแซม

“อันที่จริง...ผมไม่รู้หรอก” ริดถอนใจ ไม่สะทกสะท้านต่อแววตา แข็งกร้าวของดารานุ่มลึกลับ “ถ้าคุณมีธุระกับอธิษณามตีก็รอลักครุ่นะครับ เดี่ยวผมจะเรียกให้ สงสัยเมื่อคืนจะทำงานดึกไปหน่อยเลยยังไม่ตื่น”

“คุณไม่ใช่อธิษณามตี?”

ภารัตหันไปสบตากับวิศวนาถอย่างประหลาดใจ

“ผมนะเหรอ...พูดเป็นเล่น คนอย่างผมไม่มีปัญญาแต่งนิยายเป็น ร้อยๆ หน้าได้หรอกครับ จินตนาการยังไม่บรรเจิดขนาดนั้น” ริดหัวเราะ แม้ท่าทางของเขาจะดูเป็นมิตร แต่การที่ไม่ยอมเชื้อเชิญผู้มาเยือนเข้าไปใน บ้านก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเขาระวังตัวพอสมควร “ทิวา! เฮ้ ทิวา! มีคนมาหาคุณนะ!”

“ทิวา?”

ดารานุ่มเบิกตากว้างเมื่อมองข้ามไหล่ของริคไปเห็นประตูห้องที่อยู่ทางซ้ายมือเปิดออกซ้าๆ ก่อนร่างผอมบางราวจะปลิวลมของหญิงสาวคนหนึ่งเดินโผล่ออกมาจากด้านใน เธอสวมเสื้อกล้ามสีขาวและกางเกงขายาวสีกรมท่าที่ทำให้ตัวของเธอดูเล็กกว่าความเป็นจริงอยู่สักหน่อย เรือนผมสีดำหยักศกของเธอยาวสยายและยุ่งเหยิงเหมือนไม่ได้หวีมาสักพักแล้ว

“ใครมา...”

น้ำเสียงของเธอแหบแห้งและอู้อี้แบบคนเพิ่งตื่นนอน แต่พอฟังออกว่าหากเจ้าตัวตื่นเต็มตาแล้วคงกังวลว่าหน้าพังไม่น้อย

“คนที่ผมบอกคุณแล้วว่าเขาจะต้องมาไง”

ริคพูดกลัวหัวเราะในขณะที่หญิงสาวใช้ชายเสื้อเชิ้ตแหว่งตากกรอบหนาเตอะของตนเองอย่างเงอะๆ งะๆ

วิศวานาถมองภาพแม่änkเขียนหัวฟูเบื้องหน้าแล้วหันไปยกคิ้วให้ภารัต จากนั้นจึงโน้มตัวกระซิบพอให้ได้ยินกันแค่สองคนด้วยภาษาอินดี

“ฉันบอกแกแล้วไง ว่าวิชฌนามตีเป็นสาวแก่ที่นทีกแน่ๆ”

“ใครที่นทีกไม่ทราบ”

เสียงหัวนดังขึ้นก่อนที่ร่างผอมบางจะเดินมายืนแทนที่ริคซึ่งถอยไปยืนกอดอกคุมเชิงอยู่ทางด้านหลัง เมื่อมองในระยะใกล้จึงเห็นว่าผิวของเธอเรียบเนียนเหมือนกระเบื้องเคลือบ แม้ไม่ขาวจัดเทียบเท่ามีนา ญาติสาวคนงามของเขา แต่ก็ขาวกว่าหญิงชาวอินเดียนทั่วไปอยู่มาก แต่สิ่งที่ทำให้พระเอกหนุ่มถึงกับอ้าปากค้างก็คือ ดวงหน้าเล็กที่เงยขึ้นมองเขาอย่างโกรธซึ่งต่างหาก ดวงหน้าที่ถึงจะไม่มีการสำอางแต่งแต้มและมีแว่นตาหนาเตอะบดบังไว้กว่าครึ่ง เขาก็จำได้ดีว่าเป็นใบหน้าเดียวกันกับหญิงสาวนิรนามในคืนนั้น... แม่ดอกนิศาคันธีของเขา!

“คุณ...คุณ...”

วิศวานาถคว้าข้อมือหญิงสาวแล้วบีบแน่นอย่างลึมตัว ดวงตาคมกล้าแต่ระริก เขาแน่ใจว่ากลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ที่ล่อยอวลอยู่รอบกายเธอ นั้น

คือกลิ่นเดียวกันกับที่เขาเคยสูดเข้าไปเต็มปอดอย่างไม่ต้องสงสัย เพียงแต่...หญิงสาวตรงหน้าเขานี้แตกต่างออกไป เธอดูอ่อนเยาว์กว่าสาวชุดดำที่เขาพบคืนนั้นอยู่สักหน่อย ไม่ว่ามองอย่างไรก็ไม่เห็นว่าอายุเกินยี่สิบปีไปได้ อีกทั้งยังดูตื่นคนและไม่มีความมั่นใจในตนเองเท่าที่ควร ผิดจากสาวสวยในความทรงจำของเขาชนิดคนละชั่ว รายนั้นทั้งเซ็กซี่ เย้ายวน และกล้าหาญชาญชัยถึงขนาดเป็นฝ่ายจูบเขาก่อนเสียด้วยซ้ำ

เมื่อนึกถึงคำว่า 'จูบ' นัยน์ตาสีเขียวอมทองก็หลุบลงมองกิลิปปากอิมเต็มของเธอโดยอัตโนมัติ รสหวานปานน้ำผึ้งปาเจือกลิ่นเลือดยังติดตรึงอยู่ในสมองไม่จางหาย หวาน...จนเขาแทบบ้าเพราะอยากลิ้มลองอีกสักครั้ง...

"ทำ...ทำอะไรของคุณ ปล่อยนะ คนไร้มารยาท!" วิชาณามติกระชากมือออกจากกรเกาะกุมของชายหนุ่ม สีหน้าของเธอตื่นตระหนกที่จู่ๆ ถูกชายแปลกหน้าพุ่งเข้ามาคว้าข้อมือเอาไว้โดยไม่ทันตั้งตัว

"คุณจำผมไม่ได้เหรอ..."

วิศวกรขยับตัวจะเข้าไปหาหญิงสาวอีกครั้ง แต่ริคก้าวมายืนขวางเสียก่อน สีหน้ายิ้มแย้มเป็นมิตรในตอนแรกเปลี่ยนเป็นหนึ่งซึ่งพร้อมมีเรื่องตลอดเวลา ภารัตเห็นท่าไม่ดีจึงรีบดึงแขนดารานีในสังกัดเอาไว้เป็นเชิงปราม แต่อย่างที่เราคุ้นดีทั้งวงการบอลลิวูด จะห้ามวิศวกรนะหรือ ห้ามลมห้ามฝนยังง่ายเสียกว่า!

"ฉันจำได้ว่าคุณเป็นใคร คุณวิศวกร ปาเทล มีหน้าคุณติดอยู่บนบิลบอร์ดทุกที่ โพลีโนทีทีทุกช่อง แกรมยังถ่ายนิตยสารตั้งมากมาย ถึงไม่อยากจะจำก็ถูกบังคับให้จำได้อยู่ดี" วิชาณามติยึดต้นแขนของริคต่างที่เพิ่ง

ท่าทางสนิทสนมของสองหนุ่มสาวทำเอาคนมองตากระตุก

"โอเค ผมรู้ว่าผมดัง แต่นั่นไม่เกี่ยวกับเรื่องที่ผมอยากจะถามคุณ..."

"ถ้าจะถามเรื่องที่ผมขอให้คุณช่วยเปลี่ยนตัวคุณออกละครก็ อย่ายเสียเวลาเลยล่ะ ถึงยังไงฉันก็ไม่เปลี่ยนใจแน่ บทนำของหนังเรื่องนี้ไม่เหมาะกับคุณ" หญิงสาวพูดสวนโดยไม่รอให้ชายหนุ่มเอ่ยจนจบประโยค เธอหลบ

มองใบหน้าดงามชวนลืมหายใจของเขาอยู่ชั่วเสี้ยววินาทีก่อนรีบหลบตาลงอย่างรวดเร็ว

ความหวาดหวั่นที่ฉาบซัดในดวงตาของเธอสะดุดใจทั้งวิศวกรและภารตอย่างประหลาด

“ไม่เหมาะ?” เสียงของวิศวกรตกลงต่ำจนฟังคล้ายเสียงคำราม ความตะหงอนตึงตืดเพดานทำให้เขาลืมภาพหญิงสาวแสนเ้ายาวนในความทรงจำไปชั่วขณะ “ผมไม่เหมาะกับบั้นนี้ยังไง ในเมื่อแคร็กเตอร์ของตัวละครตัวนั้นตรงกับผมทุกอย่าง ทั้งรูปร่างหน้าตา กระทั่งลูกนัยน์ตาก็ยังสีเดียวกัน!”

ชายหนุ่มชี้ให้นักเขียนสาวดูดวงตาสีแปลกเหมือนอัญมณีสูงค่าของตนชัดๆ ปรกายวิบวาวคล้ายมีเกล็ดผงทองพาดจางๆ ในดวงตาของเขาพาให้ร่างของเธอสั่นสะท้านอย่างไม่อาจห้ามได้

“มะ...ไม่เหมือน...” ชิชฌามตีเปลอจิกปลายเล็บไปบนท่อนแขนของริคจนเขาสะดุ้ง “สีผมไม่ใช่ สีตาไม่ใช่ รูปร่างไม่ใช่ ไม่มีอะไรเหมือนสักอย่าง! ไม่เหมือน! ไม่เหมือน! ไม่เหมือน!”

จู่ๆ หญิงสาวก็พูดรัวเป็นข้าวตอกแตกด้วยเสียงแหลมปริ๊ดจนวิศวกรและภารตต้องผงะถอยหลัง

“เอ่อ...ใจเย็นๆ กันก่อนนะครีบ ค่อยๆ พูด ค่อยๆ จากัน...”

“จะไม่มีการพูดคุยอะไรทั้งนั้นค่ะ” ชิชฌามตีหันมาพูดเสียงแข็งใส่ภารตที่พยายามไถ่เกลี้ยสถานการณ์ ทำเอาเขาหน้าเฉือน “ฉันไม่รู้หรอกนะว่าพวกคุณได้ที่อยู่ของฉันมาด้วยวิธีไหน แล้วก็ไม่นสนด้วย ครั้งนี้ฉันจะไม่เอาเรื่อง แต่ต่อจากนี้ไปกรุณาอย่ามารุกล้ำความเป็นส่วนตัวของฉันอีก ไม่อย่างนั้นฉันจะแจ้งตำรวจ ดาราตั้งอย่างคุณคงไม่อยากเป็นข่าวฉาวนักหรอกจริงไหม”

“ก็เอาสิ เรียกนักข่าวมาด้วยเลยยิ่งดี ผมจะได้แถลงข่าวไปเลยว่าผมมาพบนักเขียนเจ้าของนามปากกาชิชฌามตี โลกจะได้รู้เสียที่ว่าคุณมีหน้าตา

แบบไหน” วิศวกรแสดงยิ้มชั่วร้ายเมื่อเห็นสีหน้าเหมือนเพิ่งจุกคิดได้ของอีกฝ่าย โถ...อ่านง่ายจริงจริง ยังไม่ทันต้อนก็เผยจุดอ่อนออกมาเสียแล้ว “อย่างที่คุณบอกนั่นละว่าหน้าผมติดอยู่ทุกที่ ใครๆ ก็รู้จัก แต่คุณคงไม่อยากให้ใครเห็นหน้าสักเท่าไรใช่ไหมแล้ว”

“นี่...นี่คุณขู่ฉันเหรอ” ธิษณามติเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ก็คุณขู่ผมก่อนไม่ใช่หรือไง” วิศวกรลอยหน้าลอยตาเวลกลับ “เทียบกันแล้ว คุณน่าจะมึนอะไรต้องเสียมากกว่าผมเยอะเสียละ”

“คุณ!”

“ไม่เอาหน้าทึบ” ริดดันหญิงสาวให้ไปหลบอยู่ด้านหลัง “ผมว่ามีอะไรเอาไว้คุยกันวันหลังดีกว่าครับ อารมณ์ร้อนกันทั้งคู่แบบนี้คุยไปก็ทะเลาะกันเปล่าๆ ช่วงนี้ทึบต้องปิดต้นฉบับให้ทันเดดไลน์ด้วย ผมไม่อยากให้มีอะไรรบกวนจิตใจจนไม่มีสมาธิทำงาน”

คำพูดของชายหนุ่มอาจฟังดูสุภาพ แต่ความหมายโดยนัยคือขับไล่แขกไม่ได้รับเชิญอยู่กลายเป็น

“ทางผมก็ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ถือวิสาสะมาที่นี่โดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า” ภารตรีบหิบบนามบัตรส่งให้ริดทันที่ “ถ้าไม่รบกวนจนเกินไป ผมขอเบอร์ติดต่อไว้สักหน่อยได้ไหมครับ เผื่อครั้งหน้าผมจะได้โทรศัพท์มาขอนัดก่อน”

การทำงานในวงการบันเทิงมาหลายปีทำให้ผู้จัดการหนุ่มมีชั้นเชิงและลูกล่อลูกชนในการติดต่อธุรกิจแพรวพราว หากได้ข้อมูลส่วนตัวอย่างเช่นพวกเบอร์โทรศัพท์มา อาจทำให้สืบค้นเรื่องอื่นๆ เกี่ยวกับธิษณามติได้ง่ายดายขึ้น

“เอาไว้ทึบเสร็จงานแล้วค่อยว่ากันเถอะครับ” ชายหนุ่มตัดบทอย่างรู้ทัน “แล้วจะติดต่อไปนะครับ”

ไม่พูดเปล่า ริดยังดันบานประตูให้ปิดลงเพื่อยุติบทสนทนาทั้งหมด แต่เพียงเท่านั้น ทว่าวิศวกรกลับคว้าขอบประตูเอาไว้แล้วผลักให้เปิดออก

อีกครั้ง

“ทำไมถึงต้องทำเหมือนไม่รู้จักกันด้วย” แวตตาของดารานุ่มเต็มไปด้วยความกรุ่นโกรธขณะมองเลยไปยังร่างบอบบางที่อยู่ด้านหลังนุ่มต่างชาติ “คืนนั้นเราเจอกันที่ผับ คุณยังเต้นรำกับผมด้วยซ้ำ”

“ผับ? เอาอะไรมาพูด ฉันไม่เคยเที่ยวกลางคืนเสียหน่อย” ธิษณามตีขมวดคิ้ว สีหน้าของเธอฉาบด้วยความมุงนงแถมประหลาดใจอย่างเป็นธรรมชาติ ปราศจากการเสแสร้งแก่ง้งทำใดๆ ทั้งสิ้น “แล้วต่อให้ฉันเจอคุณที่ผับจริงๆ ก็คงไม่มีวันเต้นรำกับคุณอย่างคุณแน่ มีแต่จะวิ่งหนีละไม่ว่า”

“น้อยๆ หน่อย คุณน่าจะกระโจนเข้าไปใส่ผมก่อนเลย” เขายังจำภาพที่เธอเขย่งตัวขึ้นจุมพิตเขาได้ติดตา จำได้กระทั่งองศาของดวงหน้ายามเอียงรับสัมผัสจากเขาและแผงขนตาองนยาวที่ทาบบนผิวบอบบางตอนที่เธอปิดเปลือกตาลงซ้าๆ “จริงสิ แผล...คุณต้องมีแผล...”

คืนนั้นเขี้ยวของเขาครูดริมฝีปากของแม่ดอกนิศาคันธี แม้จะผ่านมาถึงสองอาทิตย์แล้ว แต่แผลจากคมเขี้ยวของชาวพยัคฆปุระบนผิวของมนุษย์ไม่อาจสมานได้โดยง่าย...คิดได้ดั่งนั้น วิศวานาจจึงเอื้อมมือข้ามไหล่ริคไปคว่ำคางของธิษณามตีให้หันมาประจันหน้าเพื่อดูรอยแผล

“นี่คุณทำบ้าอะไรของคุณ!”

ริคพลักอกวิศวานาจจนเซถอยหลังไปสองก้าว ท่าทางของเขาเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวในพริบตา

“คิดว่าตัวเองดั่งคัมประเทศแล้วจะทำอะไรก็ได้อย่างนั้นหรือ อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย!” ใบหน้าของธิษณามตีแดงก่ำด้วยความโกรธ “รู้เอาไว้ด้วยนะ ต่อให้คุณเป็นผู้ชายคนสุดท้ายบนโลกนี้ฉันก็ไม่มีวันทำเรื่องลึ้นคิดอย่างกระโจนเข้าไปใส่คุณเป็นอันขาด เพราะฉันเกลียดคนแบบคุณที่สุด!”

หญิงสาวเดินตรงมาผลักบานประตูปิดใส่หน้าพระเอกนุ่มตั้งโครมทิ้งให้เขายืนชบครามแน่นจนขึ้นนูนเป็นสัน เป็นครั้งแรกในชีวิตของเสื่อร้าย

ที่ถูกผู้หญิงพูดใส่หน้าว่าเกลียด...แม่หนักเขียนนั่น...หยามหน้ากันซัดๆ!

“หยุดเลยไอ้ตัวดี!” ภาร์ตคิดว่าคอเสื้อของวิศวานาจากทางด้านหลัง แล้วลากให้เดินลงจากเนินเขาก่อนที่พ่อดาราใหญ่จะเตะประตูบ้านของนักเขียนสาวพังคาเท้าเสียเดี๋ยวนั้น “ชีวิตแกมันสงบสุขเกินไปหรือไงถึงได้ชอบก่อเรื่องไม่เว้นแต่ละวันแบบนี้ หา! ถ้าคุณธิดษณามตีโทร. เรียกตำรวจขึ้นมาจะทำยังไง!”

“ก็ไม่ทำยังไง ใครกล้าแหย้มก็กินแม่งให้หมดทุกตัวนั่นละ!”

วิศวานาถำรามลั่นอย่างลึมตัว ดวงตาลูกวามชวนสะพรingsีเสียน ภาร์ตผวา ปล่อยมือจากคอเสื้อของดาราในสังกัดแทบจะในทันที

“พูด...พูด...อะไรของแก เวลาแบบนี้ยังจะพูดเล่นอีก ขึ้นรถไปเลย!” ผู้จัดการหนุ่มพูดเสียงลั่นขณะพยายามตั้งสติไปด้วย ยามโกรธ...วิศวานามักมีคำพูดแปลกประหลาดและน่าตกใจเช่นนี้หลุดปากออกมาให้ได้ยินเสมอ จะกินคนด้วยกันเองเนี่ยละ คิดว่าตัวเองเป็นเสือหรืออย่างไร “แกนั่น! คิดยังไงถึงกล้าล่วงเกินคุณธิดษณามตีต่อหน้าต่อตาแฟนฝรั่งของเธอแบบนี้ เดียวมันซัดหน้าแกขึ้นมา ไปถ่ายหนังไม่ได้จะยุ่งนะโว้ย”

“แฟน?” วิศวานาชงักแล้วผินหน้ากลับไปมองบ้านหลังน้อยบนเนินเขา “ไอ้หมอนั่น...”

กรามของชายหนุ่มขบกันแน่นเสียนลั่นเบรียะ เขาสูดลมหายใจเข้า กลืนอายของธิดษณามตีกับริคลอยเข้ามาในนาสิกประสาท ในบ้านหลังนั้น ไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์คนอื่นอีกนอกจากสองหนุ่มสาวคู่นั้น นั่นหมายความว่าแม่หนักเขียนสาวอาศัยอยู่กับไอ้ฝรั่งตาน้ำข้าวคนนั้นสองต่อสอง!

หน้อย...ผู้หญิงหน้าไม่อาย! เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ กลับไม่รู้จักรักหวล สงวนตัว กล้าอยู่ในที่โหลฐานกับผู้ชายตามลำพังได้อย่างไรกัน!

“ก็แฟนนะสิ จะอะไรเสียอีก” ภาร์ตยกไหล่ ธิดษณามตีเต็บโตในต่างประเทศมาแต่เด็ก จะมีคนรักเป็นชาวต่างชาติผิดธรรมเนียมคนอินเดียทั่วไปก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด “ว่าแต่แกเคยเจอคุณธิดษณามตี

ตอนไหน ทำไมไม่เล่าให้ฉันฟัง เอ๊ะ...เดี๋ยวนะ แถบกว่าเคยเจอกันที่ผับ หรือว่า...ผู้หญิงที่แกไปทำรุ่มร่ามด้วยในผับเมื่อสองอาทิตย์ก่อนคือ...คุณ ชิชฌามตี...”

“ก็ถ้ารู้ตั้งแต่ตอนนั้นว่าเป็นใคร คงถลกหนังประดับข้างฝาไปแล้ว!” วิศวกรคาดเสียงลอดโทรศัพท์ เขาเดินกระแทกเท้าบึ้งๆ ขึ้นรถไปด้วยสีหน้า ถมึงทิ้งประหนึ่งพร้อมหักคอทุกคนที่ขวางหน้า

ในเมื่อกล้ายื่นนิ้วมาแหย่เสื่อซึ่งๆ หน้าแบบนี้แล้ว ก็อย่าหวังว่าจะรอดไปได้ง่ายๆ เลยแม่ตัวดี!

“แล้วทำไมแกถึงต้องลากฉันมาเอี่ยวด้วยวะ”

พลรามพูดพลางขยับตัวพิงลำต้นของต้นโศกขนาดใหญ่ที่สวนด้าน หลังของบ้านหลังน้อยบนเนินเขา เขาเหยียดขาไปบนกิ่งก่อนจะยกมือขึ้น กอดดอกอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์เท่าใดนัก

“ตอบแทนบุญคุณฉันไง” คนที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนกิ่งไม้ที่สูงกว่าแยก เขี้ยว “ฉันให้ที่อยู่ที่พักกินแคะไว้อยู่ หัดสำนึกเสียบ้าง ให้มาเป็นเพื่อนแค่นี้ ทำเป็นบ่น”

“ฉันฟังเกล้าเล็กบุญคุณทุกห้าบาทที่จนจะสำรอกออกมาอยู่แล้ว จะ ลืมลงได้ยังไง” พลรามทำเสียงฮึดฮัดอยู่ในลำคอ “ถามจริงๆ เถอะ แกจะ ถ้อสังฆารมานั่งเฝ้าแม่หนักเขียนคนนี่ทำไมสามคืนติดๆ กันแบบนี้ให้เสีย เวลานอนอันมีค่า ถ้าแค้นใจนักก็หักคอแม่คุณทิ้งไปเลยสิวะ จะได้จบเรื่อง กันไปเสียที รับรองว่าฉันไม่ปากโป้งฟ้องคุณลุงประกาศด้วยแฮ!”

“แกเป็นผู้พิทักษ์พยัคฆ์ มีหน้าที่ดูแลรับใช้เชื้อพระวงศ์ของพยัคฆ- ปุระ ฉันเป็นเชื้อพระวงศ์ แกคอยดูแลรับใช้ฉันก็ถูกแล้วนี่ จะบ่นทำไม” วิศวกรถักไหล่ “ไม่แม่แต่จะหันกลับไปมองหน้าตาถมึงทิ้งของคู่สนทนา ดวงตาที่เรืองแสงในความมืดจับจ้องไปยังบ้านหลังน้อยคล้ายกำลังรอคอย บางสิ่งบางอย่าง

“ให้มันน้อยๆ หน่อยไฉ่วร ฉันเป็นญาติเกาะไว้อยู่ ให้เกียรติฉันด้วย” พลรามถลิ่งตาใส่ “ผู้พิทักษ์พยัคฆ์ไม่ใช่ข้า เป็นจอมขมังเวทผู้ประกอบพิธี มีหน้าที่คอยดูแลรักษาเชื้อสายของ ดักคิน ราย ต่างหากเล่า”

“จะดูแลรักษาหรือรับใช้มันก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ” วิชาวนาถยีนเข้ามาตะไหล่คนที่นั่งอยู่บนกิ่งไม้ต่ำกว่าอย่างเย้าเหย้า “ไหนๆ แกก็อวดอ้างสรรพคุณว่าเป็นจอมขมังเวทแล้ว ลองบอกมาซิว่ารู้สึกถึงอะไรแปลกๆ แถวนี่บ้างไหม”

“อะไรแปลกๆ แถวนี่ก็มีแต่แกตัวเดียวนั่นละ วิชาวนาถ”

“ระดับฉันเขาเรียกโตดเด่นมีเอกลักษณ์ต่างหากเล่า” พญาเสือโคร่งด่ายกไหล่อย่างไม่ใส่ใจคำเหน็บแนมของลูกพี่ลูกน้องนัก “แกนั่งดูบ้านหลังนี้มาสามคืนติดๆ กันแล้ว แกไม่ได้กลิ่นอะไรคั่นจมูกเลยสักนิดเหวอะ”

“ฉันทนนั่งอยู่ตรงนี้มาสามคืน ได้กลิ่นแค่แกกับฉันนี่ละ อ้อ...แล้วก็ได้กลิ่นไอเหมียวเวรนั่นอีกตัว”

พลรามทำหน้าที่เมื่อไหร่เห็นแมวสีเทาตัวอวบอ้วนกระโดดขึ้นมานบนกิ่งไม้ แล้วตรงรี่มาคลอเคลียวิชาวนาถอย่างคั่นเคย เจ้าแมวตัวนี้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าตกหลุมรักดารานุ่มเข้าอย่างจังตั้งแต่ได้พบกันเมื่อคืนก่อน การที่มันเอาหน้ากลมๆ ซุกใช้ฎุโธไปตามแผงอกกว้างของวิชาวนาถอย่างอออดอ่อนก็ดูน่ารักดีอยู่หรอก ถ้าเพียงแต่มันจะเป็นแมวตัวเมีย ใช...ไอแมวที่ตกหลุมรักเสื้อตัวนี้ชื่อแพตบอย และมันเป็นแมวตัวผู้!

ไอแมวพิลึก!

“แล้วกลิ่นของยายนักเขียนนั่นล่ะ” วิชาวนาถถามพลางอุ้มแมวอ้วนขึ้นตัก แม้จะรู้ว่ามันเป็นแมวของผู้ชายที่ชื่อ ริค กอร์ดอน แต่เขาก็ยังคงเอ็นดูมันอยู่ดี

“ก็...หอมดีนี่” พลรามทำจมูกฟุดฟิด “หอมกว่าดอกนิศาคันธีตรงนั้นอีก”

ดวงตาสีทองมองตรงไปยังกระถางต้นไม้ขนาดใหญ่เกือบลิบกระถาง

ที่เรียงรายบนระเบียงบ้าน ก้านสีเขียวอวบน้ำของพืชตระกูลกระบองเพชร ห้อยระย้ายาวจดพื้น ปลายของทุกก้านออกดอกสีขาวขนาดใหญ่ส่งกลิ่นพุ่งไปทั่วบริเวณ

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะนะ” วิศวานาถย่นจมูก รู้สึกไม่พอใจนิดๆ ที่พลรามทำเหมือนเคลิบเคลิ้มไปกับกลิ่นเฉพาะตัวของหญิงสาว “ที่ฉันอยากรู้จักคือ...”

“ฉันได้กลิ่นสาบเสื่อจากเจ้าหล่อนหรือเปล่าไอ้ใหม่เล่า อยากรู้จักพูดมาตรงๆ ลีวะ มัวแต่ลีลาถามอ้อมไปอ้อมมาอยู่ได้” พลรามชิงเอ่ยโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจนจบประโยค...ภารตแอบมากระซิบถามเขาเรื่องหญิงสาวที่จุมพิตกับวิศวานาถในฝันว่าเป็นคนเดียวกับธิดามติหรือไม่ แต่คืนนั้นเขามัวแต่กังวลเรื่องที่เจ้าชายแห่งปาซุนดาร์บานส์เกือบจะคืนร่างท่ามกลางฝูงชนจึงไม่สนใจว่าเธอคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร เพียงแค่รู้สึกสะกิดใจที่เจ้าหล่อนหายตัวไปต่อหน้าต่อตาเสื่ออย่างพวกเขาชนิดไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้เท่านั้น “ขอโทษที่ต้องทำให้ผิดหวังนะขอรับเจ้าชาย แต่กลิ่นสาบเดียวที่ฉันสัมผัสได้ก็คือกลิ่นสาบสาวเท่านั้นละ หอมน่าขย้าเป็นบ้า”

“คลำดูแล้วไม่มีหางเป็นเอาหมดเชียวนะ” ดาราหนุ่มแยกเขี้ยว

“มีหางก็เอา ขอให้สวยเป็นใช้ได้” พลรามพูดหน้าตาเฉย

“ไอ้เสื่อที่นั่นเอ๊ย ในเขตพยุคสมบัติมันแห้งแล้งมากหนักหรือไงวะ ออกมาข้างนอกที่ไรกระเหยียนกระหือรือล่าเหยื่อเหมือนตายนอดตายอยากมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว”

“เหยื่องามๆ ก็พอมีให้ทัศนอยู่หรอก แต่ขึ้นลากไปเขมือบ มีหวังคุณลุงประกาศได้ตีกบาลฉันแยกพอดี”

ด้วยมีตำแหน่งเป็นถึงผู้พิทักษ์อัศวินและผู้ประกอบพิธีแห่งพยุค-ปุระคำค่อ พลรามจึงต้องประพฤติตนอยู่ในกรอบและกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ประกาศวางเอาไว้อย่างเคร่งครัด จริงอยู่ว่าเขารักและเคารพประกาศเทียบเทียมบิดาแท้ๆ แต่การต้องเป็นบุคคลตัวอย่าง ปราศจากจุดด่างพร้อยใน

สายตาของทุกคนนั้นสร้างความอึดอัดให้เขาไม่น้อย ดังนั้นยามใดที่มีโอกาสออกมาสู่โลกภายนอก เขาจึงปลดปล่อยด้านมืดอย่างเต็มที่โดยไม่นึกถึงศีลธรรมอันดีงามหรือระเบียบข้อบังคับใดๆ ของพยัคฆปุระทั้งสิ้น

“จะลัทธิกินขโมยกินทั้งที่ก็อย่าโง่ให้คุณลุงจับได้ลิวะ ฉันว่าจริงๆ แล้ว แกกลัวถูกปลดจากตำแหน่งไฮโซประจำเมืองเสียมากกว่า”

“อย่าทำให้ปลัดจะตายโหง ฉันก็เมื่อที่ต้องมีอำนาจเครื่องๆ กลางๆ แบบนี้เต็มแก” พลรามชุนีวีซีที่เรื่องแสงสีขาวยื่นก่อนที่แสงนั้นจะค่อยๆ ก่อรูปขึ้นเป็นผีเสื้อตัวน้อย ปีกเรืองแสงของมันกระพือขึ้นลงประหนึ่งมีชีวิต ทั้งที่เป็นเพียงภาพมายาที่สร้างจากแสงเท่านั้น “ถึงจะเรียกว่าจอมขมังเวท แต่ตราบไต่ที่ยังไม่ผ่านพิธีสืบทอดตำแหน่งอย่างถูกต้อง ฉันก็ทำได้แค่เล่นปาหี้แบบนี้ให้คนในพยัคฆปุระดูเท่านั้นแหละ”

“แต่ปาหี้ของแกก็สร้างความบันเทิงให้ได้ดีๆ ดีไม่ใช้หรือไง” วิศวานถ หลบตามองผีเสื้อเรืองแสงที่เกาะอยู่บนปลายนิ้วของพลรามแล้วระบายลมหายใจยาว “เดี๋ยวนี้สถานการณ์รอบๆ พยัคฆภคไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเหมือนเมื่อก่อนแล้ว แกไม่จำเป็นต้องเข้าพิธีสืบทอดบ้านบออะไรนั่นก็ได้”

การสืบทอดตำแหน่ง ‘ผู้พิทักษ์พยัคฆ์’ แห่งพยัคฆปุระครั้งล่าสุดนี้มีขึ้นก่อนที่เขากับพลรามจะเกิดเสียด้วยซ้ำ ได้ยินเสียงลือเลื่องเล่าอ้างมาว่าเป็นพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง มีเพียงเจ้าของตำแหน่งคนเดิมกับผู้สืบทอดสายตระกูลพราหมณ์ชั้นสูงของพยัคฆปุระที่ได้รับเลือกเท่านั้นที่จะอยู่ในห้องประกอบพิธีได้ ดังนั้นขั้นตอนต่างๆ ในพิธีกรรมจึงถือเป็นความลับที่แม้แต่เจ้าผู้ครองนครลับแลแห่งป่าขุนดาร์บันส์ก็ไม่มีสิทธิ์ล่วงรู้ สิ่งเดียวที่ชาวพยัคฆปุระรู้จักก็คือเสร็จพิธีแล้วจะมีเพียงผู้สืบทอดคนเดียวที่ออกมาจากห้องปิดตายนั้น ส่วนผู้พิทักษ์คนเดิมจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ถึงอยากเข้าพิธีจริงๆ ก็ทำไม่ได้หรอก แกก็รู้ว่าผู้พิทักษ์คนก่อนหายสาบสูญไปตั้งแต่ตอนที่ไอ้พวกมูเคซบุกเข้าไปชิงตัวคุณป้าเมฮาลในพยัคฆปุระเมื่อยี่สิบปีก่อนโน้นแล้ว ไม่มีใครพบศพ แต่ก็คงไม่นานจะรอด”

พลรามพนลมเปาเบาๆ ฝึกลี้อตัวน้อยก็ลอยขึ้นจากปลายนิ้วแล้ว กระพือปีกสีขาวพราวพราวอยู่ในความมืด วิศวนาถมองตามร่างเรืองแสงของมันไปก่อนจะต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่ามันบินตรงไปเกาะบนไหล่ของเขา ร่างที่กำลังปีนออกมาจากหน้าต่างบ้านอย่างคล่องแคล่วก่อนจะสลายไป เรือนผมยวหายกคอกของคนเฝ้าประจักษ์กายยลวิไลไปตามแรงลมยามราตรีมองดูคล้ายเกลียวคลื่นในคืนเดือนมืด มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้หญิง

“โผล่หัวออกมาจนได้สินะ แม่ตัวดี ปล่อยให้ฉันรองกเชียว” พญาเสือโคร่งดำส่ายยิ้ม “ไปยึดเส้นยึดสายแก้เมื่อยกันดีกว่าพลราม คืนนี้มีเรื่องสนุกให้ทำแล้ว”

“ก็...ดูจะน่าสนุกอยู่เหมือนกันละนะ”

ดวงตาสีทองของพลรามทอประกายวิบวาวขณะกวาดมองไปยังหญิงสาวที่ยืนแหงนหน้าเหม่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ชูดนอนสีขาวยาวกรอมเท้าที่เธอสวมอยู่นั้นไปรับบางจมองเห็นเส้นโค้งอันอ่อนช้อยของเรือนร่างข้างใต้ อย่างเลื่อนราง แม้เธอจะค่อนข้างผอมเหมือนยังไม่เป็นสาวสะพรั่งเต็มตัว ทว่ากลับให้ความรู้สึกเย้ายวนอย่างประหลาด

“จ้องตาไม่กะพริบเชียวนะ” วิศวนาถเตะส้นข้างของคนที่นั่งอยู่ต่ำกว่าเข้าไปให้อย่างหมั่นไส้เต็มแก่ “ว่าไง เห็นตัวเป็นๆ แบบนี้แล้วได้กลิ่นอะไรบ้างหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ ไกลไป ตอบไม่ได้ คงต้องไปดมใกล้ๆ”

พุดจบ พลรามก็เผลอตกลงจากต้นไม้ไปก่อน

“หูตึงทางซีเชียวนะ ไอ้เสือบ้านนอกเอ๊ย”

วิศวนาถรีบกระโจนลงจากต้นไม้แล้วชิงวิ่งตัดหน้าตรงไปยังหญิงสาว ก่อนไอ้เสือหิวจะพุ่งไปถึงตัวเธอแล้วลากเข้ารกเข้าพงไปเสีย แต่ยังไม่ทันที่สองหนุ่มจะเข้าประชิด ร่างบอบบางในชุดนอนกระโปรงก็กระโดดตัวลอยข้ามรั้วหลังบ้านที่มีความสูงเกือบสองเมตรออกไปอย่างง่ายดาย

“ไม่จริงน่า...”

พลรามเบิกตากว้างขณะมองหญิงสาวลอยข้ามรั้วไปประหนึ่งเป็น
ชนนกที่ถูกลมพายุพัดหายไปในความมืด วิศวนาถหันไปสบตาลูกพี่ลูกน้อง
ชั่วเสี้ยววินาที ก่อนจะพากันกระโดดตามเธอไปอย่างรวดเร็ว

อีกฟากหนึ่งของรั้วเป็นเนินเขาค่อนข้างสูงชันและเต็มไปด้วยหิน
ตะปุ่มตะป่ำ หากไม่ระวังให้ดีอาจบาดเจ็บได้ แต่น่าประหลาดที่นอกจากเธอ
จะปีนป่ายด้วยเท้าเปล่าไปบนชะง่อนหินเหล่านั้นอย่างคล่องแคล่วแล้ว ฝีเท้า
ของเธอยังเบาและนุ่มนวลเหลือเชื่อ เธอเอียงย่างด้วยท่วงท่าสง่างามคล้าย
สัตว์ในตระกูลแมว การเคลื่อนไหวแหล่ซุ่มซ้าทว่าว่องไวจนแม้แต่สองพยัคฆ์
แห่งป่าขุนดาร์บันส์ยังตามแทบไม่ทัน ชั่วพริบตาเดียวเธอก็ลงไปยังยืนอยู่กลาง
ถนนลาดยางด้านล่างเสียแล้ว

“เรื่องนี้จริงเสียยิ่งกว่าจริงอีกโง่ย ไร้เสือบ้านนอก ว่าไง เห็นชัดคาคา
แบบนี้ยังจะกล้าพูดว่าฉันคิดเพื่อเจ้าไปเองอีกหรือเปล่า”

วิศวนาถระจอนจากชะง่อนหินที่อยู่สูงเกือบห้าเมตรลอยละล่องลง
ยืนบนพื้นถนนอย่างแผ่วเบา ไม่แม้แต่จะก่อให้เกิดเสียงใดๆ แต่ถึงกระนั้น
ใบหูของหญิงสาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้าก็กระดิกไหวเร็วรี่ก่อนจะหันกลับมาหา
ชายหนุ่ม คิन्हี่ใบหน้าของเธอไม่ได้แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางใดๆ ทั้งสิ้น
แต่กลับดูเยาว์จนเขาไม่อาจจะสายตาไปได้ เรือนผมหยักศกที่ล้อมกรอบ
หน้าของเธอเอาไว้ขับเน้นให้ดวงหน้าของเธอใสกระจ่างดุจจันทร์วันเพ็ญ

งดงาม... ทว่าเจือด้วยกระแสแห่งความเศร้าสร้อยอันน่าพิศวง...

“ออกมาเตร็ดเตร่เดินเล่นเวลานี้ ไม่ดีเกินไปหอยเธอคุณนักเขียน”
วิศวนาถพยายามรวบรวมสติไม่ให้หลงเคลิบเคลิ้มไปกับกลิ่นอายบางอย่าง
ที่แผ่ซ่านออกมาจากรีณกายบอบบางตรงหน้า เขาแน่ใจว่าใบหน้าที่เห็น
อยู่ที่นี่คือใบหน้าเดียวกับธิดามณีคนที่ตะโกนใส่หน้าเขาว่าเกลียดไม่มี
ผิดเพี้ยน แต่บุคลิกกลับแตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิง

“อย่าเข้าไปใกล้เธอ วิศวนาถ” พลรามคว้าไหล่ของชายหนุ่มเอาไว้เป็น
เชิงบอกให้หยุด ดวงตาสีอำพันทองหรือสีม่วงอำมฤ ก็บนช่ออ่อนบนร่างกายตั้ง

ชั้นเมื่อรับรู้ได้ถึงกระแสอำนาจบางอย่างที่ทรงพลังและแข็งแกร่งเกินกว่าที่เขาหรือวิศวานาจะต่อกรได้ “เด็กคนนี่ไม่มีกลิ่นเลือด แต่ก็...ไม่มีกลิ่นมนุษย์ด้วย...”

“ไม่ใช่มนุษย์ แต่ก็ไม่ใช่เลือด?” ชายหนุ่มหันไปมองหน้าคนพูดทันควัน แม่เขาไม่มีสัมผัสพิเศษแบบที่พลรามมี แต่สัญชาตญาณเบื้องต้นลึกลับก็ร้องก้องดังว่าแม่สาวน้อยคนนี่ต้องมีสายใยบางอย่างเกี่ยวโยงกับพยัคฆปุระเป็นแน่!

“ฉันได้กลิ่นแต่ดอกนิศาคันธี” สีหน้าของพลรามเคร่งขรึมขึ้นทันตา “กลิ่นนี้หอมแรงเกินกว่าจะเป็นน้ำหอมหรือเครื่องประทีปนิมิต มนุษย์หน้าไหนก็สกัดกลิ่นหอมแบบนี้ไม่ได้หรอก นอกจากจะเป็นพวก...พ่อมดหมอผี”

“พูดเป็นเล่น ถ้ายายเด็กนี่เป็นแม่มดจริงๆ ปานนี้คงร้ายมนตร์ใส่แก่กับฉันนานแล้ว”

หรือ...ร้ายมนตร์ใส่เขาด้วยจุมพิตตั้งแต่คืนนั้นแล้วก็ไม่รู้สินะ

วิศวานาถนัดมือพลรามออกโดยไม่ฟังคำทัดทาน แล้วสาวทำตรงไป ยังหญิงสาว ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอสั่นไหวน้อยๆ ราวผืนน้ำที่มีสายลมพัดผ่าน เธอเอียงคอมองคนที่หยุดยืนในระยะประชิดด้วยกิริยาเหมือนเด็กน้อยช่างสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เรียวปากอิมเต็มจะคลี่ออกเป็นรอยยิ้มหวานน่า เธอยืนปลายนิ้วแตะไปตามแนวกรามได้รูปอย่างแผ่วเบา แต่กลับทำให้คนรับสัมผัสรู้สึกคล้ายมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ไหลผ่านเข้าสู่ร่าง

“คุณ...คุณจะ...ตาย...”

หญิงสาวเอ่ยเสียงเบาหวีหวี ทว่าดังสะท้อนเลื่อนลั่นก้องโสตประสาทของสองเสือร้ายแห่งพยัคฆปุระ

“วิศวานา ถอยออกมา!”

พลรามส่งเสียงคำราม กรงเล็บและคมเขี้ยวงอกยาวออกมาทันทีตามสัญชาตญาณระงับภัย แต่วิศวานาถกลับยกมือเป็นเชิงห้ามไม่ให้ผู้พิทักษ์พยัคฆ์พุ่งเข้าขย้ำคอหญิงสาว

“ผมนะหรือจะตาย” พญาเสือโคร่งตัวดวงแขนรอบเอวบาง แล้วตั้ง
 ธิษณามติเข้าหาตัวโดยที่เธอไม่ขัดขืนแม้แต่นิด ตรงกันข้าม เธอกลับยก
 สองมือขึ้นซ้อนใบหน้าคมคายราวรูปสลักของเขาเอาไว้ราวกับคุ้นเคยกันมา
 นานแสนนาน แผลงอกกว้างของดาราหนุ่มสะท้อนขึ้นลงยามกลืนหอมจากผิว
 ภายนุ่มลิ้นของเธอเริ่มแทรกซึมเข้าสู่หลักประสาท “ตายแบบไหนดีเล่า คุณ
 นักเขียน คุณจะร้ายมนตร์ใส่ผม หรือว่า...จะให้ผมตายคอกคุณดี”

“คุณจะตาย...” ลูๆ เนื้อตัวของหญิงสาวก็เริ่มสั่นเทา ดวงตาของเธอ
 เบิกกว้างคล้ายกำลังตกอยู่ในความหวาดกลัวสุดขีด “คุณจะตาย...คุณจะ
 ตาย คุณต้องหนีไป...หนีไป...หนีไป...”

“นี่คุณ...” วิศวานถพุดไม่ออกเมื่อเห็นหยาดน้ำตาเม็ดโตกลิ้งลงจาก
 ดวงตาคมซึ่งลงอาบแก้ม “คุณ...ระ...ร้องให้...ทำไม...”

“คุณจะตาย...ฉันไม่อยากให้คุณตาย...”

“พุดอะไรของคุณ...”

เสียงแหบต่ำของเสือหนุ่มม้วนหายกลับลงไป nel ลำคอทันทีที่หญิงสาว
 เขย่งตัวขึ้นแนบลิ้นปากสั่นระริกกับริมฝีปากของเขา แต่เพียงชั่วเสี้ยววินาที
 ถัดมาเธอกลับหมดสติซบพับลงกับบ่ากว้างไปเสียเฉยๆ

“เฮ้! คุณ! คุณ!” วิศวานถหน้าตื่น เขาเขย่ำร่างพอมบางในอ้อมแขน
 เพื่อเรียกสติจนศีรษะของเธอคลอน

“เธอ...เธอหลับ” พลรามเอ่ยด้วยลีหน้าพุดไม่ออกบอไม่ถูก เสียง
 ลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอหนึ่งซัดว่าเจ้าตัวได้เข้าสู่นิทรารมณไปเสียแล้ว
 “เธอหลับนะวิศวานถ หลับลึกเสียด้วย...”

“อะไรนะ!”

บ่วงที่ ๓

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงทุบประตูบ้านโครมครามที่ดังยาวนานเกือบสิบนาทีปลุกกริคำให้ตื่นขึ้นอย่างหัวเสีย เขาเหลือบมองนาฬิกาที่ชี้บอกเวลาเกือบตีสองแล้วสบถหยาบคายหลายต่อหลายคำ ก่อนจะเดินเหยียดา พาร่างที่สวมเพียงกางเกงวอร์มตัวเดียวโซซัดโซเซไปยังประตูหน้า

ปัง!

แรงกระแทกครั้งสุดท้ายทำเอาริคสะดุ้งโหยง ความม่งวงงุนที่ครอบครองสติมาตั้งแต่ต้นปิลิตปลิวหายไปแทบจะในทันที ชายหนุ่มขี้ตาหลับกับกะพริบตาถี่ๆ ขณะปรับไฟกัสเพื่อให้เห็นภาพในเงามืดให้ชัดขึ้น รอยราวบนขอบปูนเหนือประตูและเศษผงที่ร่วงกราวลงสู่พื้นทำให้เขาตัดสินใจได้ว่าไม่เบสบอลที่เขาเคยขอให้ริชณามตีวางไว้ข้างประตูเสมอเมื่อมีเหตุฉุกเฉินขึ้นกระชั้นมันไว้ในมือ

“ไม่นึกเลยว่าคืนนี้จะต้องหยิบมันขึ้นมาใช้เสียเอง!

“นั่นใคร...” ริคร้องถามออกไปด้วยเสียงแหบแห้งขณะตัวตตามอง

กลับไปยังห้องทำงานของธิดามณี ภาวนาให้เธอลงกลอนข้างตัวเองอยู่ในห้องและไม่ว่าจะทำออกมาจนกว่าจะถึงเวลาอาหารเช้าเช่นที่เคยทำมาตลอด

“วิศวานถ ปาเทล!”

คนข้างนอกตะคอกตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเจือความหงุดหงิด

“วิศวานถ ปาเทล?” ริคพึมพำเสียงแผ่ว “บ้านา...คนอย่างวิศวานถจะมาทำอะไรแถวนี้ตอนเกือบจะตีสอง...”

“ฉันจะมาทำอะไรที่ช่างเถอะ เปิดประตู!”

“ตะ...ไต่ยินไต่ยงไฉวะ”

แม้จะประหลาดใจที่อีกฝ่ายไต่ยินคำพูดที่เบาเสียงยิ่งกว่าเสียงกระซิบของเขา แต่ก็รีบลงมือปลดกลอนประตูสี่ห้าอันที่ติดไว้กันขโมยทันที แต่เนื่องจากประตูบานนี้ไม่มีช่องตาแมวไว้มองคนด้านนอก เขาจึงไม่ปลดโซ่คล้องออก จากนั้นจึงค่อยๆ แเง่บานประตูออกมามองคนที่อยู่ด้านนอกอย่างระแວดระวัง

“วะ...วิศวานถ...ปาเทล จริงๆ เหรอเนี่ย...”

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้างอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นโฉมหน้าของอาคันตุกะยามวิกาลซัดถนัดถนี่ แม้จะอยู่ในความมืด

“ไม่ใช่หรอก ฉันเป็นพ่อแกมั้ง” ใบหน้าของพระเอกคนดังขมดิ่ง “จะเปิดประตูได้หรือยัง พรีฟี่ไรอยู่ได้ ถ้าไม่เปิดฉันจะพังเข้าไปเองแล้วนะ!”

วิศวานถประคองศีรษะของสาวน้อยที่เขาอุ้มอยู่ในอ้อมแขนขึ้นสบปากกว้าง ทำให้ริคมองเห็นหน้าของเธออย่างชัดเจน

“ทะ...ทิดา!” หัวใจของชายหนุ่มตึงวูบ เขารีบถอดโซ่คล้องประตูด้วยมืออันลั่นเทา อากาการ่วงงุนที่ยังหลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดหายไปเป็นปลิดทิ้งและแทนที่ด้วยความโกรธที่เล่นเป็นริ้วขึ้นสู่ใบหน้า “นี่แกทำอะไรทิดาหา! ไอ้ดาราเฮงชวย!”

ริคกระชากบานประตูให้เปิดออก เขาเงื้อไม้ขึ้นหมายจะฟาดศีรษะดารานุ่ม แต่จู่ๆ ก็มีร่างใหญ่โตปราดเข้ามาขวางไว้ มีอสีแทนจนเรียกได้ว่า

แทบจะเป็นสีทองแดงยกขึ้นยอดไม้เบสบอลเอาไว้แน่น ใบหน้าชายแปลกหน้า ผู้นี้ดูกร้าวเหมือนนักรบโบราณ ยิ่งรวบผมเป็นหางม้าสั้นๆ และรัดด้วยเครื่องประดับสีทองแปลกตาเช่นนี้ด้วยแล้ว เขาก็ดูเหมือนหลงมาจากยุคสมัยที่ มหาราชายังคงครองแผ่นดินอินเดียอย่างไรราย่างนั้น

“ระวังปากหน่อยไอ้หนู ฉันพยายายเด็กคนนี้มาส่งต่างหาก เธอเดิน เทร็ดเตร่จนหมดสติอยู่ที่ถนนด้านล่างโน้น ดีเท่าไรแล้วที่ไม่ถูกรถเล่นทับ เอา”

วิศวานาถพยักหน้าส่งสัญญาณเป็นเชิงบอกให้พลรวมปล่อยมือจาก ไม้เบสบอลก่อนจะพละมือหักคอฝรั่งโกราตรงหน้า

“ถนนด้านล่าง...จะเป็นไปได้ยังไง ก็...ล็อกประตูหน้าต่างหมดทุกบาน แล้วนี่...”

เมื่อริคตั้งสติได้ก็โยนไม้เบสบอลทิ้งไว้บนเฉลียงแล้วปราดเข้าไป ซ้อนร่างชิงถามตีจากอ้อมแขนของดาราหนุ่ม แต่นอกจากเจ้าของร่างสูงใหญ่ จะเบี่ยงตัวหลบแทบจะในทันที ยังถือวิสาสะเป็นฝ่ายอุ้มเธอเข้าไปในบ้าน เลี้ยเอง

“นี่คุณ! อย่าบุกเข้ามาในบ้านคนอื่นตามใจชอบได้ไหม...”

“จะให้อุ้มไปไว้ที่ไหน”

น้ำเสียงคล้ายจะออกคำสั่งนิดๆ ของพระเอกหนุ่มทำเอาริคต้องกัดฟัน กรอด แล้วชี้นิ้วไปยังห้องที่มีแม่กุญแจคล้องเรียงกันเป็นตับอยู่ด้านหน้า เกือบสิบตัว พลรามที่เดินตามมาติดๆ หันไปสบตากับวิศวานาถด้วยความ ประหลาดใจ

“จำเป็นต้องลงกลอนลั่นดาลกันขนาดนี้เชียวหรือ”

พลรามกระซิบถามวิศวานาถเป็นภาษาฮินดีที่ใช้ศัพท์แสงโบราณตาม แบบฉบับของตน เขามองหนุ่มชาวต่างชาติควานหาพวงกุญแจในโหลแก้ว บนเคาน์เตอร์แล้วไขแม่กุญแจออกทีละตัวอย่างคล่องแคล่วด้วยแววตาเต็ม ไปด้วยคำถาม

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมต้องทำถึงขนาดนี้ด้วย”

เลื้อยหุ้มกระชิบกลับโดยแทบไม่ขยับปาก ดวงตาหลุบลงมองหญิงสาวที่นอนหลับตาปริ้มในอ้อมแขนแล้วให้รู้สึกหงุดหงิดยิ่งนัก หน้อย...หลับสบายเชียวนะแม่ตัวดี ขโมยจูบเขาไปถึงสองครั้งสองคราแล้วยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อีก มั่นหน้าัก!

“ส่งทีชามาให้ผม”

เมื่อไขกุญแจและเปิดประตูเรียบร้อยแล้ว ริคก็หันมาหาวิศวานาถ ท่าทางที่เคยเป็นมิตรในวันแรกพบสลายหายไปสิ้น แต่พระเอกหุ้มกลับยกไหล่เหมือนไม่ใส่ใจนัก จากนั้นจึงอุ้มริชฌนามตีเข้าไปในห้องเสียเองโดยมีพลรามเดินตามไปติดๆ ภาระหนึ่งเงาตามตัว

“นี่พวกคุณ! บัดโธเว้ย!”

ริคสบถอย่างหัวเสียในขณะที่วิศวานาถกวาดตาสำรวจไปรอบห้องเล็กๆ ที่ตกแต่งอย่างอบอุ่นน่ารักด้วยโทนสีขาวสะอาดตา จริงอยู่ว่าความโอโง่งอาจเทียบไม่ได้กับห้องนอนในคฤหาสน์หลังงามของเขาแม้เพียงเศษเสี้ยว แต่กลับให้ความรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยอย่างน่าพิศวง ชายหุ้มเดินตรงไปที่เตียงขนาดควีนไซส์ที่ตั้งอยู่กลางห้องแล้ววางริชฌนามตีลงบนพูกอย่างนุ่มนวล เธอตัวเบามาก...มากเสียจนเขาแทบไม่รู้สึกด้วยซ้ำว่ามีเธออยู่ในอ้อมแขน แต่เมื่อเนื้อตัวนุ่มน้มของเธอไม่ได้แนบชิดกับแพงอกแล้ว เขากลับรู้สึกโหวงๆ ซอบกล คล้ายเธอเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่ถูกคมมีดที่มองไม่เห็นเฉือนออกไป

ดวงตาสีเขียวอมทองเหลือบมองไปยังอีกฟากของเตียงที่เหลือพื้นที่กว้างขวางพอที่จะให้ผู้ชายใดๆ นอนได้อีกคนอย่างสบายๆ แล้วรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาเสียเฉยๆ...ที่ตรงนั้นคงเป็นของไอ้โกราที่เกือบเอาไม้เบสบอลฟาดกบาลเขาเมื่อครู่สิท่า

บ้าเอ๊ย! นี่เขาลืมไปได้ยังไงว่าริชฌนามตีอาศัยอยู่ที่ชายคาเดียวกับริค กอร์ดอน...คนรักของเธอ!

“ผมต้องขอบคุณพวกคุณมากที่ช่วยพาพิชามาส่ง แล้วก็ต้องขอโทษด้วยที่ผมทำอะไรเสียมารยาทออกไปขนาดนั้น”

เสียงของริคเรียกให้เสื้อหนุ่มหลุดออกจากภวังค์ความคิดก่อนจะค่อยๆ เดินถอยหลังออกจากหญิงสาวอย่างอ้อยอิ่ง รสสัมผัสอ่อนหวานและนุ่มหยุ่นของเธอยังคงติดตรึงอยู่บนริมฝีปากอยู่เลย... เขาเกือบลักพาตัวเหยื่อกลับไปเขมือบที่ถ้ำอยู่แล้ว ถ้าไม่คิดว่าอยากรู้ความจริงเรื่องเธอและสิ่งที่คุณพูดออกมาละก็ ไม่มีทางรอดแน่ แม่เจ้าประคุณเล่นลงทุนอ้อยเหยื่อขนาดนี้ ไม่ตะครุบกินก็สิ้นลายเสียกันพอดี!

“ตกลงนี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมเธอถึงออกไปเตร่อยู่กลางถนนตึกๆ ตึ้นๆ แบบนั้นได้”

วิศวานาถมองไปยังหน้าต่างห้องแล้วถึงกับต้องเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ เมื่อเห็นว่าหน้าต่างทุกบานถูกปิดทับด้วยกระดาษแข็งสีขาวและมีเทปกาวยาวหนึ่กขอบหน้าต่างเอาไว้อย่างแน่นหนา อีกทั้งยังมีการคล้องโซ่และแม่กุญแจตรึงมือจับเอาไว้ไม่ให้เปิดได้

“แน่นอนขนาดนี้ ต่อให้เป็นยุ่งยังแทบบินลอดเข้ามาไม่ได้เลย...” พลรามพิมพ์ทำเสียงต่ำพ้อให้ได้ยินกันสองคนกับวิศวานาถ

“พูดถึงเรื่องไปเดินเตร่ตึกๆ ตึ้นๆ ผมก็อยากถามเหมือนกันว่าพวกคุณมาทำอะไรแถวนี้ในยามวิกาล” ริคไม่ตอบแต่สวนกลับด้วยคำถาม พลังเดินตรงไปท่มผ้าให้เจ้าหญิงนิทราอย่างเบามือจนวิศวานาถต้องเบะปากด้วยความหมั่นไส้ “อย่าบอกว่าบังเอิญผ่านมาหน้าบ้านคนที่กำลังมีเรื่องกันพอดีนะ ผมคงเชื่อไม่ลงหรอก”

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ฉันกับลูกพี่ลูกน้องก็แค่ไปเที่ยวแล้วขับรถผ่านมาทางถนนสายนี้เท่านั้นเอง” วิศวานาถโกหกหน้าตาย พวกเขามาที่นี่โดยไม่ได้ใช้รถด้วยซ้ำ “จู่ๆ แม่เด็กคนนี้ก็โผล่ออกมายืนจังก้าอยู่กลางถนนทำเอาฉันต้องเหยียบเบรกด่วนๆ ตึ้นๆ ไม่ถูกทับแบนติดถนน”

“ต้องขอโทษแทนทีชาด้วย” ริคระบายลมหายใจยาว “อาการเธอ

“ไม่ได้กำเริบแบบนี้มาหลายเดือนแล้ว ผมก็เลยประมาทไปหน่อย”

“อาการ? อาการอะไร” พลรามเอ่ยถาม เขาหันกลับไปมองริษนามติ อยู่บ่อยครั้ง รู้สึกคลายใจไปเปลาะหนึ่งที่กลิ่นหอมแรงของดอกนิศาคันธีเมื่อแรกพบเริ่มจางลงมากจนแทบไม่ได้กลิ่น

“คือ...” ริคมิสีหน้าลำบากใจ เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่ออย่างไม่เต็มเสียงนัก “ทิวาเป็นโรคละเมอเดิน”

“ละเมอเดิน?” วิศวานาถคิดว่าตนเองหูฟาดไป...จะเป็นไปได้ยังไงกันเล่า มนุษย์ปกติหน้าไหนจะละเมอแล้วป็นปายเนินสูงชันที่เต็มไปด้วยหินตะปุ่มตะป่ำอย่างคล่องแคล่วและปลอดภัยไร้รอยขีดข่วนแบบนี้ได้ มิหนำซ้ำยัง...จูบเขาถึงสองครั้งสองครา หากจะอธิบายว่าเป็นจูบที่เกิดขึ้นเพราะเธอไร้อำนาจสติสัมปชัญญะละก็ ไม่ต่างอะไรกับการลากเขาไปตบหน้ากลางถนนนั่นละ!

“เป็นมานานแล้วหรือ”

คิ้วของพลรามขมวดเข้าหากันอย่างครุ่นคิด

“ผมจะไม่พูดเรื่องส่วนตัวของทิวาให้คนอื่นฟัง” ริคตัดบทหน้าเครียดแล้วหันไปหาพระเอกหนุ่ม “คุณวิศวานาถ ผมรู้ว่าทิวากับคุณมีเรื่องบาดหมางกัน แต่ผมขอร้องลະนะครับ กรุณาอย่าแพร่งพรายเรื่องอาการของเธอให้ใครรู้จะได้หรือเปล่า ถ้าเรื่องหลุดไปเข้าหูนักข่าว...ชีวิตของเธอต้องวุ่นวายไม่จบไม่สิ้นแน่”

“อืม...ขอคิดดูก่อนนะ...” วิศวานาถกอดดอกทำท่าครุ่นคิด เรียวปากหยักลึกกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มชั่วร้าย “ทิวาสู้ที่รักของแกปลดฉันออกจากหน้าที่ฉันต้องเตรียมตัวอดีตฉันเป็นแรมเดือน ทำให้ฉันต้องตกเป็นข่าวดาราไปแล้วก็กลายเป็นตัวตลกของคนทั่วทั้งอินเดีย ไม่สิ...ทั่วโลกเขียวละ นี่ยังไม่นับที่ตะโกนด่าใส่หน้าปาวๆ อีกนะ ทำกันถึงขนาดนี้แล้วยังคิดว่าฉันจะจูบปากญาติกับแม่คุณง่ายๆ อย่างนั้นหรือ ตลกไปหน่อยหรือเปล่า มีแต่จะแฉให้หมดเปลือกอะไรไม่ว่า รับรองว่าสื่อก่อนโลกจะต้องพร้อมใจกัน

รุ่มทั้งขำหนักเขียนดังเป็นโรคประหลาดต้องล็อกตัวเองไว้ในห้องไม่ให้ออกไปเพ่นพ่านข้างนอกแน่ๆ”

จะว่าไป...ถึงยังไม่ได้ญาติดีกัน แต่ก็...จูบปากกันไปเรียบร้อยแล้วนี่นา...

“คุณไม่เข้าใจ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ให้สื่อมวลชนรู้ไม่ได้เป็นอันขาดว่าเธอคือเจ้าของนามปากกาชฎานทิพย์” ชายหนุ่มเสยผมไปด้านหลังอย่างยุ่งยากใจ “จะต้องไม่มีภาพของเธอลงในสื่อประเภทไหนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะทีวี หนังสือพิมพ์ เว็บไซต์ข่าว เฟซบุ๊ก หรือทวิตเตอร์ เพราะไม่อย่างนั้น...ชีวิตของเธอจะตกอยู่ในอันตราย”

“อันตราย?” วิศวานถลอบสบตากับพลราม “หมายความว่ายังไง?”

“เรื่องนั้น...ผมพูดมากก็ไม่ดี เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัวของทิชา และผมไม่คิดว่าเธออยากให้คนอื่นรู้”

วิศวะบายลมหายใจยาว สีหน้าของเขาแสดงความห่วงใยที่มีต่อคนที่นอนสลบไสลไม่ได้สติบนเตียงอย่างสิ้นปรีจนวิศวานถต้องเบะปากด้วยความหมั่นไส้อีกครั้ง

“ขอให้หุบปาก แต่ไม่บอกเหตุผล ช่างเป็นตรรกะเห็นแก่ได้ประสามนุษย์จริงจังจริง”

พลรามทำหน้าเบ้แล้วกอดอก คำพูดของเขาสะดุดหูรีคไม่น้อย...พูดอย่างกับตนเองไม่ใช่มนุษย์อย่างนั้นละ

“ใช่ พุดเอาแต่ได้อยู่ฝ่ายเดียวแบบนี้ ไม่เอาเปรียบกันเกินไปหน่อยเร็ว ควรจะมีข้อแลกเปลี่ยนอะไรสมน้ำสมเนื้อหน่อยไหม” วิศวานถพูดเสียงขึ้นจมูก ยิ่งเห็นอีกฝ่ายคอยมองหญิงสาวด้วยแวตาท่าห่วงใยเป็นระยะ ยิ่งรู้สึกหมั่นไส้!

“ถ้าพวกคุณหมายถึงเรื่องที่คุณวิศวานถถูกปลดออกจากหนัง ผมคงรับปากทันทีเลยไม่ได้ เพราะมันเป็นเรื่องระหว่างคุณกับทิชา ผมไม่มีสิทธิ์ก้าวก่าย คงต้องรอให้เธอตื่นก่อน แล้วผมจะลองพูดกับเธอให้”

“แหม...ดูเกรงใจคนรักเสียเหลือเกินนะ นอบน้อมขนาดนี้ ทำอารตีบูชาแหม่คุณเช้ากลางวันเย็นเสียเลยดีกว่ามั้ง” พลรามแขวะเข้าให้ ไฉ่ฝรั่งโกราคอนนี้ดูท่าว่าในอนาคตคงจะกลัวเมียจนออกนอกหน้าแฮะ

“พูดอะไรของคุณ อารตีคืออะไร ผมไม่รู้จัก” สีหน้าของริคเคร่งเครียดและเหนียวลำเต็มทน เทียบกับภาษาอังกฤษสำเนียงเลิศเลอเพอร์เฟกต์ของวิศวกรแล้ว สำเนียงของผู้ชายตัวโตคนนี้ฟังยากกว่าหลายเท่า แหมพูดอังกฤษสลับกับคำฮินดีที่เขาไม่เข้าใจอีก “แล้ว...คุณไม่ควรพูดว่าทิวาเป็นคนรักของผมด้วย ผมกับเธอเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ถ้าคุณพูดแบบนั้นเธอจะเสียหายได้”

“เพื่อน?”

วิศวกรหญิง ใบหูของเขากระดิกเร็วเร็วจนพลรามสังเกตเห็นอะไรกัน ไฉ่ตัวดีสนใจเรื่องความสัมพันธ์ของแมนักประพันธ์เอกกับผู้ชายคนนั้นอย่างนั้นหรือ...

“ผมเป็นเพื่อนบ้านกับทิวาสมัยเธออยู่ที่อเมริกากับคุณหน้าของเธอ พวกเราสนิทกันเพราะเธอชอบแหม่ของผม” ไซ้...ทิวาชอบเจ้าแปตบอยมากกว่าเขาเสียอีก น่าน้อยใจไหมเล่า “กระทั่งเธอย้ายไปอยู่ลอนดอน เราก็ยังติดต่อกันอยู่เสมอ บางครั้งผมก็ไปเยี่ยมเธอบ้าง จนเมื่อคุณหน้าเธอเสียเมื่อปีก่อนแล้วได้มรดกเป็นบ้านหลังนี้ เธอก็เลยมาเก็บตัวเขียนนิยายเรื่องใหม่ที่นี่ ประจวบกับผมมีงานที่มูมิไบพอดีก็เลยแวะมาพุกกับเธอ ผมกับเธอไม่ได้พุกห้องเดียวกันครับ ผมพุกที่ห้องด้านใน ส่วนทิวานอนในห้องทำงานเป็นส่วนใหญ่ แหมไม่ได้เข้ามานอนในห้องนี้ด้วยซ้ำ ผมนะ...”

“พูดพล่ามซะเยอะขนาดนี้ ตกกลางว่กแล้วผู้หญิงเสียหายหรือตัวเองเสียหายกันแน่” พลรามหัวเราะ “สรุปก็คือ มากินนอนบ้านเพื่อนเก่า จะได้ประหยัดตัวอย่างนั้นแหละ”

“แหม...ฟังดูเหมือนพฤติกรรมของใครบางคนจริงจริง กินฟรีอยู่ฟรี”

วิศวกรหันไปยกคิ้วให้พลราม และได้รับเสียงคำรามลอดรถไฟนเป็น

คำตอบ

“พูดให้มันดีๆ หน่อย ฉันเป็นญาติกันนะไว้อะ ไอ้เวอร์”

“เอาเป็นว่าตอนนี้พวกคุณช่วยกลับไปก่อนเถอะครับ เตี่ยวทิตาตื่นแล้วผมจะติดต่อนะไปอีกที”

ริคยอมเสียมารยาทด้วยเห็นว่าเกือบจะเข้าเต็มทีแล้ว ขึ้นป्लอยให้ ริษณามตีพื้นคืนสติแล้วเห็นคูกรณีอยู่ในห้องจะต้องไว้วายวโยมพังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้นแน่ สู้ให้พวกเขากลับไปก่อนแล้วค่อยๆ เล่าเรื่องให้เธอฟังจะดีกว่า จะได้ไม่สติแตกเรื่องที่ดาราหนุ่มลวงรู้ความลับด้วย

“อะไรกัน ยังคุยกันไม่ทันรู้เรื่องก็ไล่ให้กลับเสียแล้วเวอะ” พลราม แค้นยืม “ว่ากันว่าเธอ มนุษย์จะเชื่อใจได้แค่ไหนกัน ดีไม่ดีพุงนี้อาจจะพาแม่เด็กเดินละเมอหนีหอบผ้าหอบผ่อนหนีไปก็ได้”

“ไม่เป็นไรพลราม” วิศวานถฉีกยิ้มกว้าง “คืนนี้เรากลับกันก่อนเถอะ”

“หา?”

ผู้พิทักษ์พยัคฆ์แทบไม่เชื่อหูตนเอง ไ้อ้วายร้ายอย่างวิศวานถนะหรือ จะยอมถอยอย่างง่ายดายนี่ได้ ตามปกติแล้วพญาเสือโคร่งดำแห่งป่าขุนดาร์บันธ์เป็นพวกกัดไม่ปล่อย และไม่วันเล็กราจนกว่าจะได้สิ่งที่ตนเองต้องการ ยิ่งรู้จุดอ่อนของคนที่กำลังเหยียบตาปลาทำให้ประสาทเสีย นอนไม่หลับมาหลายคืนอย่างนักเขียนสาวกับไอ้ฝรั่งตาน้ำข้าวนี้ด้วยแล้ว มีแต่จะขย้ำให้เข้มเขี้ยวเสียด้วยซ้ำไป แต่นี่กลับยอมรามือเสียเฉยๆ แถมยังดูอารมณ์ดีผิดหูผิดตาอีกต่างหาก!

“ไม่ต้องหาละ กลับกันได้แล้ว ปลอยให้ ‘เพื่อนบ้าน’ เขาดูแล ประคบประหงมกันไปพลางๆ ก่อน” วิศวานถโอบไหล่พลรามพาออกเดินตรงไปยังประตูบ้าน “คุณเพื่อนบ้านคงไม่คิดหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวด้วยการหอบผ้าหอบผ่อนหนีหรือก่น่า เพราะเขาคงรู้ว่าเมื่อไหร่ที่เริ่มวิ่งหนี จะต้องถูกไล่ล่าจนถึงที่สุดแน่”

ประโยคหลังแม่จะถูกเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย ทว่าแฝงนัย

ของการชมชู้อย่างชัดเจน ริดก้าหมัดแน่นอย่างพยายามชมอารมณ์ วุบหนึ่ง รู้สึกคล้ายเห็นดวงตาของชายหนุ่มทั้งสองคนเรืองแสงได้เหมือนสัตว์กินเนื้อที่ออกล่าเหยื่อยามราตรี

บ้านา...จะเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า

“เมื่อไหร่จะมาทำงานที่มูมไปนะ ทำงานอะไรเธอ?”

จู่ๆ วิศวนาถก็หันกลับมาถามชายหนุ่มทั้งที่เดินออกจากประตูบ้านไปยืนที่ระเบียงด้านหน้าแล้ว ริดก้าหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยแบบขอไปที

“สตันต์แมน...ผมเป็นสตันต์แมน”

พูดจบก็ปิดประตูทันทีโดยไม่เอ่ยคำลาใดๆ ทั้งสิ้น

“ไว้มารยาทลีนดี น้าหัทค่อนัก” พลรวมทำท่าฮึดฮัดเมื่อได้ยินเสียงคนในบ้านลงกลอนและคล่องแม่กุญแจอย่างรวดเร็วประหนึ่งว่าพวกเขาเป็นโจรร้ายที่จ้องจะบุกกลับเข้าไปด้านในตลอดเวลาอย่างไรอย่างนั้น

“เก็บไว้ดูเล่นก่อนเถอะ” วิศวนาถหัวเราะเสียงต่ำในลำคอ ดวงตาแวบวาม่าสะพรึง “ตอนนี้นั้นพอจะรู้แล้วว่าทำไมถึงรู้สึกคุ้นหน้ามันนัก”

“คุ้นหน้า?”

“อือฮี้ น่าจะเคยเจอกัน แต่ก็หลายปีมาแล้ว ตอนที่เจอกันวันนั้นฉันถึงจำมันไม่ได้ แต่ตอนนี้จำได้แล้ว”

หลังจากนี้ฉันจะไม่มีวันลืมหน้าแกอีกแน่ๆ ริด กอर्टดอน!

“สตันต์แมน? พูดเป็นเล่นน้า”

ภารตเบิกตากว้าง หันไปมองเจ้าของร่างสูงที่นั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับด้วยแววตาเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

“อือฮี้ แกก็น่าจะรู้จัก” วิศวนาถพูดพลางสวมหมวกเก็บหนังสือดำไม่มีลวดลาย แล้วดึงปีกหมวกลงมาปิดใบหน้าไว้กว่าครึ่ง “ไอ้คนที่ฉันเคยไล่ออกจากกองถ่ายเมื่อปีที่แล้วไง พอจะนึกออกไหม?”

“เดี๋ยวนะ...” ผู้จัดการส่วนตัวทำท่าครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่จนหัวคิ้วขมวด

มุ่นแทบพันกันเป็นปม ก่อนจะคลายออกในอีกราวสิบวินาทีต่อมา “เดี๋ยวนะ
แกหมายถึงหนังเรื่องที่แก่ประกาศจะเล่นเอง ไม่ใช่สตันต์แมนนั้นหรือเปล่า”

เขาจำความวุ่นวายของการถ่ายภาพยนตร์ในราชสถานวันนั้นได้เป็นอย่างดี แม้เขาจะอยู่ในกองถ่ายด้วย แต่ตอนที่เกิดเหตุ เขากำลังโทรศัพท์คุยกับเอเจนซีเรื่องคิวงานของวิชาณาอยู่จึงไม่ทันเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างพระเอกของเรื่องกับสตันต์แมนหนุ่มชาวต่างชาติที่ได้รับเลือกมาเพราะมีรูปร่างใกล้เคียงเขาที่สุด รู้เพียงซูเปอร์สตาร์บอลลิวูดยื่นคำขาดให้ไล่สตันต์แมนคนนั้นออก ไม่อย่างนั้นเขาจะไม่ยอมถ่ายทำต่อ แน่แน่นอนว่าผู้กำกับและทีมงานต้องเลือกพระเอกหนุ่มดาวรุ่งของวงการมากกว่าสตันต์แมนต่างชาติอย่างไม่ต้องสงสัย

“ไม่นึกเลยว่าโลกจะกลมเพียงนี้...”

“เรื่องนั้นละ”

“ฉิบหาย” ภาพเหตุการณ์ในวันนั้นไหลย้อนกลับมาสู่สมองของภารัตทีละฉากอย่างรวดเร็วแต่ชัดเจน “วันนั้นแกอละวาดอย่างกับหมาบ้า กระเจิงกันทั้งกองถ่าย ผู้กำกับเกือบหักคอฉันทายคามือ ดินะที่หนึ่งดังระเบิดระเบือ โทยเงินอื้อ ไม่อย่างนั้นละก็แกต้องเดือดร้อนแน่”

“ได้ดาราระดับฉันทมาเล่นทั้งที ถ้าไม่ได้พันล้านก็ประหลาดไปหน่อยละ”

สีหน้าทงนงตนของซูเปอร์สตาร์คนดังทำเอาภารัตต้องลอบกลอกตาอย่างระอาใจ เรื่องหลงตัวเองไม่มีใครเกินไอ้หมอนี้จริงๆ!

“อีกอย่าง ถือว่าฉันทตัดสินใจถูกที่ไม่ให้ไอ้ริค กอร์ดอน เล่นแทนฉันไม่อย่างนั้นก็คงได้แต่ฉากแอกชั่นห่วยๆ นั้นละ มีอย่างที่ไหน กระโดดลงจากชั้นสองแค่นั้นยังต้องใช้สลิงช่วย ไม่มีความเป็นมืออาชีพเอาเสียเลย”

แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา ไม่ใช่เผ่าพงศ์วงศ์วานเลือดเช่นตน คงไม่อาจกระโดดตึลังก้าม้วนตัวรอบครึ่งลงมานบนพื้นสวยามอย่างที่ตนทำได้ แต่อคติและความรู้สึกไม่ชอบหน้ากันเป็นการส่วนตัวก็ทำให้วิชาณาไม่สนใจเหตุและผลใดๆ ทั้งสิ้น

“เขาเรียกว่าเซฟตี้เฟิสต์ไว้อยู่ รู้จักไหม ปลอดภัยไว้ก่อน ใครจะไปบ้ำระห่าอย่างแกกันเล่า เล่นเองทุกจาก ซีมอเตอร์ไซค์ข้ามกองไฟ โทนเฮลิคอปเตอร์แบบไม่ยอมใช้สลิง แต่ละจากที่แกล่น วอนไปทั่วรัยมโลก ล้วนๆ ห้ามเท่าไรก็ไม่เคยฟัง”

ภาร์ตบ่นยาวเหยียด แต่คนฟังกลับทำเพียงยกไหล่แล้วควักแว่นตากันแดดขึ้นมาสวมเหมือนทุกคำพูดเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปจนสิ้น

“แล้วเป็นไง สุดท้ายก็ถูกเอาคืนจนได้ ฉันว่าไอริค กอร์ดอน นั้นจะต้องเป็นคนบอกให้คุณธิดษณามตีปลดแอกออกจากหนังแน่อ่ะ”

“ก็...คงนั่น” เรียวปากหยักลึกยิ้มขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขัน “แกอยากบ่นอยู่ในนี้ก็ตามใจนะ แต่ฉันมีนัด”

“หยุดเลย วิศวานถ” ภาร์ตรีบคว้าแขนพระเอกหนุ่มเอาไว้ก่อนที่จะเปิดประตูลงจากรถ “ฉันจะไม่ยอมให้แกลงไปคนเดียวเด็ดขาด คนบ้ำอะไรนัดให้มาคุยกันที่สวนสัตว์ตอนเจ็ดโมงเช้า สวนสัตว์ยังไม่เปิดด้วยซ้ำ! ไม่รู้ว่าแอบเรียกนักข่าวมาหรือเปล่า”

ตอนที่ได้ยินว่าธิดษณามตีให้ทางเอเจนต์ของเธอที่อินเดียนโตรีศัพท์มานัดวิศวานถให้ไปเจรจากัน ภาร์ตดีใจจนเนื้อเต้น นึกว่าที่ตนดันดันไปขอพรพระสิทธิวิญญ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของมูมไบนั้นได้ผล แต่พอได้ยินว่าสถานที่นัดหมายคือสวนสัตว์อการ์วัล ช่วงเวลาเจ็ดโมงเช้า ผู้จัดการหนุ่มก็เริ่มสังหรณ์ใจแปลกๆ ว่านักเขียนสาวอาจจะไม่ได้ต้องการพูดคุยดังที่บอกไว้ แต่น่าจะนัดนักข่าวให้มาเก็บภาพพระเอกหนุ่มเลือดร้อนอาละวาดเสียมากกว่า ราคานี้พูดจาผิดหูผิดใจของตัวเองก็ลงแล้ว! แต่ที่ประหลาดที่สุดก็คือความกระตือรือร้นของวิศวานถนี่ละ ตั้งแต่ทำงานด้วยกันมา ยังไม่เคยเห็นพ่อเจ้าประคุณตื่นเช้าแล้วยังหน้าตาสดชื่นแจ่มใสขนาดนี้มาก่อน

“คิดมากน่าภาร์ต ยายเด็กนั่นไม่ทำอย่างนั้นหรอก เชื่อฉันเถอะ แล้วฉันก็ปลอมตัวเต็มทีขนาดนี้ ใครเห็นเข้าก็ไม่มีทางจำได้ทั้งนั้น”

“แกกล้าเรียกไอ้ที่แกแต่งองค์ทรงเครื่องขนาดนี้ว่า ‘ปลอมตัว’ ด้วย

เธอจะมีแต่จะเป็นจุดเด่นมากขึ้นล่ะไม่ว่า!” ภาร์ตอยากทั้งผมตนเองนัก “ทั้งหมวกหนังและเสื้อแจ็กเก็ตเดนิมกับกางเกงยีนส์ลวดลาย ทั้งแว่นตาโอคเลย์ นี้อย่างไม่นับรองเท้ารองเท้าอีกนะไว้ย แบรินต์เนมตั้งแต่หัวจดเท้าขนาดนี้บอก ว่าเพิ่งลงมาจากรันเวย์ยังน่าเชื่อกว่าเลย”

“บันเป็นตาแก่ไปได้นำภาร์ต จะให้ฉันติดหนวดติดเครา แต่งหน้า เอฟเฟกต์หรือไงกันเล่า”

“ถ้าได้ก็ดี!” ภาร์ตรวนเข้าให้ “จะมีสักวันที่แกายอมฟังที่ฉันพูดบ้างไหม หา!”

“ก็ฟังอยู่นี่ไง ฟังมาตลอดทางตั้งแต่บ้านย่านลานจอดรถของสวนสัตว์ จนขึ้นหูเต็นท์ระบำแล้ว” วิศวกรหัวเราะอย่างอารมณ์ดีจนผู้จัดการส่วนตัว ชนลุกเกรียว “พอๆ ฉันซีเกียจฟังแกพล่ามแล้ว เต๋ยวเลยเวลานัด”

ดาราหนุ่มเปิดประตูลงจากรถโดยไม่ฟังเสียงทัดทานแม้แต่ชนิด

“แกนี่น้ำ...” ภาร์ตระบายลมหายใจยาวขณะก้าวตามลงมายืนข้างรถ เขาไม่รู้จะสรรหาคำใดมาอธิบายถึงความยากลำบากในการทำงานกับไอ้คนหัวดีคนนี้จริงๆ พับฝ่า! พยายามโน้มหน้าให้เปลี่ยนสถานที่ก็แล้ว บอกให้ ยกเลิกนัดก็แล้ว เจ้าตัวก็ไม่ยอมฟังเอาเสียเลย “ยายคุณธิดาหนีกันก็เกิดเฮี้ยนอะไรขึ้นมาอีกก็ไม่รู้ คราวก่อนก็ออกไปไร่เราปาวๆ แต่จู่ๆ ก็ยกานัดพบกันขึ้นมาเสียเฉยๆ พวกศิลปินี่อารมณ์ดีสตั๊ดจนฉันตามไม่ทันจริงจริง”

“เธออาจหลงเสน่ห์ฉันเข้าแล้วก็ได้” วิศวกรยกคิ้ว ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจลึกๆ ว่าความเป็นจริงนั้นตรงกันข้ามกับสิ่งที่พูดชนิดคนละขั้ว

ภาร์ตครั้นจะต่อปากต่อคำด้วยอีกจึงได้แต่เดินตามร่างงามสง่าของคนตรงหน้าไปด้วยสีหน้าระแวงระวัง ยามเข้าตรู่เช่นนี้ ลานจอดรถค่อนข้างเงียบสงัด มีเพียงเสียงแตรจากถนนอันจอแจด้านนอกดังแว่วมาได้ยินเป็นระยะเท่านั้น

สวนสัตว์วอล์กเวิลแห่งนี้สร้างขึ้นเมื่อราวสี่สิบปีก่อนโดยมหาเศรษฐี

ชื่อดังของมูมไบ ริชาห์ อการ์วัล ความตั้งใจแรกของนักธุรกิจเลี้ยงชื่อผู้นี้ก็ คือ สร้างสวนพฤกษศาสตร์และสวนสัตว์ไว้เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับพืชพรรณหายากและสัตว์สายพันธุ์แปลกๆ จากทั่วโลก แต่ทำไปทำมาก็กลายเป็นสวนสัตว์เต็มรูปแบบไปเสียนี้ ยิ่งได้เหล่าลูกหลานที่เรียนจบจากเมืองนอกเมืองนามาร่วมบริหาร สวนสัตว์อการ์วัลจึงทันสมัยขึ้นมาก และกลายเป็นสวนสัตว์ชื่อดังของมูมไบไปในที่สุด จุดเด่นของสวนสัตว์แห่งนี้คือการอนุรักษ์และเพาะพันธุ์สัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์ของอินเดียให้คงอยู่ต่อไปเป็นมรดกให้ชนรุ่นหลัง

“วังเวงพิกล” ภาร์ตบ่นพึมพำขณะเดินตรงไปที่ป้อมของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่กอดด้วยอิฐสีส้มแดง เขาเคาะกระจกเรียกเจ้าหน้าที่ซึ่งนั่งหน้าวงอยู่ด้านใน “ผมมาพบคุณธิดาเดวีเดวี เธอหน้าดี...”

ออด!

ยังไม่ทันกล่าวจบประโยค พนักงานในชุดเครื่องแบบสีเทาก็กดปุ่มเปิดประตูอัตโนมัติให้โดยไม่เงยหน้าขึ้นมองเขาเสียด้วยซ้ำไป แม้แต่คำทักทายสักคำยังไม่มี ชายคนนั้นเพียงเหลือบมองดาราหนุ่มชนิดหนึ่งคล้ายจะสนใจก่อนจะหันกลับไปตีมือใจต่อหน้าตาเฉย

“เสียมารยาทจริงๆ”

ภาร์ตบ่นพึมพำในขณะที่วิศวานาถเดินผิวปากอย่างสบายอารมณ์ กลิ่นของลึงสารสัตว์สารพัดสายพันธุ์ที่อยู่ด้านในลอยมาปะทะจมูกในทันที เป็นกลิ่นรุนแรงที่กระตุ้นให้สัญชาตญาณสัตว์ป่าที่เร้นลึกในกายตื่นตัวอย่างเต็มที่ เลือดหนุ่มต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะเก็บคมเขี้ยวของตนเอาไว้ไม่ให้หึงออกยาวออกมาอวดสายตาชาวโลก อย่างน้อย...ก็ภาร์ตคนหนึ่งละ ถ้าเห็นเข้าคงเป็นลมล้มตึงแน่ๆ

“ที่นี้ก็ดูไม่เลวนะว่าไหม แต่ถ้าให้ฉันไปอยู่ในกรงแบบละมั่งพวกนั้นฉันไม่เอาด้วยละ”

วิศวานาถกวาดตามองไปรอบๆ ตัวอย่างพินิจพิเคราะห์ แม้จะสร้างมา

นานกว่าสองทศวรรษ แต่สวนสัตว์แห่งนี้ก็ยังสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วยได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดีจนดูเหมือนใหม่ นอกจากนี้กรงสัตว์จะได้รับการทำความสะอาดจนเอี่ยมอ่องแล้ว ยังมีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาปลูกเรียงรายสองข้างทาง ทำให้ถนนที่ปูด้วยอิฐดินเผาสีแดงดูร่มรื่นชวนให้เดินทอดน่องชมทิวทัศน์สำหรับมนุษย์ปกติธรรมดาเสียนี้กระไร ทว่าสำหรับพญาเสือโคร่งดำแล้ว ปาดงพงพีเป็นสิ่งที่เขาอยากหลีกเลี่ยงหนีห่างให้มากที่สุด เพราะทำให้เขานึกถึงพัยคมปุระขึ้นมาตึงๆ ในเมื่อได้เริงว่าเป็นเจ้าป่าคนกริตแล้ว ไฉนเลยจะคิดหวนกลับไปสู่ธรรมชาติกรือ ไร้สาวๆ เนื้อนมไขผู้แสนใจกว้างชอบนุ่งสั้นอวดขาขาวๆ กันเล่า นางแบบในมุมไบมีแต่สวยๆ ทรวดทรงหรือก็อะร่าอ่ามทั้งนั้น ชีนกลับไปอยู่ป่าขุนดาร์บันส์ มีหวังได้กลายเป็นไอ้เสือโหยอย่างพลรามเป็นแน่

“แกนี่ก็พูดแปลก ใครมันจะอุตริจับแกใส่กรงกันเล่า แกเป็นคนนะโว้ย ไม่ใช่ละมั้ง” บางครั้งคำพูดของพระเอกหนุ่มก็แปลกหูไม่แพ้ลูกพี่ลูกน้องนักหрок “ว่าก็ว่าเถอะ ฉันก็ยังไม่ว้าวใจอยู่ดีว่าทำไมคุณธิดามติถึงได้นัดพบแกที่นี่ หรือว่า...เธอจะเป็นหุ้นส่วนกับเจ้าของสวนสัตว์แห่งนี้ เธอรวยจะตาย เอ...แต่จะเป็นไปได้เธอ เธอยังอายุน้อยอยู่เลย”

“ถ้าอยากรู้ก็ลองถามแม่คุณดูเอาเองสิ โนนเนาะ ยืนทำหน้าที่เหมือนถูกบังคับให้กลืนยาพิษอยู่โนน”

สายตาเฉียบคมเหนือมนุษย์ทำให้วิศวานาถมองเห็นใบหน้าบึ้งตึงของหญิงสาวในระยะไกลเกือบสี่ร้อยเมตร เห็นกระทั่งริมฝีปากกลางที่ยื่นออกมานิดๆ เหมือนเด็กน้อยซีโมโหยอย่างชัดเจน ริมฝีปาก...ที่เขาู้ดีว่านุ่มและหอมหวานเพียงใด จินตภาพยามได้ลองลิ้มชิมรสกลีบปากนุ่มหยุ่นผุดวาบขึ้นมาในห้วงความคิด ทำให้เขาเปลือคำรามเสียงต่ำอยู่ในลำคอ แม้เสียงนั้นจะเบาเกินกว่าระดับโสตประสาทของมนุษย์จะรับรู้ได้ แต่กับบรรดาสัตว์น้อยใหญ่ในกรงสองข้างทางนั้นกลับได้ยินอย่างชัดเจนและก่อให้เกิดความหวาดกลัวอย่างหนัก พวกมันพากันตัวสั่นงันงก บ้างก็กริตร้องเสียงแหลม บ้างก็วิ่ง

พล่านไปมาอย่างตื่นกลัว บางส่วนเช่นกวางและละมั่งถึงกับวิ่งหนีไปซุกอยู่ในมุด้านในสุดของกรงด้วยกลัวว่าเจ้าของกลืนอายเสียร้ายที่ลอยอวลอยู่ในบรรยากาศจะปรีเข้ามาฝังคมเขี้ยวบนผิวหนังของตน

“คุณมาสาย!”

คำทักทายแรกที่หลุดออกมาจากปากของธิดนามตีเรียกรอยยิ้มขบขันให้ขึ้นมาเต็มบนใบหน้าของวิศวนถ ก่อนจะเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อเหลือบตาไปเห็นชายหนุ่มอีกคนนั่งอยู่ที่ม้านั่งไม่ห่างออกไปนัก เขาเป็นผู้ชายวัยไม่น่าเกินสามสิบปี เขามีใบหน้าคมคายและดวงตาเป็นประกายสุกใส ดูฉลาดเฉลียว เรือนผมของเขาตัดสั้นตามสมัยนิยมและสวมเสื้อผ้ามัลลองเรียบง่ายเพียงแค่อีตีดคอโพลีและกางเกงผ้า ทว่าล้วนแต่เป็นของมีชื่อทั้งสิ้น

หน้อย...อยู่บ้านก็อ้ออกับไอ้สตันด์แมนโนกรา พอออกมาข้างนอกก็ควงลูกเศรษฐีอินเดียเขี้ยวนะ แม่เด็กเสน่ห์แรง!

“แค่สิบห้าบาทที่ ตามหลักสากลไม่ถือว่าสายหรอก่น่า” วิศวนถทำงมุกฟุดฟิดพลางมองไปยังกรงหมูป่าขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านหลังหญิงสาว นึกประหลาดใจที่ทางสวนสัตว์จัดให้พวกมันมาอยู่ในจุดที่ผู้คนน่าจะพลุกพล่านที่สุด เพราะกลิ่นของพวกมันไม่ค่อยโสภาคเท่าใดนัก เรียกว่าแรงเสียดจนแทบกลบกลิ่นอื่นในบริเวณเดียวกันแทบสนิทเขี้ยวละ เขาจึงไม่ได้กลิ่นแต่แรกว่าธิดนามตีหนีบเอาไอ้หนุ่มหน้าตาแจ่มเจียมมาด้วย “มันก็ต้องเดินสำรวจกันหน้อยสิว่าคุณแอบซ่อนหนักข่าวหรือพวกปาปาร์ซซีไว้ที่มุมไหนบ้าง”

“หลักสากลบ้ายอะไรของคุณไม่ทราบ สายก็คือสาย!” ธิดนามตีแยกเขี้ยว “แล้วฉันก็ไม่มีเวลาจำเป็นต้องเรียกนักข่าวมาด้วย เพราะถึงยังไงคุณก็คงก่อเรื่องจนไปถึงหูนักข่าวอยู่ดี”

“ปากเก่งจริงจริง”

“สวัสดิ์ครับคุณภาร์ต คุณวิศวนถ ผมชื่อ สินธุ อการ์วัล เป็นบก.ของทีซา” สินธุรีบเดินตรงมาขวางกลางระหว่างสองหนุ่มสาวเอาไว้แล้วหยิบ

นามบัตรมายื่นให้ภารตอย่างสุภาพ การพูดฮินดีคำอังกฤษคำด้วยสำเนียงดี เลิศของเขาบังซัดว่าเป็นคนมีการศึกษาสูงทีเดียว “ผมต้องขอโทษด้วยที่นัด คุณมาแต่เช้าแบบนี้ แคมยังเลือกสถานที่ที่เป็นสวนสัตว์อีกด้วย ทิชาไม่อยาก อยู่ในสถานที่ปิดนะครับ แต่ก็ไม่ชอบที่ที่คนเยอะๆ ก็เลย...”

“ก็เลยเลือกนัดคุยหน้ากรงหมีว่าอย่างนั้นเถอะ รสนิยมพิลึก”

วิศวกรเบะปากเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกหญิงสาวด้วยชื่อเล่นอย่างสนิทสนม วันนั้นริชฌามตีสวมเสื้อผ้าฝ้ายแขนยาวตัวโคร่งและกระโปรงทรง ยิบซีสีฟ้ายาวกรอมเท้า เรือนผมหยักศกที่เคยปล่อยสยายถูกถักเป็นเปียสองข้างหลวมๆ ขับแน่นให้ดวงหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางเบา ดูอ่อนเยาว์ลงไปอีก มองเผินๆ คงนึกว่าเธอมีอายุสักสิบแปดปีด้วยซ้ำไป

“เดี๋ยวนะครับ...” ภารตกวาดตามองตัวอักษรบนนามบัตรเข้าไปเข้ามา “คุณว่าคุณชื่อ ลินฐุ อการ์วัล...อการ์วัลเดียวกับสวนสัตว์นี้...”

“และ ริชาบห์ อการ์วัล...” ลินฐุต่อประโยคให้เสร็จสรรพแล้วยิ้มอย่างซัดเซิน “ท่านเป็นคุณพ่อของผมเองครับ”

“คุณคือลูกชายคนเล็กของ ริชาบห์ อการ์วัล” ดวงตาของภารตเบิกกว้างอย่างตื่นตะลึง

ริชาบห์ อการ์วัล มีลูกทั้งหมดสามคน คนโตกับคนรองเป็นลูกสาว ส่วนคนสุดท้องเป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนที่เขารักที่สุด แคมยังหมายมั่นปั้นมือให้เป็นผู้สืบทอดธุรกิจทั้งหมดของครอบครัว แล้วทำไมถึงมาเป็นบรรณาธิการของริชฌามตีได้กันเล่า

“แกจะพูดอะไรต้องระวังปากเอาไว้มันนะไว้ย เตี่ยขอขาด”

ภารตกระซิบ วิศวกรขมวดคิ้ว

“ทำไม”

“ก็...อการ์วัลกรู๊ปเป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ในหนังสือใหม่ของแก นะสิไว้ย!”

บ่วงที่ ๔

“สปอนเซอร์?”

มุมนปากหยักลึกของวิศวกรยกขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน “แล้วไง คิดว่าสปอนเซอร์มากอดฉันแล้วฉันจะเซ็ง ยอมรูตชิปปากให้สนิทว่าอย่างนั้นหรือ...อย่าหวังเสียให้ยากเลย เทียบกันแล้วฝั่งโน้นมี ‘อะไร’ ต้องเสียมากกว่าทางเราเยอะ”

“วิศวกร!” ภาร์ตกุมขมับ นึกอยากมีเทปกาวในมือเสียเหลือเกิน จะได้ปิดปากไอ้ตัวดี อ้าปากพูดที่ไรเป็นได้ก่อเรื่องทุกทีสิน่า!

“อย่าเพิ่งเข้าใจผิดไปครับคุณวิศวกร คุณภาร์ต วันนี้ผมมาในฐานะบรรณาธิการของนิตยสารจริงๆ ไม่เกี่ยวอะไรกับนามสกุลหรือธุรกิจใดๆ ของครอบครัวทั้งสิ้นครับ” สินธุเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ทำทีสงบเยือกเย็นอย่างเป็นธรรมชาติเสริมให้เขาดูเป็นเทพบุตรในสายตาของภาร์ตขึ้นมาทันที “นิตยสารเล่มนี้ให้ผมฟังหมดแล้วเรื่องที่คุณแหวะไปเยี่ยมที่บ้านพักสองครั้ง และครั้งสุดท้ายคุณได้เห็นห้องนอนของเธอด้วย”

“แม้แต่พ่ายเรืออ้อมแม่น้ำคงคาอยู่แบบนี้ เมื่อไหร่จะถึงไกรลาสกัน

เล่า มีอะไรจะพูดก็ว่ามาตรงๆ เลยดีกว่า”

วิศวานาถกอดอก ดวงตาคมกล้ำหลังแว่นตากันแดดจ้องสินธุเซมิง... ไอ้หมอนี้ดูเผินๆ ก็สุภาพดีอยู่หรอก พูดจานุ่มนวล กิริยามารยาทดีเยี่ยม แบบคนที่ได้รับการอบรมมาจากครอบครัวผู้ดีมีเงิน แต่...ไม่จริงใจเอาเสียเลย หากไม่คิดโยงครอบครัวที่ใหญ่โตคับมุมไบของตนเข้ามาเอี่ยว ทำไมถึงได้เสนอให้นัดหมายกันที่สวนสัตว์ที่มีนามสกุลตัวเองแปะหราวคาตาเช่นนี้เล่า หากอยากให้ลับตาผู้คนจริงๆ นัดกันที่สำนักงานหรือที่ต้นสังกัดของเขาก็ได้ แถมยังกุสีกุจยีนนามบัตรเพื่อแสดงตัวให้เขาและภรรยาตั้งรู้ว่าเป็นลูกชายคนเล็กของสปอนเซอร์ใหญ่ในภาพยนตร์อีกเรื่องของเขาเสียด้วย แบบนี้ไม่เรียกว่าข่มขู่กันจริงๆ หน้าแล้วจะให้เรียกว่าอะไรเล่า...

คิดว่าจะกลัวหรือ ผันไปเถอะ ฉันอ่านเกมแกออกหรอกนะ ไอ้มนุษย์หน้าอ่อน!

“คุณเป็นคนตรงอย่างที่ใครๆ ว่ากันจริงๆ เสียด้วย” บรรณาธิการหนุ่มหัวเราะ เขาไม่มีที่ท่าโกรธเคืองวาจาไร้มารยาทของพระเอกหนุ่มแม่แต่น้อย ในขณะที่ชิษนามตีเม้มปากแน่นอย่างพยายามสะกดอารมณ์เต็มที่ ยิ่งเห็นชายก็คววนประสาท เธอก็ยิ่งหงุดหงิด อยากชวนหน้าเขาเติมแก “ถ้าอย่างนั้นผมไม่อ้อมค้อมละนะครับ ผมอยากจะขอความกรุณาให้คุณช่วยเก็บเรื่องตัวตนของทิดา รวมไปถึงเรื่องโรคของเธอให้เป็นความลับด้วย”

“โรค? โรคอะไร แล้วหมายความว่ายังไงที่ไปเยี่ยมคุณชิษนามตีมาสองครั้ง” ผู้จัดการหนุ่มหันไปมองวิศวานาถด้วยสีหน้างุนงง แต่ชายหนุ่มแสสร้งทำเป็นไม่เห็น

“แหม...พูดง่าย แต่ฟังแล้วไม่เข้าใจเลย...” ดาราหนุ่มหัวเราะเสียงขื่นจมูก “ถ้าผมเจิบแล้วจะได้อะไรเป็นค่าปิดปากไม่ทราบ ได้บหน่าในหนังเรื่องนั้นคืนหรือเปล่า เท่าที่รู้ยังคัดเลือกนักแสดงใหม่ไม่ได้เลยนี่ ถ้า...”

“ไม่มีทาง!” ชิษนามตีพูดโพล่งเสียงดังจนภารตสะดุ้ง “คุณอยากได้เงินเท่าไรก็ว่ามา ฉันพร้อมจ่าย ถือเสียว่าเป็นค่าทำขวัญ!”

“ทิวา ไม่เอาน่า” สินธุ์หันไปแตะแขนนักเขียนสาวเบาๆ เป็นเชิงปราม
 “ค่าทำขวัญ? แหม...พูดเหมือนผมถูกคุณปลุกปล้ำขึ้นใจอย่างนั้นละ”
 เสียงหัวเราะของเลื้อหนุ่มทำเอาหญิงสาวหน้าแดงก่ำด้วยความ
 อับอาย...ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี ผู้ชายคนนี้ก็ยิ่งชอบจิกหน้าคนอื่นเพื่อความ
 บันเทิงส่วนตัวไม่เคยเปลี่ยน

“พูดจาทุเรศ! คุณนี่มัน...”

“ขอโทษที่ต้องปฏิเสธนะ เพศิณูรวยแล้ว ไม่สนใจเศษเงินกระจุก-
 กระจิมของคุณหรอก” วิศวกรยักษ์ใหญ่ เขาไม่ได้พูดเกินจริงเสียหน่อย
 ทรัพย์สินมรดกที่บรรพบุรุษทิ้งไว้ให้ในคลังของพยัคฆปุระนั้น ต่อให้ใช้ไปอีก
 สามชาติก็ไม่หมด แล้วไหนจะเงินที่ได้จากงานภาพยนตร์หลักร้อยล้านรูป
 ต่อเรื่องอีกเล่า ฉะนั้นเรื่องคิดจะเอาเงินฟาดหัวเขาละก็ ลืมไปได้เลย “ถ้าจะ
 เรียกผมมาฟังข้อเสนอไม่สมน้ำสมเนื้อแบบนี้ก็น่าจะบอกตั้งแต่ต้น ผมจะได้
 ไม่ต้องถ่อสังขารมาให้เสียอารมณ์”

“ถ้าคุณต้องการแค่บทนำในหนังเรื่องนั้นจริงๆ คุณไม่จำเป็นต้อง
 เสียเวลาอันมีค่ามาพบพวกเราก็ได้ ส่งตัวแทนมาเจรจาจะง่ายเสียกว่า
 ไม่เสี่ยงเป็นเป้าของพวกปาปารัสซีด้วย แต่ที่คุณให้เกียรติมาด้วยตัวเอง
 แบบนี้อาจเพราะ...คุณมีอะไรอยากถาม” สินธุ์จ้องวิศวกรตรงๆ อย่าง
 รอคอยคำตอบ

ดาราหนุ่มแสบเย้ยม ไอ้หมอนี่...ฉลาดเอาเรื่องนี่หว่า

“อย่าพยายามเดาใจผมเลยคุณสินธุ์ อการ์วัล ผมอาจแค่อยากรักษา
 ผลประโยชน์ของตัวเอง ไม่ได้อยากรู้อะไรอย่างที่คุณว่าก็ได้ ทางฝั่งของคุณ
 เองก็พยายามดันเพื่อรักษาผลประโยชน์เต็มที่ไมใช่หรือไง”

“แล้วถ้าสิ่งที่ทางผมพยายามรักษาคือชีวิตของทิวาล่ะ คุณจะยอม
 พิจารณาสິงที่ผมจะเสนอหรือเปล่า”

“หมายความว่ายังไง” คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันนิดๆ ขณะที่ชายหนุ่ม
 หันไปมองหน้าหญิงสาว สีหน้าของเธอยังคงฉาบไปด้วยความกรุ่นโกรธ

เช่นเดิม เพียงแต่...เขามองเห็นความหวาดหวั่นในดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจนเกือบเป็นสีอำพันของเธออย่างชัดเจน...ชัดเจนเขาบอกไม่ถูกว่าชัดเพราะเธอไม่อาจเก็บความรู้สึกกลัวเอาไว้ได้ หรือเป็นเพราะเขาตั้งใจมองหาสิ่งที่เธอรู้สึกอยู่ในแวตาทาขณะนั้นกันแน่

“คุณคงทราบอยู่แล้วว่าศิลาพยายามปกปิดตัวตนไม่ให้ใครรู้ว่าเธอคือนักเขียนเจ้าของนามปากกาภิษณามติ หลายคนมองว่าศิลาตั้งใจทำตัวให้ลึกลับเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือเพิ่มราคาสร้างมูลค่าให้ตัวเอง เพราะยิ่งปิดบังคนก็ยิ่งอยากรู้”

“ก็แล้วไม่ใช่หรือไง” วิศวนาถยังไม่ยอมละสายตาไปจากดวงหน้าบึ้งตึงของหญิงสาว ยิ่งเห็นเธอโกรธ ก็ยิ่งสนุก ดวงตาที่ฉายแววโกรธเกรี้ยวของเธอดูสวยงามมีชีวิตชีวายามมีเปลวไฟแห่งโทสะคุโชนอยู่ภายใน

“แกหัดสงบปากสงบคำบ้างก็ได้นะ” ภารัตกลอกตาเป็นรอบที่ร้อยอย่างเห็นอ้อยหน่า

“ไม่ใช่เลยครับ” ลินฐุส่ายหน้า เขาหันไปส่งสายตาคล้ำขอคำอนุญาตจากภิษณามติ เมื่อหญิงสาวพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้ เขาจึงพูดต่อ “มิสเตอร์กอร์ดอนไม่ได้บอกคุณว่าทำไมถึงมาอยู่เป็นเพื่อนที่หาที่อื่นเคยใช้ไหมครับ”

คำเรียกขานสตันต์แมนหนุ่มอย่างห่างเหินนั้นทำให้วิศวนาถเดาได้ในทันทีว่า ลินฐุกับริคคงไม่สนิทกันนัก

“เขาบอกแล้วว่ามาทำงาน ก็เลยมาขอกินฟรีอยู่ฟรีที่นั่นเฉยๆ”

“นี่...ให้มันน้อยๆ หน่อยเถอะคุณ...”

“ส่วนหนึ่งก็เป็นเรื่องงานจริงๆ แต่อีกส่วนก็เพื่อดูแลความปลอดภัยให้ศิลาด้วย”

ลินฐุรีบชิงพูดก่อนที่ภิษณามติจะเอ่ยต่อว่าต่อขานพระเอกหนุ่มจนเรื่องราวลุลกลามใหญ่โตอีก จนบัดนี้เขาก็ยังเดาไม่ออกจริงๆ ว่าทำไมหญิงสาวจึงมีที่หาซึ่งซึ่งพระเอกหนุ่มพอๆ กับที่หวาดกลัวเขานัก จะว่ารู้จักกันมาก่อนก็ไม่น่าใช่ เพราะเธอใช้ชีวิตอยู่ในต่างประเทศมาตั้งแต่อายุได้เพียง

สิบเอ็ดปี นานๆ ครั้งถึงจะกลับมาเที่ยวบ้านเกิดเสียที แถมยังครั้งละไม่เกิน สิบวัน จะมีโอกาสได้พบปะกับพระเอกคนดังได้อย่างไรกันเล่า

“แหม...พูดอย่างกับมีคนคิดจะฆ่านักเขียนของคุณอย่างนั้นละ”
 วิศวกรหัวเราะเสียงดังในขณะที่รอยยิ้มฉฉฉฉจางหายไปจากใบหน้าของ ลินจู่และถูกแทนที่ด้วยความเคร่งขรึมจริงจังจนดาราหนุ่มสัมผัสได้ เขาหัน ไปมองริษยามติที่มีสีหน้าไม่สู้ดีนักก่อนจะนั่งงั้นไปครู่ใหญ่ “เดี๋ยวนะ... นี่ไม่ได้ล้อกันเล่นใช่ไหม”

“ที่จริงก็ยังไม่ถึงขั้นฆ่าแกงกันหรอกครับ แต่ก็ใกล้เคียงอยู่เหมือนกัน”
 ลินจู่ระบายลมหายใจยาว “สาเหตุหลักที่คุณนำของทิดาพาเธอไปอยู่ที่เมือง ไทโย ก็เพราะสมัยเด็กๆ เธอถูกคนโรคจิตคุกคามอย่างรุนแรงครับ”

“คุณหมายถึงสตอลท์เกอร์?”

ภาร์ตอ้าปากค้าง เขาเคยดูภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ คนจิตวิปริตคอยตามประกบเหยื่อที่ตนชื่นชอบมาบ้าง และความชื่นชอบ นั้นจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นความหมกมุ่น บางคนจะตามเหยื่อ ไปทุกที่ ลอบเข้าไปในบ้านของเป้าหมายแล้วซ่อนตัวคอยดูกิจวัตรประจำวัน ทุกฝีก้าว ใช้สบู่ แชมพูหรือกินอาหารของเหยื่อ หากไม่อาจจับขังความคลั่งได้ลี้ ไลลหลงนี้ได้ก็มักนำไปสู่คดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญในที่สุด

“ผมก็ไม่ทราบว่าจะเรียกว่าอะไรดีเหมือนกัน” ลินจู่ยิ้มเจื่อน “พ่อแม่ ของทิดาเสียไปตอนที่ทิดาอายุได้สิบขวบ คุณนำพุทธิภาก็เลยเป็นคนเลี้ยง ดูทิดามาตั้งแต่นั้น ช่วงสองสามเดือนแรกที่ทิดาอยู่ที่บ้านของคุณนำก็ดู เหมือนจะสงบสุขดีครับ แต่หลังจากนั้นไม่นานก็เริ่มมีจดหมายแปลกๆ ส่ง มาที่บ้าน ข้างในมีรูปแอบถ่ายของทิดาตอนไปพบจิตแพทย์ตามนัด...”

“จิต...จิตแพทย์...” ภาร์ตทวนคำด้วยสีหน้าหงุ่นงันยิ่งกว่าเดิม

“อย่าเล่าเรื่องของฉันเหมือนฉันไม่ได้ยินอยู่ตรงนี้สิคะ พี่ลินจู่”
 ริษยามติเอื้อมมือมาแตะท่อนแขนของชายหนุ่มเป็นเชิงปรามไม่ให้เขาพูด มากไปกว่านี้ “เรื่องนี้...ฉันขอคุยกับคุณวิศวกรเองได้ไหมคะ แบบ...เป็น

ส่วนตัวนะคะ”

บรรณาธิการหนุ่มหันไปมองหน้าของนักเขียนสาวลับกับดาราหนุ่ม
อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นผมจะพาคุณภาร์ตไปจับกาแฟที่ออฟฟิศทางโน้นก่อน
ก็แล้วกัน” ลินฐ์ขี้ไปยังอาคารสี่ขาชั้นเดียวซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไปประมาณ
สามร้อยเมตร “เสร็จแล้วก็เดินไปหาผมที่นั่นนะ หรือถ้ามีอะไรก็...โทร. เรียก
ผมได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ”

เขาหันมามองชิษณามตีด้วยความเป็นห่วงอีกครั้ง ก่อนจะผายมือ
เชิญภาร์ตให้ออกเดินไปด้วยกัน

“เพิ่งรู้ว่าสมัยนี้นอกจากบรรณาธิการจะคอยดูแลต้นฉบับแล้ว ยังต้อง
คอยเทกแคร์นักเขียนเป็นการส่วนตัวขนาดนี้ด้วย แต่เขาดู...เจ้าก็เจ้าการ
มากไปหน่อย ว่าไหม”

ตุๆ ไปแล้ว พ่อหนุ่มนามสกุลดังคนนี้ออกตัวปกป้องหญิงสาว
ออกนอกหน้าจนเหมือนเป็นพ่อของเธอมากกว่าบรรณาธิการเสียอีก

“เขาเป็นห่วงฉันต่างหาก!” ชิษณามตีแหงหัวให้อย่างเหลืออด “ไม่รู้ว่
คิดถูกหรือคิดผิดกันหนอที่ขอกุญกับอีตาดาราใหญ่คับอินเดีตามลำพัง เธอ
ต้องนับหนึ่งถึงร้อยรวดเดียวในใจก่อนจะเอ่ยต่อด้วยสีหน้าถมึงทึง “เอาละ
เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลามากไปกว่านี้ ฉันจะพูดกับคุณตรงๆ เลยก็แล้ว
กัน...ฉันไม่ชอบคุณ”

“โอ้โห ตรงประเด็นดีที่คุณนักเขียน” วิศวานถมิวปากทวือ “ดูเหมือน
ความสัมพันธ์ของเราจะดีขึ้นนิดหน่อยนะ ครั้งก่อนคุณเพิ่งบอกว่าเกลียด
ผม แต่ครั้งนี้เหลือแค่ไม่ชอบ ต่อไปก็คงเป็นชอบ แล้วก็เลื่อนระดับขึ้นเป็น...
รักใช้ไหม”

“เลิกพูดเล่นไร้สาระเสียที นี่ฉันพยายามพูดสุภาพกับคุณที่สุดแล้ว
นะคะ คุณวิศวานถ” ชิษณามตีหงุดหงิดจนเริ่มนึกพาลริคนิตๆ ที่ติดพันกับ
การถ่ายทำภาพยนตร์ตั้งแต่เมื่อคืนจนป่านนี้ยังไม่เสร็จ จึงไม่สามารถมาเป็น

เพื่อนเธอในเช้านี้ได้ รู้แบบนี้ไม่เชื่อสินธุแล้วรอให้ริคว่างก่อนก็ดีหรือ

“เป็นเด็กเป็นเล็ก หัดมีสัมมาคารวะ พูตจาสุภาพกับผู้ใหญ่ก็ดีแล้วนี่”

วิศวานาถยกไหล่แล้วจิกยิ้มกว้าง ในขณะที่ริชชามตื้ออยากทิ้งรอยยิ้ม
นั้นออกจากใบหน้าหล่อเหลาของเขานัก!

“เมื่อก็ฉันพูดค้างไว้ตรงไหนนะ อ้อ...ฉันไม่ชอบคุณ” หญิงสาวพูดย้ำ
ประโยคเดิมแล้วเงยหน้ามองดาราหนุ่มอย่างท้าทาย “ถ้าเป็นไปได้ฉันไม่อยาก
เจอหน้าคุณอีกเลยตลอดชีวิตด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ต้องขอขอบคุณ
เรื่องที่คุณช่วยฉันเอาไว้คืนนั้น ริคเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว”

“เพื่อนคุณคงเล่าด้วยใจให้ผมว่าผมเจอคุณในสภาพไหน”

“เล่า...” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนไปหวัระริก “คุณก็คงเห็นแล้วว่าฉันให้
คนอื่นรู้เรื่องอาการป่วยไม่ได้ พูตตรงๆ ก็คือเป็นขางไม่ได้ มีภาพออกสื่อ
ก็ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นเขาจะหาตัวฉันพบ แล้วก็ทำเรื่องเดิมซ้ำอีก”

“เขา? เขาคือว่านั่นคือใคร”

อาการสิ้นสะท้านอย่างน่าสงสารของร่างบอบบางเบื้องหน้าทำเอาเขา
เกือบพลอยยื่นแขนออกไปโอบไหล่ของเธอเอาไว้เสียแล้ว แต่ยั้งใจเอาไว้ได้
เสียก่อน

“เมื่อครู่...พี่สินธุคงบอกคุณแล้วว่าฉันถูกคนโรคจิตตามคุกคามตอน
อายุสิบขวบ” ริชชามตื้อพยายามสลัดภาพความทรงจำอันน่าสะพรึงที่ผุดวาม
ขึ้นมาไม่ขาดสายออกไปจากสมอง “ตอนแรกก็เริ่มจากแอบถ่ายรูปฉันตอน
เดินอยู่ตามท้องถนน ไปห้างสรรพสินค้า หรือเดินเล่นอยู่ในสวนสาธารณะ
แล้วส่งมาที่บ้าน ต่อมาสถานที่ในรูปถ่ายพวกนั้นก็เริ่มขยับเข้ามาใกล้บริเวณ
บ้านของคุณหน้าฉันเรื่อยๆ เป็นภาพที่ฉันเดินอยู่บนถนนหน้าบ้าน นั่งอ่าน
หนังสือในสวนหย่อม จนไปถึง...ภาพฉันนอนหลับบนเตียงตอนกลางคืน
แล้วก็...ภาพฉันอาบน้ำ”

“แล้วคุณหน้าของคุณทำยังไง ได้แจ้งความหรือเปล่า”

ตามปกติแล้ว วิศวานาถไม่ใส่ใจเรื่องราวบ้าบอที่เหล่ามนุษย์ก่อเท่าใด

นัก ตราบใดที่ตนและพวกพ้องไม่ได้รับผลกระทบ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงโกรธ เมื่อรู้ว่าไอ้โรคจิตนั้นแอบถ่ายภาพเปลือยของชิษนมาตีในวัยเพียงสิบปี!

“แจ๊จ...แต่ตำรวจทำอะไรไม่ได้เลย พวกเขาหาต้นตอของจดหมาย ไม่ได้ด้วยซ้ำ แกรมหลังๆ นอกจากส่งรูปถ่ายมาแล้ว เขาก็เริ่ม...ส่งซาลักส์ตร์ ที่ถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมมาทรมานให้ ไม่ว่างคุณน่าจะแจ้งความอีกก็ครั้ง ตำรวจ ก็ไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง ฉันต้องทนอยู่ในสภาพอย่างนั้นเป็นแรมเดือน สุดท้ายก็ไม่กล้าออกไปเรียน ไม่กล้าแม่แต่จะข่มตานอนด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าเขาจะบุกเข้ามาทำร้ายได้ทุกเมื่อ คุณน้ำก็เลยตัดสินใจขายบ้านหลังนั้นแล้ว พาฉันย้ายไปอยู่เมืองไทย แต่...แต่เรื่องก็ไม่จบ เขา...เขาหาฉันเจอจนได้...”

“อะไรนะ ไอ้โรคจิตมันตามคุณไปถึงเมืองไทยด้วยอย่างนั้นหรือ พูด เป็นเล่น มันแค้นฝังหุ่นอะไรคุณนักหนา เป็นไปได้ไหมว่าจะเป็นคนที่มีความ แค้นกับครอบครัวของคุณ”

“ข้อนั้นฉันก็ไม่รู้” ชิษนมาตีส่ายหน้า “ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใคร เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ส่วนเรื่องมีความแค้นกับครอบครัวฉันหรือเปล่า ฉัน ก็ไม่แน่ใจ เพราะฉันเสียคุณพ่อกับคุณแม่ไปตั้งแต่ยังเด็ก ฉันแทบไม่รู้เรื่อง อะไรเกี่ยวกับพวกท่านเลย”

“ที่จริงต้องบอกว่าไม่อยากรู้เสียมากกว่า...อยากลืมทุกสิ่งทุกอย่าง ไปให้หมด!

“แล้วไอ้โรคจิตนั้นหาตัวคุณพบได้อย่างไร”

วิศวานาถใช้นิ้วชี้ต้นแวนตาขึ้นไปเหนือไว้บนศีรษะ ดวงตาสีเขียวอม ทองกวาดมองไปทั่วดวงหน้าเล็กที่ค่อยๆ เพื่อดลสิ่งทีละน้อย

“ฉัน...ชนะเลิศการแข่งขันแต่งกลอนภาษาอังกฤษของวารสาร วรณกรรมเล็กๆ ฉบับหนึ่ง พวกเขาเลือกรูปฉันทั้งในหนังสือและเว็บไซต์หรา เลย มีชื่อนามสกุลอยู่ครบ เขาก็เลยรู้ว่าฉันอยู่ที่ไหนแล้วเริ่มส่งรูปถ่ายของ ฉันมาอีก รูปพวกนั้นทำให้ฉันเครียดมาก...มากจนมีอาการอย่างที่คุณเห็น นั้นละ ต้องพบจิตแพทย์ทุกอาทิตย์ ฉันเริ่มไม่กล้าไปเรียนหนังสือ ไม่สูงสิง

กับใคร แล้วก็เริ่มเก็บตัวอ่านหนังสือหรือไม่กี่ซีตๆ เขียนๆ อยู่แต่ในห้อง คุณนำพาฉันย้ายบ้านอีกหลายต่อหลายครั้ง แต่เขาก็ยังตามหาฉันเจออยู่ที่ไหนๆ แปลกก็คือ ไม่เคยมีตำรวจหน้าไหนตามหาตัวเขาพบเลย”

“ก็เลยย้ายไปอเมริกาแล้วก็อังกฤษเพื่อหนีมันอย่างนั้นแหละ” วิศวานถนึกถึงเรื่องที่รีดเกล้าว่าชิษณามตีย้ายจากอเมริกาไปอังกฤษขึ้นมาทันที

“ฉันไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยนะ แต่สุดท้ายก็ไปเรียนไม่ได้ปีเดียวก็ต้องลาออก เพราะฉันกลัวว่าเขาจะหาฉันพบอีก กลัวขนาดที่ว่า...ไม่เล่นโซเชียลเน็ตเวิร์ก ไม่ยอมให้มีภาพของตัวเองปรากฏในสื่อไหนทั้งสิ้น” หญิงสาวระบายลมหายใจยาว เธอไม่เคยอยากให้คนนอกล่วงรู้เรื่องส่วนตัวเลยแม้แต่ชนิด แต่ครั้งนี้เป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ “ที่ฉันเล่ามาทั้งหมดนี้ ไม่ได้ต้องการเรียกคะแนนสงสารหรือขอให้คุณสมเพชเวทนาฉัน แต่อยากให้เข้าใจเหตุผลว่าทำไมฉันถึงขอร้องให้คุณเก็บเรื่องที่คุณรู้เกี่ยวกับฉันเป็นความลับ และจะยินดีมากถ้าคุณยอมรับข้อเสนอของฉัน”

“ข้อเสนอ? คุณหมายถึงเงินนะหรือ ผมบอกแล้วไงว่าผมโคตร-รวย”

กำลังคิดจะสงสารอยู่ชั่วพริบตา เธอก็เริ่มยื่นข้อเสนอที่ทำให้รู้สึกถึงความหยิ่งผยองอีกครั้ง ต่อความเมตตาที่แทบจะไม่เคยปรากฏให้โลกเห็นของเสือหนุ่มก็หดแปบหายไปตลอดกาลทันที

“แต่ฉันก็ให้คุณรับบทนำในตำนานเพลงพยัคฆ์ไม่ได้เหมือนกัน”

หญิงสาวส่ายหน้า ภาพแปลกๆ ที่ค่อยแต่จะปรากฏในสมองทำให้เธอต้องข่มอารมณ์และตั้งสมาธิอย่างหนักหน่วง...ภาพที่เธอไม่อยากจะเห็น แต่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับมันแทบตลอดเวลา!

“จะบอกว่าผมไม่เหมาะสมว่าอย่างนั้นเถอะ” นำแปลกที่ครั้งนี้วิศวานถกลับไม่รู้สึกริกริ้วเท่าที่ครั้งก่อนอีกแล้ว มีเพียงอารมณ์ขุ่นเคืองนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น “หรือว่าที่จริงแล้วกลัวผม ‘ตาย’ กันแน่?”

“เอ๊ะ?” ชิษณามตีเบิกตากว้าง ท่าทางของเธอตื่นตระหนกมากเสียจนชายหนุ่มอดประหลาดใจไม่ได้ “คุณ...คุณ...พูดเรื่องอะไร...”

“คืนที่ผมเจอคุณกลางถนน คุณบอกผมว่า ผมจะตาย แล้วคุณก็ไม่อยากให้ผมตาย คุณยังบอกอีกว่าให้ผมหนีไป ตกลงมันหมายความว่ายังไงกันแน่”

วิศวานาถัดตลิ่งใจข้ามรายละเอียดเรื่อง ‘จูบ’ ที่ยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเขาไป เพราะถึงพูดไปเธอก็คงจำไม่ได้และปฏิเสธเสียงแข็งให้เขาเสียหน้าอยู่ดี

“ฉัน...ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับคุณอีกแล้วค่ะ คุณวิศวานาถ ขอเสนอเดี๋ยวที่ฉันให้ได้คือเงินชดเชยในจำนวนที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับได้ แต่ฉันจะไม่มีการยอมให้คุณเล่นหนังเรื่องนี้เด็ดขาด! ไม่มีวัน!”

ริษณามติหน้าซีด ปากสั่น เธอตั้งท่าจะเดินหนี แต่ยังไม่ทันพ่นรัศมีของร่างสูงใหญ่ ก็ถูกชายหนุ่มรั้งข้อมือเอาไว้เสียก่อน

“นี่คุณ!”

“ฟังนะคุณนักเขียน เรื่องที่คุณเล่ามาทั้งหมดก็ดูน่าเชื่อถือดี แต่ยังไม่มากพอที่จะทำให้ผมใจอ่อนได้ง่ายๆ หรือก เพราะผมไม่รู้ว่าคุณกำลังเล่าพลอตนิยายเรื่องใหม่ให้ผมฟังหรือเปล่า อย่าลืมนสิว่าระหว่างคุณกับผมใครถือไพ่เหนือกว่าใคร”

วิศวานาถเคลื่อนไหวหน้าลงมาจากจนอยู่ในระดับเดียวกับใบหน้าของหญิงสาว เธอผงะเมื่อเห็นว่าดวงตาทรงเสน่ห์ของเขาที่ลดลงและจับจ้องมายังใบหน้าของเธอหนึ่ง ท่าทางของเขาในยามนี้เหมือน...สิ่งที่กำลังจ้องจะตะครุบเหยื่อไม่มีผิด!

“ผมยืนยันยืนยันว่าสิ่งเดียวที่ผมต้องการคือบทนั้น ผมทุ่มเทกับมันไปมาก คุณจะบอกให้ยูนิเวอร์แซลปลดตาราระดับผมออกเพราะไอ้สตันด์แมนคนเดียวมันออกจะเกินไปหน่อย ว่าไหม”

“มันไม่เกินไปหรือ!” หญิงสาวสะบัดมือจนหลุดจากการเกาะกุมของชายหนุ่ม “ฉันเห็นกับตา ได้ยินกับหูว่าวันนั้นคุณทำอะไรกับริคบ้าง คนที่ชอบเหยียบย่ำคนอื่นอย่างคุณไม่คู่ควรกับโอกาสที่ได้รับทุกวันนี้ด้วยซ้ำ”

“จิ้นเหรอ” ริมฝีปากที่ล้อมกรอบด้วยไรหนวดเขียวครี้มคลี่ยิ้มขบขัน
“คุณขอให้เขาปลดผมเพราะเหตุผลี่ง่าแก่นั้นจริง ๆ นะเหรอ”

ชายหนุ่มจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคมหวานของหญิงสาว ความสงบ
ราบเรียบดุจผิวน้ำสีอำพันของนัยน์ตาคู่นั้นสิ้นไหวประหนึ่งพยายามซุกซ่อน
บางสิ่งไว้เบื้องหลัง ยิ่งมองลึก...เขาก็ยิ่งเห็นชัดว่าเธอไม่ได้พูดความจริงกับ
เขาทั้งหมด

“ใช่! เหตุผลี่ง่าแก่นั้นแหละ!” ธิษณามติเป็นอนหน้าหนีทันที หัวใจของ
เธอเต้นแรงไปกับความสวยงามของเกล็ดสีทองจางๆ ในดวงตาสีเขียวสวย
ของเขา...ดวงตาที่เธอรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด “คุณไปคิดมาให้ดีก็แล้ว
กันว่าต้องการเงินชดเชยเท่าไร? ฉันจะรอฟังคำตอบ”

พูดจบหญิงสาวก็จำอ้าวไปยังสำนักงานที่สินธุกับภารัตรออยู่ทันที
“ได้เลย รับรองว่าจะไปให้คำตอบถึงที่แน่ๆ”

วิศวานถมองตามร่างเพรียวระหงที่เดินอยู่บนถนนมูฏฐึเบื้องหน้าด้วยความ
ความรู้สึกสับสนวุ่นวายใจอย่างบอกไม่ถูก ใ้ว่าเขาไม่เชื่อเรื่องที่ธิษณามติ
เล่ามาทั้งหมด เพียงแต่เขารู้สึกว่าเธอไม่ได้พูดความจริงกับเขาทั้งหมด
อีกทั้งเรื่องอาการป่วยของเธอก็ไม่เหมือนคนเป็นโรคเดินละเมออย่างที่กล่าว
อ้าง คนละเมอหน้าไ้ไหนจะเป็น پایก่อนหินบนเนินสูงชันได้คล่องแคล่วกว่า
เสื่ออย่างเขากับพลรามได้กันเล่า

ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่าเธอซ่อนความลับอะไรเอาไว้ ยายหนูน้อย!

ธิษณามติยืนหมุ่นคว้างอยู่ท่ามกลางความมืด ทว่าน่าประหลาดนักที่
เธอกลับไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่นแม้แต่น้อย อาจเป็นเพราะเธอรู้ว่าในอีกไม่กี่วินาที
ข้างหน้า จะมีมือใหญ่โตของใครคนหนึ่งเอื้อมมากุมมือของเธอไว้อย่างปลอดภัย
ประโลม

ธิษณามติ...

เสียงแหบต่า่นั้นพาให้หัวใจของหญิงสาวเต้นรัวแรง เธอยื่นมือออก

ไปเบื้องหน้าก่อนที่จะเห็นนิ้วเล็กผมจะถูกรวบไว้ในอุ้งมือร้อนจัดแล้วจุดให้ออกกิ้ง ทันทีที่ก้าวเท้า ความมืดรอบกายก็ถูกแทนที่ด้วยแสงแดดและเสียงนกร้อง ลมพัดนุ่มและชื้นของพืชจำพวกมอสที่อยู่ใต้ผ้าเท้าเปลือยเปล่า กระตุ้นให้ทุกผัสสะตื่นตัวถึงขีดสุด...เธอชอบกลิ่นหอมของดินหลังฝนตก ชอบกลิ่นเค็มของลมทะเลอุ่นๆ ที่ลอยมาปะทะผิวหนัง และ...ชอบมองเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่วิ่งนำอยู่เบื้องหน้า ท่อนบนของเขาเปลือยเปล่าอวดผิวกายสีแทนจนเกือบทอง กล้ามเนื้อหลังเรียงตัวกันอย่างดงามปานรูปจำหลักขององค์เทพ ท่อนล่างพันไว้ด้วยผ้าโสร่งเนื้อบางพลิ้วสีขาวขลิบขอบสีทอง และเรือนผมสีดำหยักศกของเขาปลิวไสวไปตามแรงลม

ริษณามตี...ริษณามตี...ริษณามตี...

ชายหนุ่มผู้นั้นเรียกชื่อของหญิงสาวซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างอ่อนหวาน เธอตอบรับทันทีด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้มกว้างอย่างที่แทบไม่เคยทำต่อหน้าคนอื่น แม้แต่ต่อหน้าคุณน้ำพุทธานุภที่เลี้ยงดูเธอมาแต่ยังเด็ก...เธอไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมตนเองถึงมาวิ่งอยู่ในป่ากว้างทวารวดีที่บั้นนี้รู้เพียง...เธอรูสึกว่าตนเองได้รับการปกป้องในทุกจังหวะที่ก้าวเดิน อบอุ่นและปลอดภัยทว่าไม่อึดอัดเลยแม้แต่นิด

“เราจะไปไหนกัน...” ริษณามตีเอ่ยถามด้วยประโยคเดิมที่จำได้ว่าพูดมาแล้วนับพันครั้ง

ไปงานฉลองที่วิหาร...

เขาพูดกลับหัวเราะ แม้จะวิ่งด้วยความเร็วมาเป็นระยะทางไกล แต่ลมหายใจของเขากลับยังเป็นปกติ ไม่มีอาการหอบแม้แต่น้อย อีกทั้งเนื้อตัวสีแทนทองยังไม่มีเหงื่อสักหยด มีเพียงกลิ่นกายหอมอ่อนๆ อันเป็นเอกลักษณ์ไซ้มาเตะจมูก

“งานฉลองอะไรอย่างนั้นหรือ”

คำถามของเธอทำให้ชายหนุ่มหยุดวิ่งแล้วหันกลับมาหาเธอ ใบหน้าคมคายที่ปรากฏชัดต่อสายตานั้นทำเอาหัวใจของริษณามตีแทบหยุดเต้นไป

เสียเดี๋ยวนั้น โคร่งหน้าได้รูปประหนึ่งสลักเสลาด้วยฝีมือศิลปินเอก...ดวงตาสีเขียวอมทองที่ทอประกายสุกใสยิ่งกว่าดาวฤกษ์คู่นี้...เขาคือ...

วิศวานาถ ปาเทล!

แต่ก่อนที่หญิงสาวจะหันได้อ้าปากเอื้อนเอ่ยอะไร ลูกธนูที่ไม่รู้ที่มาที่ไปก็พุ่งปักทะลุแฉกอกด้านซ้ายของเขาในทันที

“ไม่นะ! ไม่วะ!”

วิศวานาถตีหมาเข้าไปกอดร่างใหญ่โตของชายหนุ่มเอาไว้แน่น ทว่าทาน้ำหนักไม่ไหวจึงล้มกลิ้งลงไปบนพื้นด้วยกัน หญิงสาวรีบผุดลุกขึ้นนั่งแล้วประคองศีรษะของเขาไว้บนตัก ดวงตาคอมกล้ำเบิกค้ำงขณะที่เลือดสีแดงคล้ำไหลทะลักออกมาจากบาดแผลบนอก น่าแปลก...ทั้งที่เขาเป็นคนที่ถูกยิงแท้ๆ แต่เธอกลับรู้สึกเหมือนธนูดอกนั้นพุ่งเจาะหัวใจของเธอด้วย...เจ็บปวดและทรมานจนไม่รู้จะอธิบายด้วยคำพูดใด

วิศวานาถตี...

มือใหญ่โตยกขึ้นสัมผัสพวงแก้มที่อาบไปด้วยหยาดน้ำตา ลืมเลือดเริ่มทะลักออกมาทางจมูกและปากบ่งชี้ว่าลูกธนูดอกนี้อบายพิษ

“ไม่นะ! ไม่วะ! อย่าตายนะ! ได้โปรด อย่าตาย!”

วิศวานาถก็รีดร้องเมื่อเห็นว่าดวงตาของเขาค่อยๆ ปรี้อปิดลงพร้อม กับสัญญาณชีพจางหาย เธอแนบแก้มกับศีรษะของชายหนุ่มแล้วปล่อยโฮอย่างสิ้นอายุ

ทิดา...นกน้อยของพ่อ...ฟังพ่อนะ เขาจะพาเราไปสู่อ้อมมือแม่จตุราช...

หมอกควันสีดำค่อยๆ ก่อตัวเป็นเงาร่างมนุษย์เบื้องหน้าหญิงสาว ในมือของเขามีคันศรขนาดใหญ่และลูกธนูสองดอก

พ่อ...จะปกป้องลูกเอง...

“ไม่! ฉันไม่ต้องการ! ไปให้พ้น ฉันไม่มีพ่ออย่างคุณ!” วิศวานาถก็รีดร้องทั้งน้ำตา เธอแนบริมฝีปากกับหน้าผากเย็นเฉียบของร่างในอ้อมแขน “เอาเขาคืนมา! เอาเขาคืนมาให้ฉัน! คืนเขามา!”

“ทิดา! ได้ยินผมหรือเปล่า ทิดา!”

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงตะโกนเรียกดันลันห้อง เธอล้มตาศื้นซำๆ อย่างงุนงง หยาดน้ำตาอันพร่ำพรายบังคับให้เธอต้องกะพริบตาถี่ๆ หลายครั้งเพื่อปรับสายตาให้มองเห็นสิ่งรอบกายชัดขึ้น

“ระ...ริค...” ริชฌนามตีเรียกชายหนุ่มเจ้าของเสียงที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ เธอเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าตนเองนอนหมอบอยู่บนพื้นห้องทำงานที่ระเกะระกะไปด้วยหนังสือที่ใช้เป็นข้อมูลในงานเขียน “โอ๊ย เจ็บจัง...”

“ไม่เจ็บได้ยังไงเล่า ก็ตกลงมากระแทกพื้นเสียงดังสนั่นขนาดนั้น ผมยังตกใจตื่นเลย” ริคโอบประคองร่างบอบบางของหญิงสาวให้ลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะรีบคลายวงแขนอย่างรวดเร็วด้วยรู้ดีว่าเธอไม่ชอบให้ใครสัมผัสแตะต้องตัวนัก “ฝันร้ายอีกแล้วหรือ?”

“อือ” ริชฌนามตีหลุบตาลง พลายยกมืออันลั่นเทาขึ้นสัมผัสพวงแก้มที่อาบไปด้วยคราบน้ำตาของตนเอง เธอมองไปยังประตูห้องแล้วลอบถอนใจเบาๆ เมื่อเห็นว่าแม่กุญแจบางตัวถูกสตันต์แมนหนุ่มทุบจนหักห้อยร่องแรงติดอยู่กับขอบประตู “ขอโทษที่ทำให้ตกใจนะ”

“ผมต่างหากที่ต้องขอโทษที่พังกุญแจห้องคุณเสียยับเยินหมดเลย” ริคมองตามสายตาของหญิงสาวไปแล้วหัวเราะแทนๆ “คุณไม่ได้ฝันร้ายนานแล้ว ทำไมจู่ๆ ถึงกลับมาฝันอีกได้ ให้ผมไปเอายานอนหลับมาให้ไหม”

“ไม่เป็นไร” นักเขียนสาวส่ายหน้า เหลือบมองนาฬิกาติดผนังซึ่งชี้บอกเวลาเกือบตีสี่แล้วค่อยๆ ขยับกลับไปนั่งบนเก้าอี้ “ฉันคงนอนไม่หลับแล้วละ ลุกขึ้นมาทำงานต่อดีกว่า จะได้ไม่ฟุ้งซ่าน”

ถึงเธอจะพยายามฝืนยิ้ม แต่ริคก็เห็นได้ชัดว่าเมื่อน้อยที่เปิดฝาพับคอมพิวเตอร์แลปทอปเพื่อทำงานนั้นลั่นเทาเพียงใด

“ยิ่งฟุ้งซ่านมากขึ้นละไม่ว่า หยุดเดี๋ยวนี้เลย” ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาวแล้วเดินตรงไปพับฝาแลปทอปลง จากนั้นจึงดึงทิชชูในกล่องบนโต๊ะส่งให้ริชฌนามตี “เช็ดหน้าเช็ดตาแล้วไปนอนซะทิดา เดี่ยวผมจะไปอุ่นนม

มาให้...อ้อ! ที่ผมบอกให้ไปนอนคือไปนอนที่ห้องนะ ไม่ใช่โซฟาเบตตัวนั้น ผมว่าที่คุณฝันร้ายก็เพราะนอนอยู่ในห้องอับๆ แบบนั้นละ พรุ่งนี้คงต้องเปิดหน้าต่างให้อากาศถ่ายเทเสียบ้างแล้ว”

ชายหนุ่มชี้มือไปยังโซฟาเบตบุหนังที่ตั้งอยู่มุมห้อง บนเบาะมีหมอน และผ้าห่มวางอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ส่วนใหญ่แล้วริษณามตีกินนอนอยู่ในห้องทำงาน และการกินนอนที่ว้านั้นกลับตาลปัตรกับมนุษย์มนาทั่วไป เธอตื่นมาเขียนงานยามกลางคืน และนอนตอนที่ตื่นวันขึ้น กินอาหารไม่เป็นเวลา ชอบจมอยู่ในห้องหนังสือ เอาแต่ทำงานชนิดไม่ยอมออกไปเห็นเดือนเห็นตะวัน จนพุทธรินาถผู้เป็นน้า บ่นแล้วบ่นอีก ถึงกระนั้นก็ประคบประหงมดูแลหลานสาวหัวแก้วหัวแหวน เป็นอย่างดี น่าเสียดาย...ที่น้าชายของเธอจากไปก่อนเวลาอันควร ทิ้งให้ ริษณามตีต้องอยู่ผจญโลกกว้างตามลำพังเช่นนี้

“บ่นเป็นตาแก่ไปได้ คุณอายุมากกว่าฉันแค่สองปีเองนะริค”

ริษณามตีใช้ทิชชูซับหยาดน้ำตาบนแก้มและปลายคาง แม้จะพยายาม ผืนยิ้ม แต่ดวงหน้าของหญิงสาวก็ยังซีดเซียว ไร้ชีวิตชีวาอยู่ดี

“นั่นสิ ผมบ่นจนบางทีก็คิดว่าตัวเป็นพ่อ...” เสียงที่เหลือกลืนหายลงไปในลำคอทันทีที่ริครู้ตัวว่าได้ปลั่งปากเอ่ยถึงบุคคลต้องห้ามออกไปเสียแล้ว “ผม...ขอโทษ ผม...ลืมหันกลับไปหน่อย”

นักเขียนสาวอาจบอกใครต่อใครว่าทั้งบิดาและมารดาได้เสียชีวิตไปหมดแล้วตามที่พุทธรินาถสั่ง แต่ในความเป็นจริงเธอ ‘สูญเสียบ’ พวกเขาในอีกรูปแบบหนึ่ง และเป็นเรื่องเล่าของโครงกระดูกในตู้ที่เธอต้องการเก็บไว้ เป็นความลับไปตลอดชีวิต!

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นหน้า มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเสียหน่อย จริงไหม แพตบอย” ริษณามตีก้มลงไปเกาคางเจ้าแมวตัวอ้วนสมชื่อที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้อง มันส่งเสียงครางในลำคอเบาๆ ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนอนขดตัวบนตักของหญิงสาวอย่างถือสิทธิ์เป็นที่สุด

บางครั้งรักก็ไม่แน่ใจว่าระหว่างเขากับชิษนนามตี ใครเป็นเจ้าของแมวตัวแสบตัวนี้กันแน่ เพราะดูเหมือนว่ามันจะรักเธอมากกว่าเขาเสียอีก

“เราเป็นเพื่อนกันนะริค คุณไม่ต้องคอยระวังตัวกับฉันตลอดเวลาแบบนี้ได้ ฉันไม่อยากจะให้คุณต้องอึดอัด”

“พูดอะไรอย่างนั้นกันเล่า ผมไม่เคยอึดอัดเลยนะชิชา”

ริคถอนใจ ถ้าจะอึดอัดก็คงเป็นเรื่องที่เธอติดป้ายสถานะของเขาไว้ เป็นเพียงเพื่อนโดยไม่คิดเลื่อนขั้นให้มันละ ไม่ว่าเขาจะพยายามบอกเป็นนัยว่ารู้สึกอย่างไรกับเธอแต่ตอนเธออายุสิบเจ็ดปี แต่ผ่านไปสามปี แม่สาวน้อยผู้มีโลกส่วนตัวสูงก็ยังไม่เปิดใจรับรู้เสียที หรือเขาควรจะสารภาพออกไปตรงๆ ดีหนอ แล้วถ้าเกิดเธอเป็นฝ่ายอึดอัดใจแล้วตัดสัมพันธ์กับเขาเล่า จะทำอย่างไร

“วันนี้ไม่อึดอัด แต่วันหน้าคุณอาจจะอึดอัดก็ได้” ชิษนนามตีลูบหลังแพตบอยอย่างนุ่มนวล เธออาจแสร้งทำเป็นไม่ใส่ใจเวลาคนอื่นเอ่ยถึงบิดาได้ แต่ซ่อนความเศร้าสร้อยในน้ำเสียงไม่แก่เอาเสียเลย “คนปกติเจออาการป่วยของฉันแบบนี้ที่คุณเจอ ก็มีแต่เฟ่นหนีกันไปหมดทั้งนั้น”

“ผมกับแพตบอยวิ่งช้า เฟ่นหนึ่ไม่ทัน ก็เลยต้องติดแหง็กอยู่กับคุณไปแบบนี้ล่ะ แล้วผมก็ชินกับการบริการอุ่นนมให้คุณกับแพตบอยกินตอนกลางดึกแล้วด้วย” ริคพูดติดตลกแล้วรีบผุดลุกขึ้นยืน เขากลัวว่าหญิงสาวจะเอ่ยปากไล่เขากลับอเมริกาอย่างที่เคยพูดครั้งที่อาการของเธอกำเริบที่ลอนดอน “พูดแล้วก็หนีได้ คุณนั่งเล่นกับเจ้าแพตบอยไปก่อนก็แล้วกัน เดี่ยวผมจะไปอุ่นนมร้อนๆ มาให้”

เหมียว...

แมวอ้วนผงกหัวขึ้นส่งเสียงครางยาวคล้ายจะเตือนเจ้าของหนุ่มว่า ‘เผื่อด้วยนะเจ้านาย’

“รู้แล้วนะ ไอ้แมวตะกละ”

ชายหนุ่มหัวเราะแล้วเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้หญิงสาวจมลงสู่ห้วง

ความคิดของตนเองอีกครา เธอเอนกายพิงพนักเก้าอี้แล้วปิดเปลือกตาลงช้าๆ อย่างอ่อนล้า ในขณะที่มือยังคงลูบไล้ขนหนามนุ่มของแฟนบอยไปเรื่อยๆ หัวใจในอกข้างซ้ายบีบรัดอย่างรุนแรงเมื่อภาพชายหนุ่มเจ้าของดวงตางดงามราวอัญมณีสูงค่าลอยแวบเข้ามาในสมอง เธอฝันถึงเขามาตั้งแต่จำความได้ที่น่าเศร้าก็คือ...ชายหนุ่มผู้นี้มักถูกลูกธนูปักอก ลึนลมในอ้อมแขนของเธอทุกครั้งไป

ตอนแรกชัชฌานามตินึกว่าเป็นเพียงความเพ้อฝันช่างจินตนาการที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดของตนเอง แต่เมื่อได้พบหน้าผู้ชายที่ชื่อ วิศวานถ ปาเทล เป็นครั้งแรกในกองถ่ายภาพยนตร์ที่นิวยอร์กเมื่อปีก่อน เธอตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก ใบหน้าของเขาเหมือนกับผู้ชายในความฝันของเธอไม่มีผิดเพี้ยน จะต่างก็เพียงแต่เขาเป็นผู้ชายร้ายกาจที่ทำให้รักต้องถูกละออกจากกองถ่าย ไม่มีความอบอุ่นอ่อนโยนเหมือนคนในฝันผู้นั้นเลยสักนิด

แต่ไม่รู้ทำไม...เธอถึงรู้สึกท้าวิศวานถกับชายผู้สวมชุดโบราณผู้นั้นมีบางอย่างเกี่ยวพันกันอยู่ บางอย่างที่ไม่อาจอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ จะว่าเธอเสียดสีก็ได้ แต่ถ้าพวกเขาเกี่ยวข้องกันจริง เธอก็ไม่อาจปล่อยให้เขาจับหน้ในภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากนิยายของเธอได้...นิยายที่เธอนำภาพในความฝันมาปะติดปะต่อเป็นเรื่องราวของเมืองลับแลกลางป่าลึกที่ปกครองโดยเผ่าพันธุ์ของ 'เสือ' มานานนับพันปี!

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...ฉันก็จะไม่ยอมให้คุณเล่นหนังเรื่องนี้เป็นอันขาด วิศวานถ ปาเทล!